

Justitsministeriet

Justitsministeriet
Sagsnr.: 1974-415001-7

Den tidl. næstformand i Glemte Børn, Kai Aaen, sender skriv., hvori der redegøres for udskiftningen af den hidtidige bestyrelse i GB, og bebudes oprettelse af en ny organisation til adoption af udenlandske børn, der har fået arbejdstitlen "Adoptionscentrum".

Aaen ~~har~~ ønsker et møde i jmt, der allerede er aftalt til fredag d. 14/11-69, jfr. 1969-41500-22, der er hos fm. Bækgård. *af den tidl. bestyrelse*

Der er nedsat et arbejdsudvalg bestående af Adv. Høgsbro Holm, fm. i kulturministeriet Veit Koestler, overlage Pape (tidl. bestyrelsesmedlem i GB), kommand Lund Jensen, tidl. kontorledes Witthoff, GB, og Aaen.

Dette udv. ønsker at tilvejebringe en ordning for de adoptanter, der ønsker bistånd, hvor GB's nuv. situation forhindrer dette. Der tænkes herved først og fremmest på de adoptanter, der på en eller anden måde er "kommet i klemme" ved bestyrelsesskiftet og ved, at GB's kontorpersonele først opsagde deres stillinger til 1/12-69 og derefter blev afskediget med øjeblikkelig virkning, ligesom den huv. bestyrelse ingen kontakt ville have med den tidl. vedr. afviklingen af de løbende sager og de indhøstede erfaringer ~~og~~ i praksis.

Der er dog ikke tvivl om, at Adoptionscentrum ønsker at overtage den fremtidige adoptionsformidlingen vedr. udenlandske børn. Det siges således, at man om muligt ønsker et tættere samarbejde end hidtil med en eller flere af de nuv. undersøgende institutioner. Der er videre etableret kontakt med hovedkontoret for International Social Service (ISS), der p.t. ikke er repræsenteret i DK, ~~men~~ og hvis arbejde som en nødløsning ekspederes af Dir.f. Børne- og ungdomsforsorg, men som har erklæret sig interesseret i for

19 69 nr. 41500-23

Just. min.
7.
eksp. ktr.

handlinger.

Aaen har videre udarbejdet en redegørelse over angrebene på den tidl. bestyrelse i GB. Han tilbageviser her angrebene om 1) manglende pres på de danske myndigheder,

2) adoptionskontorets manglende effektivitet- forsinkelserne skyldes først og fremmest andre myndigheder-

3) for lang undersøgelsestid- GB har liggende et så stort antal færdigeksperede sager, at undersøgelsestiden er uden betydning, idet foreningen blot kan indsende sagerne i så god tid, at undersøgelserne er foretaget, når der er behov for dem-

4) Vældige papirdynger skulder tusinde af udenlandskse børn fra danske hjem. Der peges her på de store vanskeligheder af religiøse og politiske grunde, der kan stille sig i vejen.

5) Administrationshonoraret. Af foreningens offentliggjorte regnskaber fremgår det, at honorarerne er godkendt af jmt og at disse kun udgør en del af foreningens udgifter.

6) 11 års ventetid på adoption af udenlandske børn. I realiteten anslås ventetiden til 2-4 år.

7) Feriebørnsanbringelse. GB's tidl. linie har været at gå imod dette, da de mange gange var de for adoption dårligegnede børn, der kom på ferieophold, ligesom plejeforældrene ville have vanskeligt ved at skille sig af med børnene igen, hvorved et større antal uensigtsmæssige situationer ville opstå.

8) "partsoffentlighed"-direkte kontakt. Det er hans opfattelse, at et større antal adoptanter ikke ønsker gruppe II sager, men gruppe I sager, ligesom han ikke tror, at de fåtallige udenlandske adoptionssteder ønsker at blive overrendt af adoptionssøgende.

9) 500 adoptioner for lidt: De 500

1969-41500-23

gennemførte adoptioner i perioden 1/1-65 til 1/10-69 er en betydelig stigning i forhold til tidl., og man stod med muligheder for udvidelse gennem kontakt med 4 koreanske og 4 indiske institutioner.

Der er også vedl. en genpart af den tidl. formands indkaldelse til den ekstraordinære generalforsamling d. 17/10-69 og hans redegørelse på denne.

Sidstnævnte indeholder en redegørelse for udviklingen vedr. adoption af udenlandske børn. Den er ikke af større interesse med undtagelse af, at det siges, at såfremt de synspunkter ~~fygtebørnfund~~ som off. er fremsat fra oppositionens side skal være gld. for foreningens arbejde, vil en inddragelse af landsforeningens bemyndigelse være en uundgåelig følge.

Det fremgår også af Aaens skriv., at der på gen.forsamlingen var mødt ca. 300 af foreningens ca. 3600 medlemmer, og at ca. 152 stemte for den nye bestyrelse, mens ca. 84 stemte for den gamle bestyrelse.

Det står ligeledes klart, at Aaen ikke vil være i bestyrelse med de nuv. medlemmer af GB's bestyrelse.

Spm. om GB og "Adoptionscentrums" arbejde skal som ovf. omtalt drøftes på et møde d. 13/11, hvorfor sagen nok bør til fm. Bækgaard.

Iøvrigt er der ikke grundlag for at foretage videre før efter dette møde.

Forelægges.

11/11-69

HJS

FR

På et møde med kontaktudv. d. 14/11-69 ~~kik~~ oplyste Aaen, Witthoff og Koestler om de nærmere planer med dannelsen af Adoptionscentrum. Det aftaltes, at de skulle gå videre med deres overvejel-

Adoption Center

Udkast til autorisations-
skn. vedl. - samt særref.
herom.

28/11 69

13

ser, og når disse var slut, indsend
en formel ans. om autorisation. I
mellemtiden aftaltes det, at kont.c.
fen forelægger spm. for ministeren
hvorvidt man på forhånd kan sige, a
det vil være umuligt for Adoptions-
centrum at opnå en autorisation på
de samme betingelser som GB, og tlf
lade Aaen resultatet vide.

Der henvises endv. til mødereferat
af kontaktudv.mødet d. 14/11-69 i
1969-41500-22.

Forelægges.

15/11-69

HJS

NR.

Fra adv. Høgsbro Holm er der d. 19/1
1969 modtaget vedtægterne fra "Adop-
tion Center", som man nu har døbt
den nye selvejende institution.
Arbejdsudv. har besluttet at besty-
relsen konstituerer sig således, at
Aaen bliver formand, Witthoff næst-
formand, adv. Høgsbro Holm juridisk
konsulent, overlæge Pape psykiatrisk
konsulent, købmand Jens Christian
Lund Jensen, Fredøricia, kasserer og
økonomiudv. Til at optage kontakten
til andre organisationer er udpeget
viceskoleinsp. fru Meta Ditzel, MF
(der er dog ikke endnu indhentet en
deligt tilsagn fra hende). Til sekre-
tariat er udpeget adjunkt Bisgaard,
Åra.

Vedtægterne viser, at der er tale
om en selvejende institution, der le-
des af en bestyrelse på 7 medlemmer
der er selvsupplerende. Dets regnska
indsendes hvert år til jmt.

Man synes således at være gået
bort fra den tidl. fremsatte tanke,
at de off. myndigheder skulle være
repræsenteret i bestyrelsen.

I adv's skriv. siges det vedr. økonomien, at der er opnået lånetsags i Sparekassen i Fredericia mod, at bestyrelsesmedlemmerne har påtaget sig kautionsforpligtelse, samt at der gennem tilskud fra interesserede er skabt det nødv. grundlag for starten. Man har i sinde at opkræve gebyr som Glemte Børn fra de adoptionsøgende.

Man forhandler p.t om leje af kontorlokaler i Århus. Witthoff skal lede opbygningen af adoptionskontoret. Man har ansat korrespondent Tove Froesch, og man vil straks opstå en stilling som leder af adoptionsarbejdet, der tænkes besat med en socialrådgiver.

Man ønsker en bemyndigelse af jmt til at virke som formidlende organ i adoptionsager, og er indstillet på indledningsvis fortrinsvis at arbejde med adoptionssager fra Tyskland og med de adoptionssager fra Korea, der er startet på anden måde, eller hvor adoptanterne selv har søgt direkte kontakt med de koreanske myndigheder.

Man ønsker om vederlagsfri formulermateriale og registerkort m.v. så ved Glemte Børn, og ønsker bistand fra jmt. ved anbefaling overfor direktet for børne- og ungdomsforsorgen og soc.min. af, at der ydes størst mulig støtte fra bidragsfonden.

Hvad angår området for arbejdet skal det bemærkes, at vedl. udkast til godkendelsesskriv. af 26/11/69 alene - på linie med GB - giver autorisation til formidling af kontakter med europæiske børn, hvilken formulering tlf. har gået ind for - jfr. særreferatet af 28/11/69.

Endr. skriv. fra Ham af 24/11/69 om, at sagen er meget presserende, og at man vil optage kontakt med GB straks efter en autorisation, således at der sikres et grundmæssigt løst arbejde.

19 nr.

Just. min.
7.
eksp. ktr.

1969-41500-23

Det skal endv. bem., at fm. fru Kjer, dir. for børne- og ungdomsforsorgen, på kontaktudvalgsmødet d. 28/11/69 tilkendegav, at man ville være tilbageholdende med på nuv. tidspunkt at tage stilling til, hvilken (eller hvilke) foreninger, der skulle have tilskud fra bidragsfonden, der iøvrigt var opbrugt for i år.

Udkastet til autorisationsskriv. blev endv. uddelt til kontaktudv. s medlemmer (samt rep. for dir. for børne- og ungdomsforsorgen) på mødet den 28/11/69 og drøftet i dette.

Der blev opnået godkendelse fra Knud Jacobsen, kbhvns BV, og fru Bak Mortensen, Mødrehj. Etlar Andersen sagde, at spm. skulle drøftet på et hovedbestyrelsesmøde i plejehjem foreningerne om en uges tid, men at han personligt ville støtte en anbefaling. Fm. Birthe Frederikken, soc. min, tilkendegav, at socialminister havde i.a.e.i., at den ønskede autorisation blev meddelt, og at en off. høring af soc. min. var uforholden.

Betingelserne for autorisation er i de væsentlige de samme som for Glemte Børn. Til belysningen af de uvæsentlige forskelle - der er ikke tale om nogen realitetsforskelle af betydning - henvises til det vedl. særreferat af 27/11/69.

Iøvrigt henvises til møderef. fra kontaktudv. mødet d. 28/11 d.å. (der endnu ikke er fuldstændigt udarbejdet).

Da der er positiv indstilling til institutionen i kontaktudv., da man udfra lighedensgrundsætningen var skeligt kan nægte autorisation til en ~~forening~~ organisation af personer, der har præsteret seriøst arbejde inden for Glemte Børn, og som har

Han var indforstået med, at just. inden da gik videre med sagen, der var meget presserende.

1969-41570-23.

den nødv. økonomiske baggrund, må man give "Adoption Center" den ønskede godkendelse på de foreliggende vilkår

Det skal bem., at jeg på konceptet ~~har~~ til godk.skriv. har indføjret de institutioner, som man tilskrev i 1964 ved GB' s autorisation (konceptet findes i L 510). Den gang sendte man endv. en skriv. til de tyske centralmyndigheder med notice til de danske undersøgende institutioner. Koncept til skriv. til de samme institutioner er vedl.

Det skal bem., at man hverken i 1964 eller ved forlængelsen i 1966 tilskrev politimyndighederne. Da dette forekommer naturligt, ~~hæxxjng~~ vedl. jeg koncept til skriv. hertil.

Det skal bem., at de tyske myndigheder ikke modtog besked om forlængelsen af autorisationen i 1966 ell. af ophævelsen af 3.årsgrænsen i 1969
Hst: Meddele institutionen den ønskede autorisation som vedl. koncept med følgeskriv. til de tyske myndigheder og politiet (koncepter hertil vedl).

29/11-69

HJS

NR

Aaen sender skriv. af 5/1-70, hvori han nævner forskellige problemer:

1) I Adoption Centers autorisation er nævnt en særlig protokol. Aaen beklager sig over, at man også i denne skal indføres oplysninger om barnets forældre med angivelse af navn, stilling og bopæl, da denne registrering mange gange vil være mangelfuld, og da han finder det risikabelt at foretage en sådan registrering flere steder end nødvendigt. Han har ved sit tidl. arbejde henstillet, at disse oplysninger findes færrest mulige steder. Normalt skal man ikke bruge disse oplys-

ninger, der i givet fald let kan skaffe fra det udenlandske formidlingssted. Han har i stedet protokolleret det udenlandske formidlingssted og dets journalnr. Han ønsker nu oplysning om, hvorvidt jmt. kan tiltræde en videreførelse af denne praksis.

2) Aaen finder det uhensigtsmæssigt, at jmt. anfører navn, fødselsdato og fødselsm.v. på den biologiske mor eller de biologiske forældre i adoptionsbev.

3) Henviser til de tidl. overvejelser om ændring i proceduren ved adoption af tyske børn, således at der sker en sammenkædning af adoptions- og indfødsretssag. ~~Dette~~ Han henviser til evt. at optage kontakt med indenrigsmin's udvalg vedr. ændring af indfødsretslovgivningen.

4) Når et adoptivbarn enten inden ankomsten her til landet er døbt i udl. eller ikke døbes her i landet i Folkekirken udstedes der en fødsels- og navneattest der afviger fra den normale, idet jmt. står anført som stedet for navngivelsen. Dette finder flere forældre og større adoptivbørn uheldigt.

Han henstiller, at man ved forhandling med kirkemin. finder frem til en løsning, hvorefter jmt. ikke figurerer på fødsels- og navneattesten,

Endeligt oplyser Aaen at være villig til en drøftelse af disse spm., såfremt det findes hensigtsmæssigt, med jmts. kontaktudvalg.

Efter min opfattelse egner de rejste spm. sig ikke til at blive drøftet i kom. udv., i hvert fald ikke med Aaen alene, idet de også vedrører GB.

Vedr. de enkelte spm. skal bemærkes: ad 1) Aaen synes her at have overtrådt GB's autorisation i sin tid som næstformand for GB., da GB's autorisation er helt lig med Adoption Centers på dette

punkt.

Iøvrigt rejste GB's nye bestyrelse sp om førelsen af disse protokoller på det sidste kontaktudvalgsmøde, hvor fm. Bækg. tilkendegav, at såfremt de off. myndigheder umiddelbart kunne finde frem til de ønskede oplysninger igennem foreningens arkiv, så kunne man fortsætte som hidtil.

Men spm. er, hvorvidt man også kan finde frem til disse oplysninger.

I begges ~~forer~~ autorisationer står der, at man/^{umiddelbart} skal kunne finde frem til de naturlige forældre (ell. den naturlige mor). Jeg mener ikke, at den af Aaen ønskede løsning er tilstrækkelig. Efter mit kendskab til de udenlandske adoption formidlingssteder, vil det i hvert fald mange tilfælde være særdeles vanskeligt hurtigt at få de ønskede oplysninger. En henvisning til, at jmt. har oplysningerne igennem sagens akter finder jeg heller ikke tilstrækkelig. Det må da også være organisationernes sag at passe på, at oplysningerne ikke slipper ud til uvedkommende.

Hst: Afslå anmodningen om ændring i autorisationen og samtidigt indskærpe GB (tlf at disse oplysninger må fremgå umiddelbart af foreningens arkiv.

ad 2) Hvis vi skal ændre dette, så må de ske fsva. alle adoptioner.

Jeg har ikke kendskab til, hvorfra den hidtidige praksis stammer.

Hvis vi ændrer adoptionsbevillingernes sædv. tekst, vil det muligvis betyde, at der fremover kommer flere anmodninger fra adoptivbørn om at få oplyst navnet på deres naturlige forældre (mor)

Selvom det måske kan være lidt ubehageligt for adoptanterne at vise bev. fre så kan det efter min opfattelse være hel ligegyldigt, om navnene på de biologiske forældre findes.

ja
18

ad 1.

Bor full. drøftes nærmere
på et kontaktudvalgsmøde
10/4 70
18

19 nr.

Just. min.
7.
eksp. ktr.

1969-41500-23

Hst: kib, da dette er sædv. i alle adoptionsbevillinger.

ad 3) Spm. bliver behandlet i den samtid. forelagte 1969-947-38, hvortil jeg tillad mig at henvise.

ad 4) Her er jeg enig med Aaen i, at der er et reelt problem. Det vil være hensigtsmæssigt, om navne- og fødselsattesten i alle tilfælde var udformet således, at man ikke af denne kan se, at der er tale om et adoptivbarn.

Spm. må f.v. drøftes med kirkemin.
Hst: Høre kirkemin ~~væd x p k g x~~ fsva. det re ste spm. om udformningen af fødsels- og navneattester.

7/1-70

HJS

FR

ku v om oprettet følyndersags
70-4104-9 spm om ændring af
adptbew

70-4104-10 spm om ændring
af fedrehatte.

Sagen her fortsætt med behand-
lingen af ændring af benynde-
gelsen 130 angår mødehallen.

NR

Eft. godkendelse på kontoret
udvalgt med det Hst fæst
myndigheds til samtykke
med k 33 andet ud.

6/7 5/70

ad 3)

Overføres til _____

ad 2 og 4.

Særlig sag oprettet, hvor
spm. indbringes generelt.

10/4 70
IB

NR:

Ånledning af bemyndigelsens udformning under pkt 2, hvori jmt kræver at AC påser at børnene er lægeundersøgte og fundet i en forsvarlig helbredstilstand mhenblik på rejsen.

Ac anfører her at man indtil man får andre direktiver fra jmt vil anse dette krav for opfyldt, når de almindelige helbredserklæringer er godkendt af de undersøgende institutioner, og således at såfremt der skulle opstå komplikationer i perioden mellem erklæringens udstedelse og afrejsen går man ud fra at KSS udsætter rejsen, hvilket er i overensstemmelse med de indgåede aftaler.

Pkt 2, i bemyndigelsen er oprindeligt udformet med henblik på TDHs bemyndigelse (vedl 69-4159-43), hvor man på baggrund af at børnene her er krigsskadede og at TDHs sidste hjemtagelse af børn virkede ret ~~svært~~ dårligt planlagt og kaotisk, indsatte kravet om forsvarligt helbred før afrejsen. Kravet er udformet at ~~for~~ Fm Bækgaard, og er ikke nærmere bergundet. Det må også ses på baggrund af SHS ret negative holdning ~~til~~ til spm om "åndførsel" af koreanske børn og de tidligere krav om karantæne.

Den af AC anførte fremgangsmåde ~~kan~~ må kunne godtages, idet man ikke kan kræve en ny erklæring udstedt udmiddelbart før afrejsen, ligesom man næppe kan forvente at AC sender kvalificeret lægepersonale ned og henter børn (en trafik der i følge planerne skal ske hver måned).

Jmt har jo nettop ikke udpenslet hvordan dette forhold skulle påses, men blot lagt ansvaret over på AC, der gennem en aftale med KSS og en efterfølgende kontrol med at den efterkommes må opfylde denne betingelse. Viser det sig at KSS sender syge børn til DK må AC skride ind og såfremt jmt bliver involveret må vi kunne henvise til at det er pålagt AC at kontrollere. Det må bemærkes at KSS kan have en interesse i at få børnene sendt af stedt uanset helbredstilstand på grund af kapacitetsmangel i Korea.

Aaen har ønsket et kontaktudmøde i nærmere fremtid. ~~Det~~ Jmts stilling må kunne meddeles ham på dette møde.

Hst: berox ~~2~~ lmd.

6/8 1970 SAT

*Levy (blad ud. +
i revideret (se med)
10/8 70. BL.*

NR:

AC søger jmts godkendelse til en vedtægtsændring, således at ~~pkt 7~~ 7 tilføjes et nyt punktum "Bestyrelsens arbejde er ulønnet". Ifølge Bemyndigelsesn pkt 9 må institutionens vedtægter ikke ændres uden jmts godkendelse. Den ansøgte ændring kan godkendes.

Hst: I en hertil indsendt skrivelse af 14/9 1970 har ~~AC~~ De ansøgt om godkendelse af en vedtægtsændring hvorefter ^{de 7} 7 tilføjes et nyt punktum med følgende indhold: "Bestyrelsens arbejde er ulønnet".

I den anledning skal man meddele at jmt ~~kan godkende den anførte vedtægtsændring.~~ kan godkende den anførte vedtægtsændring.

21/9 1970 SAJ.

22/9 70
[Signature]

NR: spm om ændring af bemyndigelsen således at AC ikke behøver at føre en protokol med angivelse af samtlige data for alle parterne.

Aaen anfører, at det er uheldigt at disse oplysninger findes smange steder og at man kunne uddgå at medtage ~~de~~ navnene på de biologiske forældre i ACs protokol. Normalt vil disse oplysninger kunne indhentes fra det udenlandske formidlingssted og Aaen har da i stedet (som en tilsidesættelse af bemyndigelsens bestemmelser) anført formidlingsstedets journalnummer + og han ønsker at vide om jmt kan tiltræde denne praksis.

Af Arbejdsudvalgets redegørelse p. 27 anføres det at bestemmelsen om protokollen er i overensstemmelse med hvad jmt betinger i forbindelse med autorisationer til foreninger i henhold til 1914 loven.

Til eksempel vedl N278.

På Kontaktudvalgs mødet med GB (læge Brems) udtalte ~~Æ~~ Bækgaard at såfremt myndighederne har de sikkerhed for altid og uden varsel at kunne få de nødvendige oplysninger om børnene og ~~adoptionsterminerne~~ de respektive adoptanters navn og adresse, var det unødvendig at føre en sådan protokol, og man kunne fortsætte med det ~~eksisterende~~ eksisterende kartotektssystem.

Brems havde oplyst at protokollen ikke fandte efter den gamle bestyrelses afgang.

Aaen har ret i at det er uheldigt at der for mange steder findes en sammenkobling af biologiske forældre og adoptivbørn, hvilket kunne tale for helt at fritage disse organisationer.

I forvejen fremgår oplysningerne af Oo/jnts sa og ministerialbogen, og jmt anvender aldrig o ~~praksis~~ praksis den mulighed i sager om oplysninger vedr biologiske forældre at spørge mellemanden om havd der er anført i hans papirer.

På den anden side findes bestemmelsen om disse protokoller i en anordning og der skal derfor være vægtige hensyn for ~~at~~ helt at fritage.

Da samtlige plejehjemsforeninger og enkeltpersoner som er autoriserede som ~~mellemmand~~ er underkastet disse regler uden at man har fundet det betænkeligt mener jeg ikke at man bør fravige for AC, men blot huske i tilfælde af at institutionen ophører at kræve protokollerne ~~ind~~ udleveret.

Den af Aaen foreslåede ordning er næppe særlig god, idet man ^{ikke} kan forvente at de udenlandske formidlingssteder vil fremsende oplysninger efter ophøret af et eventuelt samarbejde. Det kan ligedes tænkes at formidlingsstedet ophører med at virke og arkiverne behandles på en sådan måde at det er umuligt at indhente oplysninger. Jeg mener derfor at man må kræve bestemmelsen opretholdt og eventuelt indskærpe tavhedspligten og ~~pligten~~ og pålægge institutionen at protokollerne ~~tilsendes~~ tilsendes jmt ved ophør.

Hst: medtage spm ved udformningen af den nye henvisning digelse, herunder ~~oplysningerne~~ oplysningerne ^{12/7/56}

19 nr.

Just. min.
7.
eksp. ktr.

Aen sender redegårelse + brev 21/10 69 fra
Lage Brems + 22/10 69

Den nye bestyrelse har umuliggjort normal orientering om det materiale, som den gamle bestyrelse havde uddanlet, og som viser, at den gl. bestyrelses linie af jords linie har alvorvæddende tilslutning i uddanlet (Cæce Thykland og Korea). Vi sender kandidate

Kontoret sagde op 1/12 69.

Det eneste Brems har gjort, er at lede om redegr. for ansættelse af grøjelsvarer - ingen orientering men angreb i pressen.

I går aften kl. 19 - mellem kontoret havde lejet af person fra Koreas social service

meddelte Brems, at personalet skal møde "i morgen" (d. 4/11).

Nu sidder en prov. kandidat. Solvsten fra Færøerne (bestyrelsen allerede ansættelse) alene på Glenite Boms kontor

19 nr.

Just. min.

7.

eksp. ktr.

Har aldrig været i nærheden af arbejdet.

I pressemedd. siger det, at G.B. fungerer videre, men med "svagt nedsat kapacitet".

Åen vil ikke - Gods opføringer - indholde ny ekstraordinær gen. forhandling. Åen er ikke færdig med at interessere sig for utænl. adaptioner, men ser Åen gå igang med G.B. igen.

Åen, Witthoff, Adv. Højters Holm, Adv. Korte (m. fm. i kulturm. i) ^{papir} m. fl. arbejdsgruppe om selvejende institution som alternativ til G.B. Har overvejet at gå ind bredere i adaptioner - også danske.

Der er små 100 sager, der ligger på G.B.'s kontor og ikke kan ekspederes. Føler meget gerne at hjælpe dem.

19 nr.

Just. min.

7.

eksp. ktr.

Sholeinspektør kan se den nye betydelige lft. "støtte" vand. Medl. af pres. i 14 dage - Det gælder flere af de andre.

År leder om en drøftelse med minst
fredag 8 dage dvs. 14/11-69 for at forelægge
resultatet af drøftelsen i gruppe min på
fredag ^{læder} tages på at kunne forelægge konkrete
planer + ans. om autorisation. ~~At~~ kan
~~og~~ vil da kunne hjælpe dem, der
er i blenning. Vil kunne etablere sig
Åhus (Wittkopf kan fortsætte og lede min-
lynet for at skabe medhjælp.)
Vil gerne have, om andre kontaktsudvalg
medlemmer kan komme til Aede.

4/11/69
/so.

19 nr.

Just. min.

7.

eksp. ktr.

Wittkoff, Glende Børn.

Græk mig jodt i Tykkend. gnytt sin stilling til 1/12.69.
ikke have ansvar for, vadden my betydelig
Hele adoptionskontoret hylede

kan finde på. Deres

indstelt af sig helt fra W's opfald af primær
adoptionssmidning.

Best. vil også at andre betragte
me vil forlæng, afsted åbenhed. Adoptanterne
skal være med fra først af, der fra var
der et barn i forlag. Med afgrænsning
Gør det syrene behandlet som gruppe 2-års,
der, at sende den af sted, når de var god-
kendte i kontoret med hinanden. Man
vil arbejde her ind at få sendt betydelig.

19 nr.

Just. min.
7.
eksp. ktr.

W. ikke tillid til, at man vil af-
vende ændring af myndigheder.
Man (Tykke B) vil efter W's opfalden
shale 4 gruppe 2 sørene. (Seu. u. fin Becks
Søren) I det vil W. ikke lægge sig

til.

W: Best. vil ikke kunne høre det videre. Der er in-
gen kontinuitet. Der er intet bevidstheds til
forretningen her og kan ikke høre det videre.
Har sagt til den dog best, at kan totalt ~~til~~ tillid
til den. manter

Åen vil sende en reddeelse.

Særreferat

Vedr. udkast af 26/11-69 til autorisation for "Adoption Center" til at medvirke som mellemmand ved adoption af udenlandske børn skal bemærkes:

Jeg har på konceptet tilføjet de tilskrevne myndigheder ad modum "Glemte Børns" autorisation fra 1964. Konceptet hertil findes i L 510.

Man kunne her overveje også at tilskrive smtl. PM og PD samt Rigspol.chef på linie med overøvrighederne. Dette forekommer mig iøvrigt naturligt.

Samtidigt med GB's autorisationskrav ~~sendte~~ i 1964 sendte man meddelelse herom til de tyske myndigheder med notice til de undersøgende institutioner her i landet. Konceptet hertil findes ligeledes i L 510.

Jeg har gennemgået samtlige mødereferat i kontaktudv. set i forhold til udkastet. Vi har ikke på møderne lovet noget, der skal med i autorisationskrav.

I 1968-41500-1 ophævedes GB's alderskrav fsva. børnene ved skriv. af 14/2-68 fuldstændigt. Et ekspl. af cirkulæreskrivelsen vedl. Da ophævelsen er generel, svarer udkastet til autorisationskrav til den retstilstand, som GB^{nu} har.

Jeg har endv. gennemgået udkastet i forhold til de 2 autorisationer til GB. Der er flg. forskelle:

1) ad udkastets pkt.2. I GB's 1966-godkendelse er der omtalt mulighederne for en disp. hvad angår børnenes oprindelsesland, medens dette ikke er gentaget i udkastet.

~~Det~~ 2) I GB's 1964-autorisation findes (s.3) en henvisning til Metera-overenskomsten, hvilken ikke er gentaget i udkastet.

Det må dog siges, at adoption af græske børn efter Metera-overenskomsten falder ind under Adoption Centers område.

3) ad udkastets pkt.10: Der er nyt i forhold til GB's autorisation, at der er

Emtl. unødv.

1969 nr. 41500-13.

Just. min.

7.

eksp. ktr.

Metera-overenskomsten kan ikke anvendes til A.C. uden forhandlinger med Gr.

nævnt en 14-dagens frist for indberetning til jmt. af ændringer i bestyrelsens sammensætning. Der er tilføjet "herunder formand og næstformand", og en ny regel om indberetning af ændringer i kontorpersonalet.

4) ad pkt.13: Reglen i GB's aut. fra 1960 var formuleret således, at årsregnskaber skulle indsendes til gennemsyn. Formuleringen her er ny.

Forelægges.

27/11-69

HJS

Talt med Aaen, der
er indforstået med ændringerne.

28/11 69
TB

Den 5.1.1970.
KA/ia.Beh/
St.Justitsministeriet
7. ekspeditionskontor
Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Jmt. modt

- 6 JAN. 1970

6/1

Justitem. 7. exp.ktr. 1800- 41500-23

Kære kontorchef Hornslet !

Jeg er blevet opmærksom på, at der i Justitsministeriets bemyndigelse til landsorganisationen dateret af 8. december 1969, Deres journal nr. 1969-41500-23, brev nr. 15082, på side 3 er indføjet en bestemmelse om, at landsorganisationen i overensstemmelse med tidligere praksis skal føre en pagineret protekol, hvori optages fulde navn, fødselsdage og fødesteder for de børn, som skal bortadopteres samt navn og adresse på hjemmet, hvor børnene anbringes. Disse registreringer vil ikke give anledning til særlige overvejelser. Derimod er det videre anført, at der i protekollen skal indføres oplysninger om barnets forældre med angivelse af navn, stilling og bopæl. En sådan registrering må jeg anse for yderst betænkelig, dels vil disse oplysninger ofte være temmeligt mangelfulde, dels og vigtigere må man finde det risikabelt at foretage sådanne registreringer flere steder end højst nødvendigt. Ved mit tidligere arbejde med adoptionsformidling af udenlandske børn har jeg derfor indskærpet og henstillet, at registreringer vedrørende biologiske forældres navne og adresser m.v. såvidt muligt helt bør undgås. Normalt har disse oplysninger ikke været savnet, og skulle man bruge dem, kunne de let tilvejebringes fra de udenlandske formidlingssteder. I stedet er protekolleret det udenlandske formidlingssted og det journalnummer hvorunder formidlingen er sket i udlandet. Jeg skal anmode om at få meddelt, om Justitsministeriet kan tiltræde en videreførelse af denne praksis.

Med baggrund i det forannævnte skal jeg samtidig henlede ministeriets opmærksomhed på, at det kan være yderst u hensigtsmæssigt, at der i Justitsministeriets adoptionsbevilling indføres navn, fødselsdato og fødested m.v. på den biologiske moder eller i visse tilfælde de biologiske forældre. Dette er bl.a. sket i 2 bevillinger, jeg

selv har modtaget fra Justitsministeriet. Jeg skal ligeledes henstille, at det overvejes, hvorvidt denne praksis kan søges ændret. Det har tidligere været drøftet, hvorvidt proceduren ved ansøgning om indfødsret kan ændres for udenlandske børn adopteret af danske forældre. Jeg er vidende om, at der for tiden er nedsat en kommission, der behandler hele indfødsretsspørgsmålet, og jeg skal anmode om, at man eventuelt af denne vej søger disse forhold taget op til nærmere overvejelse. Især vil det være hensigtsmæssigt, at der kan søges indfødsret samtidig med at der søges adoption og således at de formelle forhold vedrørende indfødsret kan ordnes med de udenlandske myndigheder samtidig med behandlingen af adoptionssagen.

Endelig skal jeg henlede opmærksomheden på, at der ved udstedelse af fødsels- og navneattest for børn, der enten ikke døbes i Folkekirken eller som er døbt inden ankomsten til Danmark udstedes attester, hvor oplysningen om sted for navngivelsen medfører, at denne attest ikke svarer til, hvad andre borgere modtager. Dette har flere adoptivforældre og større adoptivbørn beklaget. Som et eksempel herpå vedlægges fotokopi af en sådan fødsels- og navneattest. Jeg skal henstille, at der ved forhandling med Kirkeministeriet søges tilvejebragt mulighed for, at der udstedes dansk dåbsattest, når det kan godtgøres, at børnene er døbt i det land, de kommer fra. Endvidere at der findes frem til en løsning, hvor der på fødsels- og navneattester ikke indføres Justitsministeriet som sted for navngivelsen.

Såfremt det findes hensigtsmæssigt, kan disse forhold muligt tages op til nærmere drøftelse ved møde med Justitsministeriets kontaktudvalg.

Med venlig hilsen.

Kai Aaen.

I medfør af § 1 i lov nr. 63 af 1. april 1914 om adgang til medvirken ved anbringelse af børn meddeles justitsministeriet herved den selvejende institution "Adoption Center" tilladelse til foreløbig for tiden indtil udgangen af 1970 at medvirke ved anbringelse i pleje og adoption af børn.

For tilladelsen gælder følgende vilkår:

- 1) "Adoption Centers" virksomhed må, for så vidt den er omfattet af bestemmelserne i ovennævnte lov alene bestå i efter de nedenstående regler at formidle forbindelse mellem personer i Danmark, som ønsker at adoptere, og personer, myndigheder og institutioner i udlandet, som ønsker at bortadoptere børn til adoptivforældre i Danmark.
- 2) Institutionen må kun formidle forbindelse med børn, der er statsborgere i et andet europæisk land end Danmark, Finland, Island, Norge eller Sverige.
- 3) "Adoption Center" er berettiget til at modtage henvendelser fra ægtepar i Danmark, som ønsker at adoptere et udenlandsk barn, men institutionen må ikke yde bistand ved tilvejebringelsen af sådanne oplysninger vedrørende adoptionssøgende, som bliver forlangt af vedkommende udenlandske myndighed eller institution. Med henblik på tilvejebringelsen af disse oplysninger oversender institutionen de ansøgninger, som er modtaget fra personer, der efter de givne generelle retningslinier er egnede til at komme i betragtning som adoptanter, til en af nedenævnte institutioner efter ansøgnernes valg:

- a) en under Hovedbestyrelsen for De danske Plejehjemsforeninger stående plejehjemsforening, der efter loven af 1. april 1914 er godkendt til at medvirke ved adoption af børn, eller
- b) Københavns kommunes børne- og ungdomsværn eller
- c) en mødrehjælpsinstitution

4) "Adoption Center" forpligter sig til at gøre personer, som søger dens bistand til adoption, bekendt med, at adoptionsbevilling kun kan forventes meddelt, såfremt adoptionen kan anbefales af en af de under punkt 3 a-c nævnte institutioner.

5) "Adoption Center" må ikke sætte sig i forbindelse med myndigheder eller institutioner i udlandet angående bestemte ansøgere, forinden der foreligger en erklæring fra en af de under punkt 3 a-c nævnte institutioner om, at ansøgeren kan anbefales til at opnå adoptionsbevilling. Når "Adoption Center" herefter forhandler med udlandet, skal den følge eventuelle særlige anvisninger angående, hvilket barn der er egnet til adoption i det enkelte hjem, samt andre særlige anvisninger i den enkelte sag, beregnet på at søge den mest vellykkede adoption tilvejebragt. Anvisningerne skal gives af den institution som har foretaget undersøgelserne, før barnet er anvist. "Adoption Center" skal endvidere gøre den udenlandske myndighed eller institution opmærksom på, at adoptionsbevilling kun kan forventes meddelt, såfremt adoptionen kan anbefales af vedkommende danske institution på grundlag af en endelig undersøgelse, som foretages, efter at der er tilvejebragt

oplysninger om barnets forhold.

6) Når "Adoption Center" modtager meddelelse fra udlandet om, at et barn kan anvises til adoption, tilbagesender den sagen, vedlagt de fra udlandet modtagne oplysninger om barnet, til den institution som har foretaget den foreløbige adoptionsundersøgelse. "Adoption Center" må ikke underrette ansøgerne om, at et barn er anvist, før der foreligger erklæring fra institutionen om, at den kan anbefale at ansøgerne adopterer det pågældende barn.

7) "Adoption Centers" bestyrelse forpligter sig til ikke at medvirke til, at noget udenlandsk barn bringes til Danmark med adoption for øje, før der foreligger den under punkt 6 nævnte endelige erklæring fra en af de under punkt 3a-c anførte institutioner om, at adoptionen kan anbefales.

8) "Adoption Center" skal ved vejledning af adoptionssøgende være opmærksom på, at adoption alene må gives, hvor den kan antages at være til gavn for den, som skal adopteres. Institutionen må indtil videre kun modtage ansøgninger fra personer, der ikke er ældre end 45 år for mænds vedkommende og 40 år for kvinders vedkommende, og som lever i ægteskab som har varet i mindst 5 år.

9) Institutionens vedtægter må ikke ændres uden justitsministeriets godkendelse.

10) Ændringer i bestyrelsens sammensætning, herunder nyvalg af formand og næstformand, skal inden 14 dage

anmeldes til justitsministeriet, der inden samme frist tillige skal have underretning om enhver ansættelse eller afskedigelse af lønnet eller ulønne medhjælp, der er bemyndiget til at optræde på institutionens vegne.

11) Institutionens bestyrelsesmedlemmer og medhjælper skal iagttage tavshed med hensyn til private forhold som de bliver bekendt med under deres virksomhed inden for institutionen.

12) Institutionen skal underrette justitsministeriet om størrelsen af det ekspeditionsgebyr, som den betinger sig for sin medvirken, og om senere ændringer heri.

13) "Adoption Center" forpligter sig endvidere til på begæring at meddele justitsministeriet enhver oplysning om institutionens økonomiske, personalemæssige og andre forhold, herunder om behandlingen af konkrete sager om adoptionsformidling.

Justitsministeriet fritager "Adoption Center" for at iagttage forskrifterne i anordning nr. 129 af 20. juni 1914 om regler for adgang til medvirke ved anbringelse af børn i henhold til lov nr. 63 af 1. april 1914 på vilkår, at institutionen fører en pagineret, særlig dertil indrettet protokol, hvori optages fulde navn, fødselsdag og fødested for de børn, som skal bortadopteres, navn og adresse på hjemmet, hvor børnene anbringes, samt oplysninger om barnets forældre med angivelse af navn, stilling og bopæl. Der skal på forlangende gives politiet

adgang til at se den af foreningen førte protokol.

Justitsministeriet kan til enhver tid ændre eller supplere de ovennævnte vilkår, og man forbeholder sig at tilbagekalde tilladelsen, såfremt institutionen ikke overholder de fastsatte vilkår, eller institutionens forhold efter justitsministeriets skøn i øvrigt giver anledning dertil.

Det tilføjes, at justitsministeriet intet har at indvende imod, at "Adoption Center" medvirker ved behandlingen af sager, hvor ansøgerne selv har fået forbindelse med et bestemt barn i udlandet, som de ønsker at bringe her til landet med henblik på adoption eller allerede har hjemført i dette øjemed.

Justitsministeriet
Sagsnr.: 1983-30101-3

JUSTITSMINISTERIETS KONTAKTUDVALG

Torsdag den 13. januar 1972 kl 13 afholdtes i justitsministeriet kontaktudvalgsmøde vedrørende adoption af udenlandske børn.

Til stede var:

Børneværnskonsulent Kai Aaen og socialrådgiver Gerda Skovmand Madsen, "Adoption Center".

Socialrådgiver Inger Lund Andresen, lektor Jørgen Hviid og landsretssagfører Viggo Høgsgaard, "Glemte Børn".

Fru Tytte Botfeldt, fru Lis Jul-Larsen og fru Lis Møller, M.F., "Terre des Hommes, Danmark".

Kontorchef Kirsten Bak Mortensen, Mødrehjælpsinstitutionen i København.

Ekspeditionssekretær Birthe Frederiksen, socialministeriet.

Ekspeditionssekretær Ingrid Kjær, socialstyrelsen, børne- og ungdomsførsorgen.

Vicekontorchef Knud Jacobsen, direktoratet for Københavns børne og ungdomsværn.

Socialinspektør Etlar Andersen, De danske Plejehjemsforeninger.

Kontorchef Hornslet, fuldmægtig Bryld og sekretær Bendsen, justitsministeriet.

Hornslet bød velkommen og nævnte indledningsvis at adoptionsudvalget efter afgivelsen af sin betænkning om ændring af adoptionsloven (nr. 624/1971) nu skal overveje en revision af lov nr. 63 af 1. april 1914 om adgang til medvirken ved anbringelse af børn, herunder de særlige problemer, der er forbundet med adoption af udenlandske børn.

Han oplyste videre, at han selv er indtrådt som medlem af udvalget i stedet for kontorchef Bækgård, samt at fuldmægtig Bryld har afløst sekretær Plessing som sekretær for udvalget.

Endelig nævnte han, at udvalgets formand, højesteretsdommer Spleth, har givet tilsagn om, at de formidlende organisationer vil få lejlighed til at udtale sig overfor udvalget om spørgsmål af særlig interesse for dem.

Man gik herefter over til at behandle de spørgsmål, udvalget og organisationerne havde ønsket drøftet.

1) Enliges adgang til at adoptere samt betydningen af ophævelsen af de faste aldersgrænser og kravet til ægteskabets varighe

Hornslet nævnte, at der, efter at de tidligere gældende generelle krav til ansøgerne er ophævet og i autorisationerne erstattet med en henvisning til de tilsvarende regler i socialministeriets cirkulære nr. 144 af 28. juni 1966 om tilladelse til otilsyn med privat familiepleje tilsyneladende i praksis har været nogen tvivl om, hvad ændringen indebærer. Han fremhævede, at der ikke herved er tilsigtet noget brud med justitsministeriets hidtidige principielle indstilling, hvorefter enlige samt ældre ansøgere og ægtepar, der kun har levet sammen i kort tid, kun under ganske særlige omstændigheder bør komme i betragtning som adoptanter. Ved ændringen af autorisationerne er der givet organisationerne mulighed for at optage ansøgere på venteliste, selv om de ikke opfylder de krav med hensyn til alder og ægteskab, som tidligere var indispensable, men som på den anden side kunne opfordre afviste ansøgere til selv at skaffe sig kontakt med børn i udlandet. Der er ved ændringen åbnet mulighed for en noget mere smidig vurdering af ansøgernes egnethed. Han betonedes dog i denne forbindelse den pligt, der efter autorisationerne påhviler organisationerne til en klar og effektiv vejledning af ansøgere, der er omfattet af de i plejetilladelsescirkulæret

at adoption næppe vil kunne komme på tale.

Hornslet oplyste, at justitsministeriet i anledning af en henvendelse fra børneforsorgens adoptionskontor, der havde forespur om man burde fortsætte med forundersøgelsen af en 47-årig ugift kvinde, der gennem en plejehjemsforening havde ansøgt om tilladelse til at modtage et udenlandsk barn i pleje med adoption for øje, ved skrivelse af 18. november 1971 havde meddelt adoptionskontoret, at justitsministeriet intet havde at indvende imod, at adoptionskontoret fortsatte med forundersøgelsen af den pågældende, men at man samtidig havde henstillet, at der til brug ved afgørelsen i sagen blev tilvejebragt erklæringer fra en psykiater og en psykolog i lighed med den praksis, der følges af mødrehjælpen i sager om enlige adoptanter.

Etlar Andersen var enig heri, men oplyste, at børneforsorgens adoptionskontor og støtstedelen af de lokale plejehjemsforeninger, efter at spørgsmålet havde været drøftet på De Danske Plejehjemsforeningers repræsentantskabsmøde den 20. november 1971, havde givet udtryk for, at det ville være urimeligt "diskriminerende" at opstille et absolut krav om tilvejebringelse af erklæringer fra psykiater og psykolog i alle sager om enlige adoptanter.

Hvid fremhævede, at en række videnskabelige undersøgelser foretaget i udlandet af børn, der er vokset op hos enlige, har vist, at sådanne børn ofte udvikler sig i uheldig retning og senere hen i livet i særlig grad er disponeret for konflikter med omverdenen, herunder samfundet og dets myndigheder. Det er således af hensyn til en gunstig udvikling hos barnet meget vigtigt, at det har både en moder og en fader. De sædvanlige undersøgelser ved socialrådgiver slår derfor ikke til, når ansøgeren er enlig. Der er intet diskriminerende i at stille krav om, at sådanne ansøgere underkastes psykiatriske og psykologiske undersøgelser, idet formålet med disse undersøgelser, alene er, at søge at skabe sikkerhed for det mest vellykkede for-

nævnte begrænsninger, om de særlige problemer, der må forventes at ville opstå i forbindelse med en eventuel adoptionssag. Det er organisationernes pligt at forhindre, at der skabes en forventning hos sådanne ansøgere om et gunstigt udfald, når det må anses for tvivlsomt, om der vil kunne opnås en fravigelse fra de sædvanlige principper.

For så vidt angår spørgsmålet om enliges adgang til at adoptere fandt Bak Mortensen det fortsat betænkeligt, at man havde erstattet autorisationernes krav om ægteskab med plejetilladelsescirkulærets mere skønsmassige regler, og oplyste, at de til mødrehjælpen knyttede børnepsykiatere er af samme opfattelse. De tilvejebringes derfor altid til brug ved afgørelsen i disse sager - udover socialrådgivererklæring - erklæringer fra en psykiater og en psykolog til konstatering af, om ansøgeren trods sin civilstand er i besiddelse af sådanne kvalifikationer, at hun er egnet til at adoptere. Det samme gælder i øvrigt i tilfælde, hvor ægtepar ansøger om adoption, og hvor den forundersøgende socialrådgiver blot i mindste måde er i tvivl om deres egnethed. Psykiatriske og psykologiske undersøgelser indgår således som et naturligt og ofte forekommende led i den sædvanlige forundersøgelsesprocedure. Bak Mortensen henviste herved også til redegørelse II fra undersøgelsesudvalget vedrørende mødrehjælpsinstitutionernes virksomhed side 19 og 27, hvorefter den afgørende bedømmelse af ansøgernes personlighed, deres psykiske helbredstilstand, adoptionsmotivet og lignende i alle tilfælde - i forbindelse med ansøgningen om optagelse på venteliste - burde foretages af en psykiatrisk uddannet læge, hvilket bare ikke er praktisk gør ligt. Man har foreløbig kun afsluttet tre sager vedrørende adoptionsansøgninger fra enlige kvinder, der er faldet ud til anbefaling, hvorimod der i en række sager vedrørende andre enlige kvinder ved de psykiatriske og psykologiske undersøgelser

løb af en eventuel senere adoption - både af hensyn til barnet og til ansøgeren.

Kjær fandt det ligeledes misvisende at tale om diskrimination i denne forbindelse, da det dog er objektivt konstaterbart, at enlige gennemgående er vanskeligere stillet end ægtepar og derfor præsumptivt mindre egnede til at tage vare på et barn, og at det følgelig er naturligt at reservere den ekspertise, som man alene på grund af manglende kapacitet ikke kan tilbyde alle ansøgere, for denne særligt udsatte gruppe.

Botfeldt oplyste, at "Terre des Hommes" kun har få erfaringer med hensyn til enlige adoptanter, men at disse erfaringer er gode.

Hornslet betonedede, at justitsministeriet ved sin ovennævnte skrivelse af 18. november 1971 til børneforsorgens adoptionskontor har tilkendegivet sit standpunkt med hensyn til hvilke krav der under forundersøgelsen må stilles til enlige ansøgere. Der var ikke fremsat indvendinger overfor ministeriet mod afgørelsen og man havde derfor ikke haft anledning til at tage spørgsmålet op til ny overvejelse. Det måtte iøvrigt under alle omstændigheder være vigtigt, at retningslinierne for forundersøgelse er ens uanset hvilken institution, der foretager undersøgelsen.

Etlar Andersen erklærede, at plejehjemsforeningerne foreløb ville følge de af justitsministeriet fastsatte retningslinier, men at der nok måtte forventes et udspil fra foreningerne om for nyet overvejelse.

Der var enighed om, at det er af afgørende betydning, at de undersøgende institutioner følger samme retningslinier ved behandlingen af ansøgninger om adoption.

Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt faste samlivsforhold bør ligestilles med ægteskab i relation til muligheden for at adoptere, var der enighed om, at samlivsforholdet under den gæl-

ende lovgivning må indgå som et led i den samlede vurdering af ansøgerens kvalifikationer, men at de pågældende som udgangspunkt må betragtes som enlige. De kan altså ikke adoptere sammen. Hvis ægtefæller har samlevet før ægteskabet, kan samlivsperioden regnes med, når forholdets stabilitet skal bedømmes.

I forbindelse med drøftelsen af spørgsmålet om betydningen af ophævelsen af de faste aldersgrænser nævnte Bak Mortensen en nylig afgjort sag, hvor mødrehjælpen havde afslået at godkende et lærerægtespar, hvor manden var 56 og hustruen 33 år gammel som adoptanter af et spædbarn fra Korea. Mødrehjælpen havde været af den opfattelse, at mandens alder i sig selv måtte udelukke dispensation fra hovedreglen om aldersbetingelserne i plejetilladelses cirkulærets punkt 14, 2. pkt., og at man derfor - som det mest skånsomme overfor ansøgerne - havde undladt at iværksætte en dyberegående undersøgelse af deres forhold. Også den store aldersforskel mellem ansøgerne måtte tale imod en godkendelse.

Lis Møller fandt, at man burde kunne bortse fra mandens alder, når hustruen, såfremt hun havde været enlig, ville have opfyldt de aldersmæssige betingelser for at kunne adoptere.

Aaen mente, at ansøgerne burde forundersøges på sædvanlig måde, såfremt de - efter nøje vejledning om de særlige problemer og deres overordentlig ringe udsigter til at blive godkendt som adoptanter - fastholdt ønsket herom.

Hornslet var enig heri.

Der var enighed om som altovervejende hovedregel at blive stående ved plejetilladelsescirkulærets aldersgrænser, men med mulighed for dispensation i særlige tilfælde.

Vedrørende spørgsmålet om kravet til ægteskabets varighed var der enighed om, at samlivet mellem ægtefællerne må have stabiliseret sig i rimeligt omfang, før adoption kan komme på tale.

jfr. plejetilladelsescirkulærets punkt 17, men at det må bero på en konkret vurdering, hvilke krav der må stilles. Der kan her ved bl.a. tages hensyn til forhold som forudgående samliv, jfr. ovenfor, og stor aldersforskel mellem ægtefællerne.

Bak Mortensen henstillede til de formidlende organisationer, at det ved sagens fremsendelse til de undersøgende institutioner i forbindelse med angivelsen af tidspunktet for ægteskabets indgåelse oplyses, om parterne inden dette tidspunkt har levet sammen, idet det først efter nogle års forløb er muligt at vurdere ægteskabets stabilitet.

De formidlende organisationer var indforstået med fremtidig så vidt muligt at undlade at fremsende sager til forundersøgelse, medmindre samlivet - herunder et eventuelt førægteskabeligt samliv - mellem ægtefællerne har bestået i mindst 2½ - 3 år.

2) Autorisationernes forbud imod underretning til ansøgerne om, at et barn er anvist, før der foreligger erklæring fra den undersøgende institution om, at den kan anbefale, at ansøgerne adoptere det pågældende barn.

Bak Mortensen nævnte, at en ophævelse af forbudet på den ene side ville være i god overensstemmelse med moderne principper om åbenhed i sagsbehandlingen, men på den anden side dels ville udsætte ansøgerne for alvorlige skuffelser, da de jo ikke med sikkerhed kan forvente at blive godkendt til det pågældende barn. En ophævelse ville endvidere kunne medføre en væsentlig forsinkelse af sagernes behandling i mødrehjælpen, da der må forventes et betydeligt forøget antal forespørgsler til sagerne, der jo "vender" fra afdeling til afdeling.

Etlar Andersen lagde megen vægt på de skuffelser og dermed følgende personlige tragedier, en ophævelse af forbudet vil kunne medføre.

Aaen anførte, at baggrunden for forbudet - ønsket om at undgå gruppe II- og gruppe III-sager - under de nuværende forhold, hvor det overvejende antal børn kommer fra Korea og andre fjerntliggende lande, til dels er bortfaldet. Faren for, at adoptanter selv rejser ud og henter børnene eksisterer i realiteten kun i forhold til nærmere liggende lande, navnlig Tyskland. Når det derimod drejer sig om børn fra oversøiske lande, er det, når tidspunktet for hjemtransport m.v. nærmer sig, og ansøgerne skal indbetale depositum, meget vanskeligt at skjule, at et barn er anvist hvilket igen medfører en belastning af forholdet mellem organisationen og ansøgerne.

Lund Andresen oplyste, at "Glemte Børn" ikke har problemer af samme art, idet betalingen først opkræves, når barnet er godkendt til de pågældende ansøgere.

Botfeldt oplyste, at det for "Terre des Hommes" af hensyn til orienteringen af ansøgerne om betydningen af barnets særlige handicap, de eventuelle behandlingsmuligheder o.s.v. ville være overordentlig værdifuldt, såfremt forbudet kunne ophæves.

Hornslet mente, at ansøgerne - under forudsætning at, at de er godkendt som adoptanter og i fornødent omfang vejledet om, at de ikke med sikkerhed kan forventes godkendt til netop det barn, der er anvist til dem, - selv bør bære risikoen for eventuelle skuffelser. Han kunne tilskutte sig mødedeltagernes indstilling om, at forbudet opretholdes i autorisationerne, men at justitsministeriet efter ansøgning fra de formidlende organisationer dispenserer herfra i de grupper af tilfælde, hvor omstændighederne taler derfor.

3) De af mødehjælpen fremhævede ulemper ved samtidig fremsendelse til den undersøgende institution af anmodninger om forundersøgelse og akter vedrørende barnet.

Bak Mortensen oplyste, at langt den overvejende del af de sager, mødrehjælpen modtager fra "Terre des Hommes", vedrører ansøgere, der endnu ikke er godkendt som adoptanter, men hvor kontakten med et bestemt barn alligevel allerede synes etableret. Dette indebærer - foruden en overtrædelse af autorisationen - at mødrehjælpen, der heller ikke kender barnet, er ude af stand til at afgøre, om der er tale om en gruppe I- eller en gruppe II-sag.

Botfeldt imødegik det anførte og oplyste, at man i 1971 i kun 4 af ialt 28 sager har anvendt den nævnte fremgangsmåde. Man havde ikke overtrådt autorisationen. Der har i alle tilfælde været tale om gruppe-I-sager.

Jul-Larsen nævnte, at ansøgernes tilsyneladende forhåndskendskab til et bestemt barn muligvis kan skyldes, at de har ønsket sig et barn af bestemt køn og alder og med visse særlige handicaps, om hvilke de har fået generel orientering. Når ansøgerne derefter fra "Terre des Hommes" får underretning om, at deres sag er sendt til forundersøgelse, kan man da ikke fortænke dem i at gå ud fra, at der er tale om netop et sådant barn, som de gerne vil adoptere. I øvrigt har man indtryk af, at sagerne ekspederes hurtigere, når anmodningen om forundersøgelse indsendes sammen med akterne vedrørende barnet.

Hornslet meddelte, at det vel er organisationernes opgave generelt at orientere ansøgerne om eventuelle handicaps, men at man fra justitsministeriets side ikke er indstillet på at fravige autorisationernes forbud mod formidling af kontakt med bestemte børn, før ansøgerne er godkendt som adoptanter, cfr. ovenfor under pkt. 2.

Bak Mortensen ville afgive indberetning til justitsministeriet om de af hende omtalte overtrædelser fra "Terre des Hommes" side..

4) Det af mødrehjælpen rejste spørgsmål om det tilladelige i kun at oversætte den undersøgende institutions rapport i uddrag til brug for vedkommende udenlandske organisation.

Aaen oplyste, at "matchingen" af børn og forældre foregår på møder mellem repræsentanter for "Adoption Center" og Korea Social Service enten her i landet eller i Korea, som man besøger gennemsnitlig en gang om måneden, og at samtlige sagsakter er til stede og gennemgås på disse møder. Man kan herved nå frem til en hensigtsmæssig selektion og standardiseret opstilling af de oplysninger, der har interesse for de koreanske myndigheder.

I øvrigt veksler forholdene og dermed interessen for oplysninger af forskellig art fra land til land, hvorfor det må være fuldt tilstrækkeligt at uddrage netop de oplysninger, der har betydning i den konkrete sammenhæng.

Bak Mortensen følte sig ikke ganske tryk ved den af "Adoption Center" anvendte fremgangsmåde, men nævnte, at problemerne muligvis ville kunne løses ved en ændring af de gældende formularer.

Lund Andresen og Botfeldt oplyste, at man oversætter og udsender samtlige mødrehjælpens akter til udlandet. Man har ikke mulighed for at drøfte de enkelte sager på møder med de udenlandske organisationer.

Lund Andresen mente, at forundersøgelsesrapporterne indeholder en del oplysninger, der er overflødige til brug for "matchningen". Det gælder navnlig visse oplysninger om ansøgenes boligforhold.

Det vedtoges at udsætte den nærmere drøftelse af spørgsmålet til et senere kontaktudvalgsmøde i forbindelse med en gennemgang af spørgsmålet om forundersøgelsesernes form og indhold og de nu anvendte formularer, og at mødrehjælpen i forbindelse med "Adoption Center" og "Glemte Børn" forinden fremkommer med et oplæg til løsning af problemet.

5) Fremgangsmåden ved formidling af adoption af jugoslaviske børn
Skovmand Madsen oplyste, at "Adoption Center" gennem den jugoslaviske ambassade har fået forbindelse med en jugoslavisk advokat der formidler kontakten til børnene og bringer et passende udvalg i forslag overfor ansøgerne, der selv må rejse til Jugoslavien og hjemtage barnet. Man bistår kun godkendte ansøgere og opnår samtidig sikkerhed for, at der ikke opstår problemer i forhold til de jugoslaviske myndigheder, hvorimod man ikke har sikkerhed for, at barnet kan godkendes her i landet. Man er dog i det mindste således ved at få bedre kontrol med disse sager, der hidtil - og stadig i et vist omfang er - rene gruppe III-sager.

6) Klageadgang.

Bak Mortensen oplyste, at mødrehjælpen efter kontaktudvalgs-mødet den 17. november 1971 havde udsendt en skrivelse til samtlige mødrehjælpsinstitutioner med anmodning om at meddele publikum, at justitsministeriet efter adoptionslovens § 8 er klageinstans for så vidt angår realitetsklager over afslag på ansøgninger om godkendelse, medens klager over mødrehjælpens formelle behandling af sagerne henhører under socialministeriet. Man er imidlertid i tvivl om, hvorvidt der også er klageadgang i tilfælde, hvor ansøgerne vel er godkendt til et barn, men deres ønsker dog ikke fuld ud er opfyldt.

Hornslet udtalte, at ansøgerne i sådanne tilfælde, hvor der reelt er tale om et delvist afslag, bør orienteres om, at de kan påklage afgørelsen til justitsministeriet.

7) Revision af reglerne om samadoption, jfr. adoptionslovens § 3, og generel nedsettelse af aldersgrænsen i adoptionslovens § 1 fra 25 år til myndighedsalderen.

Repræsentanterne for "Terre des Hommes", der havde ønsket disse spørgsmål drøftet på mødet, var med de øvrige meddeltagere

enige i, at der her er tale om lovgivningsspørgsmål, som det ligger uden for kontaktudvalgets område at beskæftige sig med.

8) Meddelelse af plejetilladelse til ansøgere, der endnu ikke er godkendt som adoptanter, i strid med socialministeriets cirkulære nr. 51 af 19. marts 1965.

Birthe Frederiksen oplyste, at man i socialministeriet er opmærksom på, at de lokale børneværn ikke altid overholder cirkulærets bestemmelser om, at plejetilladelse ikke må udstedes, før ansøgerne er godkendt som adoptanter, og at det i ministeriet overvejes at tydeliggøre bestemmelserne herom.

Kjær oplyste, at de i cirkulærets afsnit II.A.4 nævnte forhåndsforespørgsler fra de undersøgende institutioner til børneværnene undertiden giver anledning til misforståelser, således at børneværnene straks udsteder plejetilladelse.

Birthe Frederiksen og Kjær udtalte, at man fra socialministeriets og socialstyrelsens side vil tage skridt til overfor børneværnene at indskærpe de gældende regler for udstedelse af plejetilladelse.

Der blev fra de formidlende organisationers side givet tilsagn om at vejlede ansøgerne om betingelserne for at opnå plejetilladelse samt til ikke under nogen form at medvirke til udstedelse af såkaldte foreløbige plejetilladelser eller andre tilladelser i strid med cirkulærets bestemmelser om, at ansøgerne først skal være godkendt som adoptanter.

Herefter forlod repræsentanterne for "Terre des Hommes" møde

9) Spørgsmålet om, hvorvidt reglerne i socialministeriets cirkulære nr. 41 af 19. marts 1965 om formidling af plejeaanbringelse

med adoption for øje i danske hjem af børn, der er statsborgere i et ikke-nordisk land, finder anvendelse ved adoption af udenlandske børn, der er født her i landet.

Aaen oplyste, at man i 1965 var gået ud fra, at cirkulæret ikke omfattede udenlandske børn, født i Danmark, men at "Adoption Center" på et senere tidspunkt var blevet anmodet om også at indtræde i sådanne sager, hvilket man ikke havde villet afslå.

Bak Mortensen oplyste, at mødrehjælpen efter telefonisk forelæggelse for justitsministeriet - vistnok i 1967 - stedse havde fastholdt, at cirkulæret ikke finder anvendelse i tilfælde, hvor et udenlandsk barn er født her i landet. Hun ville fremsende et notat om den nævnte telefonsamtale til justitsministeriet.

Der var enighed om at udsætte den videre drøftelse af spørgsmålet, til en nærmere undersøgelse i justitsministeriet har fundet sted.

Nyt møde med deltagelse af de formidlende organisationer fastsat til onsdag den 19. april 1972 kl. 13.

BERETNING
OM
KLARSKOVGÅRDMØDET
den 29. august 1979

arrangeret af ADOPTIONSNÆVNET
for samtlige ADOPTIONSSAMRÅD OG SOCIALCENTRE M.V.

Indholdsfortegnelse.

	Side
1. Dagsorden	3
2. <u>Siden sidst.</u> Beretning fra adoptionsnævnets formand. Diskussion på grundlag af beretningen	4
3. <u>Samarbejdet</u> mellem de <u>formidlende organisationer</u> og socialcentre, adoptionssamråd samt adoptionsnævn	9
A. Kai Åens indlæg	10
B. Diskussion på grundlag af Kai Åens indlæg	19
4. Om anvendelse af psykiatriske, børnepsykiatriske og/eller psykologiske undersøgelser i sager om god- kendelse som adoptivforældre	26
A. Overlæge Inger Barslunds indlæg	27
B. Overlæge Morten Tanges indlæg	33
C. Chefpsykolog Esther Grundéns indlæg	35
D. Diskussion på grundlag af indlæggene fra Inger Barslund, Morten Tange og Esther Grundén	39
5. <u>Om adoption af større børn</u>	43
A. Socionom Gertrud Hægglunds indlæg	44
B. Diskussion på grundlag af Gertrud Hægglunds indlæg	45
6. <u>Ordet frit.</u> Fri drøftelse	48
7. Medical and social report for Adoption in Denmark of a foreign child (bilag I)	
8. Statistik over samtlige samrådsafgørelser om godkendelse som adoptivforældre i 1. kvartal af 1979 med særligt hen- blik på sager, hvor der er foretaget en psykiatrisk, børnepsykiatrisk og/eller psykologisk undersøgelse (bilag II).	
9. Adoptionsnævnets skrivelse af 3. maj 1979 til samtlige adop- tionssamråd og socialcentre om anvendelse af psykiatriske, børnepsykiatriske og psykologiske undersøgelser i sager om godkendelse som adoptivforældre (bilag III).	
10. Deltagerliste (bilag IV).	

Dagsorden for adoptionsnævnets møde den 29. august
1979 med adoptionssamråd og socialcentre m.v.

- .. 9.30 Siden sidst. Beretning fra adoptionsnævnets formand.
Diskussion i tilknytning til beretningen.
- .. 10.15 Kaffepause.
- .. 10.30 Samarbejdet mellem de formidlende organisationer og social-
centre, adoptionssamråd samt adoptionsnævn. Diskussion på
grundlag af oplæg fra organisationerne.
- .. 12.45 Frokost.
- .. 14.00 Om anvendelse af psykiatriske, børnepsykiatriske og psykologi-
ske undersøgelser i sager om godkendelse som adoptivforældre.
Redegørelse fra adoptionsnævnet. Diskussion.
- .. 15.15 Kaffepause.
- .. 15.45 Om adoption af større børn. Diskussion på grundlag af oplæg
fra socionom Gertrud Hägglund.
- .. 17.00 Ordet frit. Fri drøftelse.
- .. kl. 18.00 til senest kl. 21.00: Middag.

Siden sidst. Beretning fra adoptionsnævnets
formand.

Diskussion på grundlag af beretningen.

Referat af adoptionsnævnets møde den 29. august 1979 på
Klarskovgård med samtlige adoptionssamråd og socialcentre m.v.

Beretning fra adoptionsnævnets formand.

Efter at have budt velkommen og henledt opmærksomheden på, at 4. årsmøde på samme måde som de tidligere årsmøder var et lukket - internt - møde, redegjorde Hornslet således for tiden siden sidste møde den 14. september 1978:

På sidste møde var der stor interesse for en statistisk undersøgelse vedrørende samrådsafgørelser i tiden fra 1. januar 1977 til 30. juni 1978, altså en periode af halvandet år, hvor der havde været ca. 1.800 afgørelser og i gennemsnit - med store udsving fra samråd til samråd - en afslagsprocent på 15-16.

De indsamlede oplysninger gav ikke noget sikkert billede men gav os lyst til at få et mere sikkert grundlag for at vurdere arbejdet på dette område.

Siden da har nævnet i forbindelse med en undersøgelse om anvendelsen af psykiatriske, børnepsykiatriske og/eller psykologiske undersøgelser - som vi kommer ind på under et senere punkt på dagsordenen - modtaget en opgørelse over samtlige samrådsafgørelser om godkendelse som adoptivforældre i 1. kvartal af 1979, herunder over antallet af afslag. Der blev ialt i dette kvartal truffet 411 afgørelser, og heraf var 36 afslag, altså en gennemsnitlig afslagsprocent - men stadig med store udsving - på 8,76%.

En egentlig statistisk undersøgelse har som bekendt længe været under forberedelse, og adoptionsnævnets forslag er blevet særdeles positivt modtaget ved høringen, hvad vi er meget glade for. Et flertal af de hørte er gået ind for en

undersøgelsesperiode på 1 år, og på den baggrund er adoptionsnævnet indstillet på at lade undersøgelsen løbe over hele kalenderåret 1980. Jeg kan oplyse, at vi ved den endelige udformning af statistikkortene har fulgt den overvejende indstilling i høringssvarene både med hensyn til indhold og derved, at der kun skal arbejdes med 1 skema.

En væsentlig del af min beretning i 1978 angik fortolkningen af cirkulærskrivelse 1/78 om justering af alderskravene, og jeg stillede flere meddelelser fra adoptionsnævnet i udsigt om dette spørgsmål.

Siden da har nævnet udsendt 9 adoptionsnævnsmeddelelser (ANM.er) om anvendelsen af aldersreglerne, som jeg herefter ikke nu skal komme nærmere ind på. Jeg vil derimod om adoptionsnævnets meddelelser sige, at nævnet er interesseret i at høre såvel positive som negative bemærkninger om den information, nævnet giver gennem disse meddelelser (ialt 16 siden sidst).

Det tredje - og meget vigtige - problem i min sidste beretning var det dengang endnu uløste problem med ventelisten over ansøgere til adoption af danske børn.

Som bekendt kunne nævnet den 23. april 1979 som cirkulærskrivelse 1/79 udsende sin orientering om muligheden for at få et dansk adoptivbarn, hvorved man gav startskudet til i gang sættelsen af de ny retningslinier, der tager sigte på, at ansøgernes mulighed for at få et dansk adoptivbarn skal kunne afklares inden for et tidsrum af 2 - 2½ år fra deres optagelse på venteliste. Disse nye retningslinier har - ikke uventet - givet anledning til politisk reaktion men er blevet bakket op af justitsministeren.

Herudover har nævnet siden sidst udsendt 3 cirkulærskrivelser, hvoraf jeg vil fremhæve nr. 3/79 om samarbejdet mel-

lem de 3 formidlende organisationer i anledning af Terre des Hommes' udvidede formidlingsret og om adoptionsnævnets forøgede muligheder for rådgivning af socialcentrene om udenlandske formidlingssteder.

Med hensyn til udlandet kan jeg oplyse, at arbejdet i adoptionsnævnets arbejdsgruppe om udenlandske børn siden sidst er fuldført, og at resultatet - en ny medicalreport - nu foreligger trykt. Interesserede kan i pausen se det ny skema, idet der er lagt et antal eksemplarer ved udgangen (bilag I).

Jeg kan yderligere fortælle, at adoptionsnævnet i det forløbne år har deltaget i møder med en række socialcentre og samråd til drøftelse af aktuelle problemer. Disse møder er dels kommet i stand på centrenes, og dels på adoptionsnævnets initiativ, og det er mit indtryk, at møderne har været nyttige. Nye møder er under forberedelse, og jeg opfordrer centre og samråd til at være opmærksomme på muligheden for at arrangere sådanne mindre møder, som repræsentanter for adoptionsnævnet gerne deltager i. Man kan tilrettelægge møderne på forskellig vis alt efter baggrunden for det enkelte møde. Herunder kan man måske efter omstændighederne overveje det hensigtsmæssige i undertiden at bede organisationernes repræsentanter deltage.

Og så kun 2 ting mere:

Adoptionsudvalget er gået i arbejde igen med henblik på afgivelse af sin sidste betænkning omkring revision af 1914-loven. Jeg håber, at betænkningen kan være færdig inden udgangen af 1980.

Socialcentrene blev for snart længe siden hørt over et udkast fra socialministeriet til nyt cirkulære til afløsning

af cirkulæret fra 1972 om plejeanbringelse af udenlandske børn med henblik på adoption. Nævnets indstilling gik ud på slet ikke at udsende noget nyt specialcirkulære om udenlandske børn, men i stedet at revidere døgnplejecirkulæret fra 1975 i lyset af de ændrede regler om adoption fra 1. april 1976. Dette har ført til nedsættelse af en arbejdsgruppe under socialstyrelsen med deltagelse af socialministeriet, amtsrådsforeningen, Kommunernes Landsforening, Københavns og Frederiksberg kommuner, sundhedsstyrelsen og adoptionsnævnet, og denne arbejdsgruppe er nu i gang med en tiltrængt modernisering af plejecirkulæret.

Mødet i dag er bygget op om 3 emner, der efter nævnets opfattelse er både store og højaktuelle, og som har det til fælles, at de alle rummer problemer, som kan tvinge os til at tage tidligere anskuelser op til en ny vurdering. Jeg kan ikke på nuværende tidspunkt sige, hvorhen vi kører, men givet er det, at der er sprængstof i hvert og ét af emnerne. Jeg håber derfor, at det vil blive et spændende møde.

Velkommen.

Diskussion i tilknytning til Hornslets beretning.

Inger Friderichsen, Nordjylland, fandt adoptionsnævnets meddelelser vældig interessante, men hun savnede en grundigere gennemgang af sagen i hver enkelt meddelelse. Det var ikke altid let at se, hvad nævnet virkelig havde lagt vægt på ved sin afgørelse. Hun savnede i øvrigt meget en begrundelse fra nævnet, når nævnet omgjorde et samråds afgørelse.

Hornslet lovede, at man ville være opmærksom på problemet.

Samarbejdet mellem de formidlende organisa-
tioner og socialcentre, adoptionssamråd samt
adoptionesnævn.

A. Kai Åens indlæg.

Kai Åen oplyste indledningsvis, at der for de 3 adoptionsformidlende organisationer var en række fælles og aktuelle problemer, hvorfor organisationerne havde fundet det mest hensigtsmæssigt at fremkomme med et enkelt fælles oplæg. Han understregede i den forbindelse, at der organisationerne imellem naturligvis kunne være foreskellige holdninger og nuancer.

Herefter ridsede Åen baggrunden op for det adoptionsarbejde, der finder sted i dagens Danmark. Han oplyste, at adoption af udenlandske børn havde fundet sted siden omkring 1948. De ældste af de adopterede børn var nu i midten af trediveerne, i erhverv, gifte og selv forældre. Medens der i perioden 1948-69 fortrinsvis havde været tale om tyskfødte mulatbørn, var børnene fra de nære lande fra slutningen af tredserne forsvundet som adoptionsmulighed. Fra 1969-78 havde der især været tale om adoption af asiatiske børn og børn fra andre fjerntliggende egne.

Også adoptionmotivet var ændret i de senere år. Medens man tidligere adopterede for at yde humanitær hjælp, var adoptionsmotivet senere overgået til først og fremmest at være barnløshed. Det var nu især barnløse ægtepar, som ønskede at adoptere, og ønsket var i reglen små (spæde) børn.

Antallet af udenlandske børn, som var bortadopteret i Danmark siden 1948, var ganske betydeligt. Der var i hvert fald tale om 10.000 børn til dato. Antallet havde været stigende i halvfjerdsenerne. I de senere år havde antallet udgjort 600-800 børn om året.

Det havde fra forskellig side været påstået, at adoptioner intet hjælper for at afhjælpe nøden i verden, og Åen var

ikke ganske uenig heri. Det kunne ikke bestrides, at adoptioner i værste fald kan bevirke, at nøden i de lande, hvorfra der adopteres, bliver så meget mindre, at der ikke gøres tilstrækkeligt for at klare restproblemerne eller tilvejebringe mere langsigtede løsninger.

Det kunne være rimeligt at se på, hvordan man i udlandet så på de adoptioner, der fandt sted her i landet. Fra udlandets side var det opfattelsen, at de vestlige lande havde alt, hvad der kunne købes for penge. I vesten manglede man imidlertid børn, og derfor adopterede man de udenlandske børn som en erstatning herfor. Man var dog først og fremmest interesseret i "de bedste børn", d.v.s. små børn uden handicaps. Ofte var der stærke religiøse og politiske modforestillinger mellem Danmark og det land, hvorfra det pågældende barn kom. I udlandet var der mange nødlidende børn men kun få børn til bortadoption. Eftersøgningen af udenlandske børn var blevet intensiv, ja næsten desperat. Man var parat til at anvende alle midler for at skaffe sig børn. Et stigende antal familier, ikke blot i Danmark men også i mange andre vestlige lande, søgte udenlandske adoptivbørn. Resultatet var blevet en "overbudspolitik", hvor mangelen på børn havde ført til, at alle midler nu blev bragt i anvendelse for at få barn. Dette var et meget alvorligt og omfattende problem. I udlandet oplevedes det ikke som nogen hjælp, når udlændinge hentede små børn uden handicaps. Derfor forventedes det også, at man i vesten var behjælpelig med adoption af større og/eller handicappede børn eller på anden måde ydede hjælp til disse svært anbringelige børn. Danmark nød i udlandet tillid på grund af de hjemlige myndigheders omfattende kontrolforanstaltninger. Problemerne kom først, når der skulle indhentes oplysninger om børnene. Det kunne ofte være vanskeligt at tilvejebringe disse oplysninger, og kravet herom oplevedes undertiden som ren formalisme.

Det vækkede tillid i udlandet, at danske organisationer er autoriseret af justitsministeriet, at der foretages så indgående undersøgelser af adoptanter, og at adoptionsarbejdet her i landet i det hele taget forekommer velorganiseret.

På den anden side kunne de krævede oplysninger om børnene modsat være en hindring, idet forholdene på de steder, hvorfra børnene blev hentet, oftest gjorde det vanskeligt eller umuligt at tilvejebringe de ønskede oplysninger. Det tog tid, og man oplevede, at børnene ofte skulle vente i en periode, hvor de havde brug for hurtig hjælp ved en placering i Danmark. I denne periode optog de pladsen for andre børn.

Herefter så Åen på mulighederne for adoption i fremtiden. Efter hans opfattelse tydede alt på, at antallet af udenlandske børn til bortadoption havde kulmineret. De steder, hvorfra de fleste børn var adopteret - Korea - havde klart bebudet, at en nedskæring af adoptionerne til udlandet ville finde sted, således at adoptioner indenfor en kortere årrække helt måtte antages at ophøre. Dette var allerede til en vis grad sket, selv om man i Danmark endnu ikke havde mærket det i så høj grad. På trods af et meget intensivt opsøgende arbejde, var det ikke fuldt ud lykkedes at finde nye adoptionsmuligheder, der ganske kan erstatte de lande, hvorfra man ikke længere kan adoptere.

Formentlig den omstændighed, at adoptionssøgende i Danmark fortrinsvis er barnløse, og ikke familier, der primært ønsker at hjælpe humanitært, var medvirkende til, at der fortrinsvis søges små børn til adoption. I andre lande var man langt mere indstillet på at adoptere lidt større børn, og dette gav ikke Danmark nogen gunstig situation, når de forskellige adoptionsmuligheder blev undersøgt.

Dette medførte, at det i dag, langt mindre end nogensinde, kunne garanteres, at de, der ønskede at adoptere også ville kunne regne med at få et barn, selv om de blev godkendt som adoptivforældre.

Ventetiden forøgedes, og ventelister før indsendelse til forundersøgelse ville formentlig dukke op igen. Dette ville Adoption Center i den allernærmeste fremtid grundigt overveje. Det var ikke fordi man i Adoption Center ønskede en sådan ordning, men det kunne meget vel blive en nødvendighed. Dette ville medføre, at man - som tidligere - påny ville se, at familier ville indse det håbløse eller meget lange perspektiv, der ville være, såfremt de alene søgte adoption af helt små børn. Man ville på denne baggrund ændre adoptionsønsker og søge større barn, fravige ønsket om køn, race, nationalitet m.v. Det kunne diskuteres, om dette motiv var godt eller dårligt, men det var i hvert fald meget realistisk.

Godkendelser til alene spædbørn med angivelse af ønsker om køn eller andre begrænsninger ville herefter være ubrugelige for de formidlende organisationer.

Socialcentrene måtte undersøge sagerne i overensstemmelse med de eksisterende muligheder for formidling og ikke efter socialcentrenes ideale forventninger.

Herefter kom Åen ind på, at der i den seneste tid i nogle tilfælde havde været rejst tvivl om, i hvilket omfang de formidlende organisationer kunne drøfte disse forhold med andragerne. Dette skyldtes formentlig, at socialcentrene havde arbejdet i en periode, hvor antallet af adoptioner var det største nogensinde, og hvor adoptanters ønsker til børnene normalt kunne efterkommes. Men i årene helt frem til i begyndelsen af 70'erne havde situationen været en anden. Fra mødrehjælps tid havde der mellem mødrehjælpen, plejehjemsforeningerne og

justitsministeriet været indgået aftaler, som aldrig var blevet ændret.

Det måtte herefter antages, at de formidlende organisationer i generelle orienteringer til adoptionssøgende var berettiget til at orientere om de ændrede vilkår. Ligeledes måtte organisationen kunne rette henvendelser til de enkelte familier og oplyse dem om, at man måtte springe deres ansøgning på venteliste over, såfremt de fastholdt et helt bestemt ønske. Organisationen måtte endvidere kunne gøre opmærksom på, at der var mulighed for omgående at stille barn i forslag og nærmere redegøre for køn, alder og nationalitet. Socialcentrene måtte herefter tage et forslag om barn op til overvejelse, uanset om det foreslåede barn passede med den oprindelige godkendelse. Socialcentrene måtte også kunne diskutere spørgsmålet med andragerne.

Åen understregede, at socialcentrene ved at forsøge at tale andragerne fra en adoption af et foreslået barn ville medvirke til, at adoptionsformidlingen til den enkelte familie - og adoptioner fra udlandet i det hele taget - ville blive stoppet.

Åen fandt det her påkrævet at fremkomme med en "historisk" redegørelse for indgåede aftaler siden starten på den organiserede formidling i 1965. Han oplyste, at der i 1964 udarbejdedes nye og skærpede regler for adoption af udenlandske børn. Grundlaget var siden forblevet stort set uændret. Ændringer i adoptionsloven, senere betænkninger m.v., var stort set en formalisering af aftaler og mindre justeringer samt konsekvenser af bistandsloven.

I perioden indtil begyndelsen af 1970'erne havde situa-

tionen været den, at der var 1 formidlingsorganisation og 2 godkendende instanser, nemlig mødrehjælpens adoptionskontor og plejehjemsforeningernes kontor i Århus. Justitsministeriet havde været styringsorgan.

I dag så situationen således ud, at der eksisterede 3 formidlingsorganisationer og 16 godkendende instanser, nemlig socialcentrene med sekretariat og samråd. Styringsorgan var adoptionsnævnet med de mange medlemmer samt justitsministeriet.

Resultatet af denne organisationsform var en række forskelligartede beslutninger, ingen fællesholdning og manglende koordination.

De 3 formidlende organisationer havde samme målsætning, men de brugte ikke samme midler. Heller ikke let var det altid, at nævnet tilsyneladende ikke var enig.

Der kom stadig flest børn fra Korea, men organisationerne arbejdede også i mange andre lande. Det var ikke altid, at socialcentrenes medarbejdere vidste nok om vilkårene fra de enkelte lande (kontaktsteder).

I perioden 1965-70 havde der været få børn og mange adoptionssøgende. Der havde været stor spredning i børnenes alder, og ventelisterne havde været lange. Dette havde medført, at adoptanter ofte ændrede ønsker med hensyn til køn, alder, race m.v.

I forståelse med justitsministeriet havde den formidlende organisation (Glemte Børn) og de godkende instanser aftalt praktiske "samarbejdsmodeller". Andragerne kunne således dengang løbende orienteres om aktuelle adoptionsmuligheder. Hvor der forelå tvivl om, hvorvidt andragere ville ønske deres ansøgning udvidet - kunne dette klargøres ved direkte forhand-

ling. Andragere kunne direkte orienteres om at et barn - med angivelse af køn, alder og nationalitet - ville blive stillet i forslag, såfremt andragerne ændrede oprindeligt ansøgning. Godkendende instanser - mødrehjælpen og plejehjemsforeningerne - medvirkede aktivt til at finde familier, som efter de godkendende instansers opfattelse kunne tænkes at ville ændre ønsker.

Efter Åens opfattelse havde der aldrig været truffet beslutninger, som havde fjernet denne praksis, som altså fortsat måtte kunne anvendes.

I perioden omkring bistandslovens ikrafttræden (1976) havde andragerne nogenlunde frit kunnet vælge køn og alder.

I dag nærmede situationen sig imidlertid forholdene i 1960'erne. Der var færre børn til rådighed og flere ansøgere. Mange lande konkurrerede om adoptionsmulighederne, og det var nærliggende at antage, at antallet af udenlandske børn til adoption i årene fremover ville falde yderligere. Som en konsekvens heraf måtte det antages, at adoptionsønsker løbende ville blive drøftet med ansøgerne - og ofte ændret. På grund af den større geografiske spredning af adoptionerne med heraf følgende mere forskelligartede vilkår ville der være behov for, at de formidlende organisationer i højere grad orienterede socialcentre, dels helt generelt om betingelserne i de enkelte lande, dels konkret i de enkelte sager. Men det ville også være nødvendigt med en mere fleksibel holdning fra socialcentrenes side, således at udenlandets ønsker i videst muligt omfang blev fulgt. Hvis man medarbejdede adoption af større og/eller handicappede børn, ville adoptionerne til Danmark simpelt hen ophøre.

Tendensen gik imidlertid i retning af, at der, når nye formidlingssteder blev åbnet, krævedes flere og bedre oplys-

ninger fra udlandet. Men ofte skulle et nyt formidlingssted "indarbejdes", og der skulle tilvejebringes bedre undersøgelsesmuligheder og arbejdsbetingelser. Der måtte derfor udvises en betydelig tolerance, såfremt formidlingen skulle lykkes. Udvistes der ikke forståelse for de faktiske muligheder, ville formidlingen ganske enkelt stoppe. Men oplysninger ville eventuelt kunne forbedres efterhånden. For hvert eneste barn var det nødvendigt, at sagen blev afgjort hurtigt. Også fordi børnehjemmet gerne ville hjælpe mange andre børn. I det hele taget måtte der være grænser for, hvad vi herhjemmefra kunne tillade os at kræve af oplysninger om børnene, hvis det hele skulle fungere. Når f.eks. et børnehjem åbnede i Indien, kunne det ofte ske, at der ikke var en telefon på hjemmet, en lægeundersøgelse kunne forudsætte flere dages rejse o.s.v. Det var en ubetinget nødvendighed, at børnesager altid blev afgjort hurtigt. Det var direkte uforsvarligt at lade børn blive mere end højst nødvendigt på institution - og hurtig placering muliggjorde hjælp til flere børn. Udenlandske organisationer ønskede derfor kun samarbejde med Danmark, hvis vi var smidige og hurtige.

Med disse bemærkninger mente Aen at have imødekommet, hvad han var gået ud fra var forsamlingens forventninger. Han havde dog så langt foretrukket en diskussion om forholdene i de lande, hvorfra børnene adopteres og de vilkår, de enkelte børn levede under. Den situation, børnene var i som raceblandede, børn af enlige og ofte udstødte, og de vilkår, organisationer og institutioner havde at arbejde under i udlandet havde han også gerne nærmere diskuteret. Det havde også været på sin plads med en klarlæggelse af de adoptionssøgendes motiver til adoption (prestige contra barnløshed). Endelig havde han fundet det på sin plads med en diskussion om, hvordan det siden

gik børnene, og hvilke problemer de mødte. (Sprog/fremmedartet udseende/kultur/personlighedsudvikling/identitetskonflikt).

Det var Åens håb, at diskussionen omkring hans indlæg kunne blive så konkret og kontant, at der også ville blive tid til at tage disse spørgsmål op til en nærmere drøftelse.

Til slut omtalte Åen flygtningeproblematikken. Baggrunden herfor var, at der i den senere tid havde været diskussion i offentligheden omkring adoption eller plejeanbringelse af flygtningebørn i Danmark. Åen havde selv haft forhandlinger med udenrigsministeriet, og han havde sammen med et andet bestyrelsesmedlem fra Adoption Center besøgt flygtningehøjkommissariatet i Geneve. Lund Nielsen havde været på rejse og orienteret sig om situationen i Thailand og Malaysia. De for midlende organisationer havde længe haft opmærksomheden henledt på dette problem, der var langt ældre, og mere omfattende, end de fleste tænkte på. Der havde vel altid været flygtninge, men antallet havde været uhyggeligt stort helt siden 2. verdenskrig. Der var flygtninge overalt på kloden. Af diskussionen i offentligheden kunne man få det indtryk, at der ved flygtningeproblemer alene er tale om Vietnam og bådflygtninge. Her var problemet gammelt og betydeligt mere komplekst, men situationen var ligeså forfærdende mange andre steder.

Alene den omstændighed, at flygtninge naturnødvendigt opholdt sig i 3. land, der ikke havde beføjelser til at disponere, udgjorde et næsten uoverskueligt problem. Det var desuden svært at fastslå med sikkerhed, om et barn var forældrelost. Børnene var ofte ret store. Sendtes børn til f.eks. Danmark, og dukkede familiemedlemmer senere op, kunne man imødesee krav om, at familien fik indrejsetilladelse i Danmark. Man kunne også forudse de problemer, der ville opstå, hvis ansøgere havde adopteret et ikke-forældrelost barn, og forældrene så

senere dukkede op ? Endelig kunne man rejse det spørgsmål, om man anstændigvis kunne lade forældre give afkald på børn i den situation, de befandt sig i.

Man kunne endvidere spørge, om man eventuelt skulle overveje plejeanbringelser af ret store børn, for at give dem en chance i tilværelsen. Men erfaringen sagde, som mange ville vide, at heller ikke dette var problemløst.

Problemerne var der - og trængte sig på for en løsning, men hvilken ? Det kunne være svært at have en egentlig holdning til problemet, før resultaterne af en undersøgelse, som flygtningehøjkommissariatet var ved at foretage, forelå.

Hornslet takkede for Åens indlæg og foreslog 10 minutters pause.

B. Diskussion på grundlag af Kai Åens indlæg.

Tvermoes, Danadopt, og Douglas Henderson, Terre des Hommes, kunne i alt væsentligt tilslutte sig Åens beretning.

Douglas Henderson mente, at det kunne volde problemer, at en godkendelse kun havde gyldighed i 1 år. Han fandt det meget vigtigt, at Terre des Hommes fik underretning, når en af organisationens familier havde fået afslag på en ansøgning om godkendelse som adoptanter.

Også Åen var inde på problemerne omkring en godkendelses 1-års frist. Måske burde 1-års fristen regnes fra den dag, der var meddelt plejetilladelse. Eventuelt kunne man overveje at forlænge 1-års fristen.

Vita Poulsen, Fyn, fandt det uheldigt at organisationerne

fremsendte sager til socialcentret så tidligt, at 1-års fristen nemt ville blive oversiddet. Hun påpegede vigtigheden af, at socialcentrene øjeblikkeligt blev orienteret, når nye aftaler blev indgået mellem organisation og ansøger.

Åen bemærkede, at han helt delte Vita Poulsens opfattelse.

Inge Hundewadt, Århus, fandt det vældig interessant men ikke særligt morsomt at høre, hvor vidunderligt alt syntes at have været i mødrehjælpens tid. Hun mente at kunne huske, at Åen dengang havde været af en anden mening. Hun var utryg ved tanken om, at ansøgere uden videre skulle kunne ændre adoptionsønske. I den situation, hvor der var bragt 2 børn i forslag til en familie, der kun var godkendt til adoption af et enkelt barn, ville en kontakt fra vedkommende organisation til ansøgerfamilien kræve stor redelighed af organisationen. Hun ville foretrække, at ansøgerne via vedkommende socialcenter blev orienteret om mulighederne for barn, således at det også var over for socialcentret ansøgerne eventuelt ændrede adoptionsønske.

Riising, Viborg, bemærkede, at Åens indlæg havde været vægtigt - men også bekymrende. En helt ny problematik tegnede sig inden for de kommende år, og spørgsmålet var, om dette ikke ville kræve en fuldstændig holdningsændring hos sagsbehandlerne. Han henstillede til de formidlende organisationer, at de så vidt muligt undlod at stille barn i udsigt, før samrådet havde været inde i billedet. Han var nok klar over, at der var tale om en balancekunst, hvor man i hvert enkelt tilfælde måtte veje for og imod.

Birgit Prehn, Århus, mente, at det måtte være nævnet, der skulle høres og i givet fald afstikke retningslinier for,

om en familie også skulle kunne godkendes til f.eks. et større barn end det barn, som familien egentlig var godkendt til. Hun henviste i den forbindelse til adoptionsudvalgets betænkning III, side 9, hvor det bl.a. er anført, at "Det er utvivlsomt, at adoption i dag må betragtes som et gode, adoptionsøgende ikke har krav på, men som de kan opnå, hvis de skønnes egnede dertil, og hvis det skønnes i barnets interesse at blive optaget i det pågældende hjem". Hun henviste endvidere til betænkningens side 56 om, at "... adoption - specielt af et udenlandsk barn - stiller ganske andre krav til milieu og pædagogisk forståelse i adoptivhjemmet, end man sædvanlig venter eller behøver for opdragelse af børn, der fødes i familien og fra fødslen har mulighed for den følelsesmæssige binding, der anses nødvendig for personlighedsudviklingen". Birgit Prehn mente, at man stadig måtte lægge vægt på disse synspunkter. Det gjorde man i hvert fald i Århus, men hun ville gerne høre nævnets holdning hertil.

Ellen Nielsen, Nordjylland, fandt det tilfredsstillende med indførelse af ventelister hos de formidlende organisationer. Hun oplyste i den forbindelse, at man i Nordjyllands amtskommune pr. 1. august 1979 havde ca. 70 godkendte familier, som endnu ikke havde fået barn i forslag.

Åen svarede

- vedrørende Riisings indlæg, at organisationen naturligvis nøje måtte overveje, hvad man skulle sige ved henvendelse til en familie om et konkret, eventuelt større barn. I den forbindelse ønskede han at understrege, at han fandt det betænkeligt, hvis en medarbejder fra socialcentret søgte at tale ansøgerne fra at søge et større barn. Han var dog godt klar over, at en familie kunne give udtryk for ét synspunkt over for socialcentret og give udtryk for noget helt andet over for orga-

nisationen, idet ansøgerne under alle omstændigheder ønskede at "bestå køreprøven",

- vedrørende Birgit Prehns indlæg, at han var helt enig i, at nævnet nu måtte se at "komme op af starthullerne" og afstikke nogle retningslinier. Med de "større børn" havde han tænkt på den massive gruppe af de lidt større børn i forskolealderen. I øvrigt mente han ikke, at det, der stod i den grønne betænkning, stred mod det, han havde sagt,

- vedrørende Ellen Nielsens indlæg, at det forhold, at man i Nordjylland havde 70 godkendte familier, som ikke havde fået barn anvist, ikke kunne tages til indtægt for, at organisationen skulle vente med at indsende familier til forundersøgelse i socialcentrene. Derimod kunne man overveje, om ikke man snarere burde forlænge den 1-årige gyldighedsperiode for en godkendelse.

Jane Baun, Danadopt, fandt det rettest, at der altid fandtes et antal overskydende familier. Hun var enig med Åen i, at det var en gene med den gældende 1-års frist. Før i tiden havde fristen været på omkring 1½ år, hvilket havde været klart bedre.

Eva Bering, Københavns amtskommune, ønskede oplyst, om en sag skulle forelægges for primærkommunen med henblik på udfærdigelse af plejetilladelse, inden sagen blev forelagt for samrådet.

Hornslet oplyste, at det rejste spørgsmål for tiden var under overvejelse i den arbejdsgruppe under socialstyrelsen, der arbejder med en revision af plejecirkulæret. Det ville blive bestemt, at der først skal rettes henvendelse til socialudvalget til konstatering af, om der er noget til hinder for udstedelse af plejetilladelse. Derefter skulle sagen fore-

lægges for samrådet til godkendelse.

Vedrørende ansøgernes adoptionsmuligheder fandt Hornslet det vigtigt, at socialcentret i forbindelse med forundersøgelsen omtalte de eksisterende muligheder, som ansøgerne i videst muligt omfang måtte orienteres om, således at ansøgerne allerede fra starten kunne vide, hvordan deres chancer var, og således at de kunne tage højde for de forskellige muligheder.

Vedrørende 1-års fristen forstod Hornslet godt, at det kunne føles belastende med en ny (supplerende) undersøgelse. Hornslet orienterede om nævnets verserende sag herom. Nævnet ville søge at nå frem til ensartede retningslinier for, hvad der skulle gøres. Organisationerne kunne selv ved en ændret praksis delvis borteliminere problemet ved at vente med at fremsende sager til centrene.

Else Marie Carlslund, Bornholm, rejste spørgsmålet om minimumsvægt og -længde for de udenlandske børn. Hun efterlyste retningslinier herom.

Douglas Henderson mente ikke, at det var nogen god idé, hvis organisationerne skulle til at indføre ventelister. Man kunne her blot se på ventelisteproblemet med de danske børn.

Han påpegede, at der ofte blev tænkt på noget helt forskelligt, når man talte om et "handicappet" barn.

Vedrørende ansøgernes ændrede adoptionsønsker var han nok bekendt med påstandene om manipulationer fra henholdsvis socialcenter og organisation. Problemet var næsten uløseligt, fordi ansøgerne ville have et barn. Måske kunne problemet formindskes ved at man - ligesom i Sverige - inddrog ansøgerne lige fra starten, støttede dem med kurser o.s.v.

Jane Baun efterlyste praksis fra socialcentre vedrøren-

de godtagelse af oplysninger om barnets vægt, længde m.v. Hun omtalte den konkrete sag, der havde givet anledning til Else Marie Carlslunds spørgsmål. Jane Baun mente, at samrådene eventuelt kunne godkende med diverse forbehold.

Benthe Rask, Nordjylland, var glad for Douglas Hendersons antydninger om gruppearbejde med ansøgere. Gruppearbejdet burde efter hendes opfattelse finde sted inden forundersøgelse. Man mærkede ofte forbavselse hos ansøgerne over, at der så hurtigt blev igangsat en forundersøgelse.

Lise Wagner, Københavns magistrat, bemærkede vedrørende de lægelige oplysninger om udenlandske børn, at hendes samråd flere gange havde forhåndsgodkendt på betingelse af vægtoplysning og efterfølgende 3-ugers lægeerklæring. Man kunne i øvrigt godt forestille sig, at ansøgerne allerede under forundersøgelsen blev spurgt, om de kunne påtage sig at adoptere et barn med et mindre handicap. Man behøvede ikke at foretage en speciallægeundersøgelse, blot fordi familien ønskede et barn med læbe/ganespalte.

Lise Wagner ville gerne vide, om den gamle regel om, at det sidst placerede barn skal være det yngste, stadig var gældende.

Ønskede ansøgere at blive godkendt til børn med visse handicaps, burde der finde en lægelig vejledning sted.

Lise Wagner var enig med Douglas Henderson i, at ansøgerne ofte gennemgik en "modningsproces" under sagen, og hun var derfor ikke bange for, at ansøgerne skulle "slå en handel af" i forbindelse med overvejelser om ændring af adoptionsønske.

Flemming Tvermoes, Danadopt, oplyste, at hans organisation hidtil ikke havde givet sig af med adoption af større børn. På den anden side ville Danadopt nok være nødsaget til

at ændre vedtagelsen om kun at medvirke til formidling af børn under 2 år.

Sikkert var det, at Danadopt for sit vedkommende ikke mente sig egnet til at medvirke ved adoption af flygtningebørn.

Åen ønskede at understrege, at når man fra dansk side krævede et tilsyneladende raskt barn fremstillet på et hospital med henblik på indhentelse af helbredsmæssige oplysninger i forbindelse med barnets bortadoption, så måtte man huske på, at hundredevis af udenlandske børn i dagevis havde ventet på behandling på hospitalet. Børn, der var behæftet med alvorlige sygdomme. Men nu skulle et barn til adoptionsformidling altså trækkes frem i køen og have stillet undersøgelseskapacitet til rådighed blot for at få bekræftet det måske allerede kendte, at barnet var raskt. På den baggrund kunne det være vanskeligt for udlandet at forstå, at den form for udnyttelse, eller - som det opfattedes - misbrug af beskedne ressourcer, var et tilbud om hjælp.

Om anvendelse af psykiatriske, børnepsykiatriske
og/eller psykologiske undersøgelser i sager om
godkendelse som adoptivforældre.

A. Overlæge Inger Barslunds indlæg:

Om anvendelse af psykiatriske, børnepsykiatriske og psykologiske undersøgelser i sager om godkendelse som adoptivforældre.

Som det vil være samtlige adoptionssamråd og socialcentre bekendt, har adoptionsnævnet anset det for nødvendigt, at spørgsmålet om anvendelse af psykiatrisk, børnepsykiatrisk og psykologisk undersøgelse og ekspertise i adoptionssager nu tages op til ny vurdering på baggrund af den udvikling, der har fundet sted siden afgivelsen af adoptionsudvalgets betænkning III. Om baggrunden herfor er gjort rede i en skrivelse fra adoptionsnævnet, hvori der indkaldes samtlige sager om godkendelse som adoptivforældre, hvori der i januar kvartal 1979 er truffet afgørelser af samrådet, og i hvilke der før afgørelsen er foretaget en psykiatrisk, børnepsykiatrisk og/eller psykologisk undersøgelse.

Som det også vil være bekendt, planlægges en mere løbende bredspektret statistik over adoptionssagernes behandling, undersøgelsesforløb, udfald o.s.v., og en sådan statistik vil kunne give et mere detaljeret, nuanceret og grundigere overblik end den foreløbige opgørelse, der her har fundet sted, og som er noget unuanceret og ikke statistisk significant, men resultatet af denne foreløbige og ikke så detaljerede opgørelse giver dog et overblik over de forskellige samråds afgørelser, forskelle og ligheder mellem arbejdsmetoder og kan danne et grundlag for den diskussion, vi håber at kunne få her.

De har alle fået uddelt et skema, hvor vi har lavet en optælling over samtlige amtssocialcentres samråds afgørelser, afslag, og i hvor mange sager, der er foretaget henholdsvis psykiatrisk, børnepsykiatrisk og psykologisk undersøgelse. I de 3 mdr., der her er tale om, er der i samtlige samråd truffet 411 afgørelser, og der er givet afslag i 36 tilfælde, hvilket giver en afslagsprocent på knap 9%.

Det fremgår også, at i 58 sager har været foretaget psykiatrisk undersøgelse, ca. 1/3 af voksenpsykiater, ca. 2/3 af børnepsykiater. Det er godt 14%, og ca. 2/3 af dem, der har været til undersøgelse, er derefter godkendt.

Hvad man også umiddelbart kan læse ud af skemaet er, at der er en meget stor forskel mellem de forskellige samråds afslagsprocent. For enkelte amters vedkommende er der dog tale om meget få antal sager. Der er også stor forskel på, hvor mange der bliver sendt til de psykiatrisk/psykologiske undersøgelser.

Vi kan se, at der er amtskommuner, der slet ikke har nogen afslag, der er amtskommuner, der har en meget høj afslagsprocent, og der er også samråd, der i opgørelsesperioden slet ikke har haft ansøgere til psykiatrisk/psykologisk undersøgelse.

Det kan nok give anledning til overvejelser om forskelle i arbejdsmetoder, bedømmelsesgrundlag, bedømmelseskriterier o.s.v. Det kunne se ud til, at man er strengere med hensyn til sit bedømmelsesgrundlag i nogle amtskommuner end i andre, og at kriterierne for en godkendelse måske er mere lemfældige her end hisset.

Nu har vi, som De ved, fået samtlige psykiatriske, børnepsykiatriske og psykologiske undersøgelser i den periode, der er tale om indsendt, men vi har ikke haft lejlighed til at læse samtlige sager om afgørelser, og vi kan derfor ikke vide, om der i nogle sager er truffet afgørelse på for lemfældige grundlag, om der burde have været lavet yderligere undersøgelser, eller om afslagskriterierne eller godkendelseskriterierne, om De vil, er meget forskellige, men man kunne få en mistanke om, at man arbejder meget uensartet. Derimod har vi haft lejlighed til at læse de sager, hvor der er lavet yderligere undersøgelser.

Det er sådan, at jeg selv har gennemlæst de sager, hvor der er lavet psykiatrisk eller børnepsykiatrisk undersøgelse, og hvor der ikke i forvejen er børn i familierne, mens Morten Tange har gennemlæst de børnepsykiatriske undersøgelser, hvor der er børn i forvejen, og Esther Grundén har vurderet de psykologiske undersøgelser.

Vi er generelt enige om, at indikationerne for psykiatriske undersøgelser har været i orden. Når man prøver at gøre disse indikationer op og at få et overblik over, hvorfor ansøgerne er sendt til psykiatrisk undersøgelse, viser der sig et meget broget billede, men for de barnløses vedkommende kan jeg sige - det er dem, jeg selv har gennemlæst - at væsentlige indikationer er tidligere psykiatriske lidelser eller symptomer, problemer vedrørende sterilitet, barnløshed, seksualproblemer o.s.v., mistanke om psykiatriske symptomer i undersøgelsessituationen, gråd, nervøsitet, kontaktvanskeligheder o.s.v., og i nogle tilfælde ansøgnernes alder, altså høje alder, og i sammenhæng hermed deres adoptionsønske, deres evt. normbundethed og stivhed, og i nogle tilfælde socialrådgiverens og her som regel 2 forskellige socialrådgiveres usikkerhed med hensyn til ansøgnernes kontaktevne og deres egnethed som helhed. Altså har indikationerne stort set været i overensstemmelse med vejledning i den grønne betænkning.

Og hvordan er så de psykiatriske undersøgelser. De er også meget forskellige og nogle ikke ganske tilfredsstillende. Jeg synes, nogle bærer præg af, at den psykiater, der foretager undersøgelse, ikke er blevet sat tilstrækkeligt ind i, hvad man specielt kræver vedrørende disse undersøgelser, og at det ikke blot gælder om, at man får foretaget en strikte psykiatrisk vurdering af den pågældende. Det gælder for et par af amtskommunernes vedkommende, hvor undersøgelserne er foretaget af voksenpsykiater, der øjensynlig har lagt mest vægt på at konstatere, at de undersøgte ikke frembyder direkte psykopatologiske symptomer. Det er også sådan, at der disse steder ikke har været overholdt, at begge parter bør undersøges, selv om man har indtryk af, at det væsentligst er for den enes skyld, at disse undersøgelser skønnes nødvendige.

Jeg synes fortsat, som der også er gjort rede for i den grønne betænkning, at det er vigtigt, at begge parter kommer til undersøgelse. Det er vigtigt at vurdere begge parter i det samspil, det vil være at være adoptivforældre. Det er også vigtigt, hvis der skal gives afslag, at skylden på den måde fordeles på begge parter, det har stor mentalhygiejnisk betydning.

Og så mener jeg, at jeg bør fremhæve, at det må være socialcentrenes eller samrådenes opgave at informere de undersøgende læger om, hvad det er for krav, der stilles, og evt. give dem et kort kursus eller en fotokopi af de sider i den grønne betænkning, der omhandler vores krav til denne undersøgelse.

Jeg er selv tilfældigt kommet i kontakt med en psykiater, der var blevet opfordret til at lave en undersøgelse, og som ikke havde anelse om, at der fandtes en grøn betænkning, og hvad der stod i den. Jeg prøvede på hurtigst muligt at sørge for, at pågældende kunne indhente det forsømte, før undersøgelsen skulle finde sted.

En ting, det kan være vanskeligt at finde ud af ved gennemsyn af disse sager, er, hvem der bestemmer, og hvordan det bestemmes, om de pågældende skal til psykiatrisk undersøgelse, og hvordan de informeres om det. Det er nok en vigtig ting, at ansøgerne informeres på rette måde, og i nogle journaler kan jeg også direkte se, at det finder sted sådan, men som sagt kan det ikke ses af alle sagerne, derfor kan det jo godt være, at det foregår sådan.

Det kunne se ud som om, det i nogle tilfælde er sagsbehandleren, der bestemmer, at undersøgelserne skal finde sted, f.eks. hvor det drejer sig om tidligere psykiske lidelser, i mange sager kan jeg direkte se, at det er en konferencebeslutning, hvor der har været læge eller psykolog til stede. I nogle tilfælde er det samrådene, der har bedt om en yderligere undersøgelse.

Jeg mener nok, at det rigtige vil være, at det er i samråd med eller ved en konference med deltagelse af en sagkyndig konsulent, speciallæge i psykiatri og psykolog eller i samrådet, at det beslattes, om der skal foretages disse undersøgelser i sagerne.

Hvornår henviser man nu til voksenpsykiater, hvornår til børnepsykiater, hvornår til psykolog, og hvorfor. Det kan umiddelbart også være vanskeligt at få et overblik over, hvordan man stiller disse indikationer, og man får indtryk af, at det nok er mest afgørende, hvilken ekspertise, man har nemmest eller bedst til rådighed. Der er sager, hvor en familie er til samtale med voksenpsykiater, hvor man har barn i forvejen, og hvor dette barn kun er meget kort omtalt. Det, synes jeg, er en stor mangel.

Der er til gengæld sager, hvor ansøgerne er sendt til børnepsykiater, selv om de ikke har børn i forvejen, og hvor den væsentligste grund til henvisningen er psykiatriske symptomer.

I de sager, jeg har set her, mestrer børnepsykiateren udmærket disse undersøgelser, og børnepsykiatere har erfaring med vurdering af voksenpsykiatriske lidelser og samtale med forældre. Retfærdigvis vil jeg tilføje, at voksenpsykiatere også kan have erfaring i vurdering af børn, men det er nok ikke så almindeligt.

Og så er der sager, hvor ansøgerne først er sendt til psykologisk undersøgelse, ja der er sager - 8 - hvor der kun er foretaget en psykologisk undersøgelse.

Det har drejet sig om samtale hos psykolog, der øjensynlig arbejdede med i familierådgivningsteam i socialcentret, og disse undersøgelser har været grundige og nuancerede.

I et tilfælde står sådan en samtale hos psykolog i kontrast til en undersøgelse i samme socialcenter, hvor undersøgelse er foretaget hos voksenpsykiater og består i en kort parsamtale uden væsentlige nuancer.

Det kan give anledning til overvejelser med hensyn til, om psykologundersøgelser i visse tilfælde er mere relevante for bedømmelse af ansøgerne og kan træde i stedet for psykiaterundersøgelse.

Forudsætningerne for, at man kan skønne sådan, må efter min mening være, at der er tale om klinisk psykolog med erfaring i samtaler med familier og forældre, og med erfaring i familiebehandling. Endvidere at det drejer sig om bedømmelse af familiekonstellationer mere end bedømmelsen af en evt. psykiatrisk lidelses betydning for ansøgnernes egnethed. Derfor mener jeg, det må være vigtigt, at beslutningen, om at psykologisk undersøgelse evt. kan træde i stedet for psykiatrisk eller før psykiatrisk undersøgelse, må træffes på en konferencebeslutning, hvor der er læger til stede.

I sygehussektor og i civilretlige undersøgelser, der foretages på de børnepsykiatriske klinikker og ambulatorier, arbejder man jo i dag mere teamrettet, og psykiater og børnepsykiater deltager ikke altid direkte i undersøgelser.

Dette indlæg er som sagt tænkt som et oplæg til en diskussion med henblik på, at anvendelse af psykiater/børnepsykiater/psykologundersøgelse tages op til ny vurdering under hensyntagen til, at de i den grønne betænkning givne retningslinier må betragtes som udgangspunkt, men mulighederne for den mest grundige og hensigtsmæssige belysning af sagerne undertiden kan være anderledes efter den til rådighed stående ekspertise. Esther Grundén vil nu redegøre for nøjere vurdering af psykologers anvendelse i adoptionssager.

B. Overlæge Morten Tanges indlæg.

Børnepsykiatrisk undersøgelse er foretaget i 17 sager, hvor det har drejet sig om familier med børn.

Indikation for videregående undersøgelser har i alle tilfælde været velindiceret.

I 5 af sagerne har ansøgerne haft 2 eller 3 børn i forvejen, og alene af den grund har det været nødvendigt med børnepsykiatrisk vurdering.

I disse 5 sager blev 2 familier godkendt, og 3 fik afslag, hvor hensynet til børnene i familien har vejet tungt. De 2 godkendte var virkelige overskudsfamilier, der havde klaret vanskelige behandlingsopgaver med børn i familien.

De øvrige 13 sager, hvor der kun har været 1 barn i familien, viser et mere broget billede, og ønsket om børnepsykiatrisk undersøgelse har både været usikkerhed vedrørende ansøgernes psykiske og legemlige tilstand, ægteskabelige forhold, egnethed til opdragelse af endnu et barn og problemer med eller usikkerhed omkring barnet i familien.

Undersøgelserne fører senere til 6 afslag og 7 godkendelser.

Ca. 2/3 af de psykiatriske undersøgelser har været børnepsykiatriske, selv om der i godt halvdelen af disse sager ikke har været børn i familien i forvejen. Årsagen kan måske være, at de steder, hvor der er foretaget flest børnepsykiatriske undersøgelser (Århus, Københavns magistrat og Københavns amt), har deres egne børnepsykiatere tilknyttet som konsulenter.

De børnepsykiatriske undersøgelser foretages varierende, også af den enkelte børnepsykiater, lige fra dynamisk prægede samtaler med hele familien til individuelle undersøgelser af

alle familiemedlemmer og udfærdigelse af omfattende erklæringer, medens andre nøjes med udtalelser, der nærmest har karakter af sammenfattende konklusion. Generelt har undersøgelserne givet tilstrækkelige supplerende oplysninger til, at sagerne har kunnet afgøres betryggende. I enkelte sager har det været nødvendigt med supplerende psykologisk undersøgelse og supplerende vurdering hos voksenpsykiater, men dette viser jo også, at sager afgøres på meget forskelligt grundlag i landet fra amt til amt.

C. Chefpsykolog Esther Grundéns indlæg.

Om de psykologiske undersøgelser i adoptionssager.

Det, som problemet drejer sig om i dag, er, om der kan ændres i reglerne for psykologers anvendelse i adoptionssager.

Jeg vil først give en kort oversigt over de regler, der i dag er gældende ved anvendelse af psykiaters og/eller psykologs sagkundskab.

Af justitsministeriets cirkulære af 26. marts 1976 fremgår det, at "socialcentret tilvejebringer de sociale og lægelige oplysninger om ansøgerens forhold, der skønnes af betydning for samrådets bedømmelse af anmodningen. Socialcentrets lægelige, psykologiske, sociale og juridiske sagkundskab inddrages efter den enkelte sags omstændigheder i behandlingen". Beslutningen om sagkyndig assistance træffes almindeligvis ved en konference inden for socialcentret.

I den grønne betænkning, side 58, er anført: "Almindeligvis vil ansøgerne forud for en eventuel psykologisk undersøgelse være undersøgt af psykiater eller børnepsykiater, og hvis denne har foreslået psykologisk undersøgelse til hjælp for sagens vurdering, bør det over for psykologen præciseres, hvad der efter lægens opfattelse er formålet med undersøgelsen."

Efter en påpegning fra folketingets ombudsmand blev det af nævnet meddelt et socialcenter, at den i den grønne betænkning bestemte rækkefølge mellem psykiater- og psykologundersøgelse måtte iagttages. Samme regel må selvfølgelig kunne være gældende ved sagens behandling i samrådene og i de øvrige socialcentre.

Der er imidlertid sket henvendelse til nævnet, om det ikke i visse tilfælde kunne være mest formålstjenligt at hen-

vende sig til psykolog uden forudgående mere omfattende undersøgelse af psykiater.

I den anledning har vort sekretariat udarbejdet et skema som nævnt af Inger Barslund over de sager, hvor der i januar kvartal i år er foretaget psykiatrisk/psykologisk undersøgelse.

I det omdelte skema bruges der en hovedrubrik, der hedder psykologiske undersøgelser, en formulering, der er anvendt såvel i vores henvendelse til socialcentrene som i Inger Barslunds indlæg.

Under overskriften "psykologisk undersøgelse" er der opført ialt 16 sager, fordelt på 11 amter.

Jeg har nøje gennemgået disse sager og har nogle kommentarer hertil.

Jeg vil begynde med at spørge: Hvad er psykologiske undersøgelser i dag ?

Efter det materiale, jeg har gennemgået, kan undersøgelserne opdeles i 3 kategorier. Den første er det, som jeg ville kalde egentlig psykologisk undersøgelse, nemlig en vurdering af et andragerpar af en eller to psykologer, hvor der er givet en konkret problemstilling, der ønskes belyst, og hvor konklusionen bygger på en kombination af det kliniske indtryk af andragerne og resultatet af anvendt testmateriale. Af disse er der i det foreliggende materiale 7 sager, hvor resultatet af den ene dog ikke foreligger endnu.

Den anden kategori vil jeg kalde "samtale med psykolog". Det er anvendt i 5 tilfælde og har fundet sted på psykologens kontor eller i 2 tilfælde i hjemmet. Det, der adskiller "samtale" fra det, jeg kalder "undersøgelse", er, at der ikke anvendes testmateriale, men at vurderingen bygger på psykologens kliniske skøn alene.

Den tredje kategori er psykologdeltagelse i sagsbehandlers besøg i hjemmet. Det har fundet sted i 4 tilfælde. Også her bygger psykologens vurdering på det umiddelbart oplevede kliniske skøn.

Jeg vil ikke her søge at belyse forskellen mellem en "samtale" og et "hjemmebesøg", men der er efter min mening en væsentlig forskel, og vi har således i dag 3 forskellige former for psykologisk medvirken i adoptionssager.

Jeg vil nu gå over til at se på, hvilket tidspunkt i sagsforløbet psykologen plejer at komme ind i billedet.

I de tilfælde, hvor det drejer sig om det, jeg kalder egentlige psykologiske undersøgelser, altså den af mig nævnte første kategori, hvoraf der som nævnt var 7, er undersøgelsen i 4 tilfælde foretaget efter en forudgående psykiatrisk/børnepsykiatrisk undersøgelse. I de 3 tilfælde, hvor en sådan ikke har fundet sted, drejer det sig i det ene tilfælde om en vurdering af følger efter et meget alvorligt trafikuheld for 6 år siden. Objektivt fandtes der kun minimale følger nu, hvorfor det virker helt relevant, at der foretages demenstestning inden en eventuel psykiatrisk undersøgelse, der også viste sig unødig, idet resultatet af den psykologiske specialundersøgelse var positiv. I det andet tilfælde kan jeg ikke se årsagen til den utraditionelle rækkefølge, men den psykologiske undersøgelse blev i al fald efterfulgt af såvel en børne- som en voksenpsykiatrisk undersøgelse. Det tredje tilfælde er mere svært forståeligt, idet det drejer sig om en tidligere psykiatrisk patient. Denne sag er imidlertid som den eneste kun kort refereret, og den psykologiske undersøgelse foreligger ikke endnu.

I de 5 tilfælde, hvor der har været tale om det, jeg kalder "samtale med psykolog", har denne i 3 tilfælde været

kombineret med psykiaterundersøgelse, i de to før den psykologiske samtale og i den tredje efter, idet psykologen konkluderede, at der burde foretages nøjere undersøgelse. De 2 resterende "samtaler" står alene. Jeg mener, dette kan anses for berettiget i det ene tilfælde, men i det sidste burde der efter min mening have været foretaget en børnepsykiatrisk undersøgelse, idet der i hjemmet var et i forvejen ikke ukompliceret adoptivbarn.

I de 4 tilfælde, hvor psykologens funktion er udøvet som hjemmebesøg sammen med sagsbehandler, har der i intet tilfælde været forudgående psykiaterundersøgelse. De 3 forekommer rimeligt oplyst, men i et tilfælde havde jeg gerne set grundigere undersøgelser, idet familien har et 7-årigt adoptivbarn, der af skolen betegnes som havende sociale tilpasningsvanskeligheder, og adoptivmoderen har ofte rygsmerter.

Ved gennemlæsning af de fremsendte sager er jeg stødt på et problem, jeg ikke vil undlade at nævne. Psykologer kan få en sag til vurdering udelukkende på sagens akter. Disse sager er ikke medregnet blandt de psykologiske undersøgelser i vort skema. Men jeg har fundet et enkelt tilfælde, hvor jeg er uenig i rigtigheden af denne procedure. En familie har 3 børn og har for et år siden mistet den yngste, og moderen har vist naturlige, men også meget stærke sorgreaktioner herpå. Familien godkendes efter psykologens anbefaling uden nogen form for specialundersøgelse. For mig at se er der meget store usikkerhedsmomenter i den.

Under hensyn til, hvad jeg har iagttaget ved granskning af ovennævnte materiale, er jeg summa summarum kommet til den opfattelse, at det i visse tilfælde må være acceptabelt, at der foretages psykologiske undersøgelser uden forudgående dybtgående psykiatriske undersøgelser.

Et sådant tilfælde kunne efter min mening foreligge, når det af en konference i socialcentret med deltagelse af psykiater, eller af et samråd, findes helt overvejende sandsynligt, at der ikke foreligger dyberegående psykopatologiske tilstande, men hvor man alligevel mener, at det ville være ønskeligt med en psykologisk vurdering af ansøgerne. En forudsætning herfor er imidlertid, at der findes så erfarne psykologer, at de er i stand til - og vil - udføre en psykologisk undersøgelse eller kombinere en psykologisk samtale med nødvendige mere objektive undersøgelsesresultater.

D. Diskussion på grundlag af indlæggene fra Inger Barslund, Morten Tange og Esther Grundén.

Der uddeltes statistik over samtlige samrådsafgørelser om godkendelse som adoptivforældre i 1. kvartal af 1979 med særligt henblik på sager, hvor der er foretaget en psykiatrisk, børnepsykiatrisk og/eller psykologisk undersøgelse (bilag II).

Anders Koch, Roskilde, kunne ikke se nødvendigheden af, at en børnepsykiatrisk undersøgelse skulle være indiceret i tilfælde, hvor der i forvejen var børn i familien.

Karen Ytting, Vestsjælland, henviste til, at de forskellige psykiatere, der sad rundt om i landet, ikke altid var specielt trænede, således som det havde været tilfældet i mødrehjælpens tid. Ofte følte man, at den psykolog, der var tilknyttet socialcentret, var langt bedre egnet end en eller anden tilfældig psykiater.

Janne Steinrud, Frederiksborg, mente, at man i voksen-psykiatrien var gået ind for brug af psykolog. Derved opnåedes det bedste resultat for barnet.

Bræstrup, adoptionsnævnet, mente, at diskussionen var ved at få en forkeret drejning. En samtale med psykolog på sagsbehandlingsniveau var noget andet end en egentlig psykologisk undersøgelse.

Flora Beyer Henriksen, Vestsjælland, bemærkede, at hun som psykolog ikke mente, at klienter kunne være tjent med efter samtale med psykolog at få at vide, at man nu skulle til psykiater - som muligvis ville henvise til psykolog.

Povl Thingsgård, Vejle, fandt, at der nu engang var sager, der bedst var egnet til psykologvurdering, og omvendt sager, der bedst var egnet til psykiatrisk vurdering. Samrådet måtte selv vurdere i hvert enkelt tilfælde.

Riising, Viborg, bemærkede, at hvis den i betænkningen anførte rækkefølge var udtryk for tradition, så var der tale om en god tradition. Betænkningen havde angivet en naturlig rækkefølge i sagsforløbet. Man burde ikke gå på akkord med, hvad det var lettest at få fat på.

Jørgen Munk, Fyn, tilrådede, at diskussionen ikke udvikle sig til et spørgsmål om, hvad det var lettest at gøre (hvem det var lettest at få fat på). Man burde efter hans opfattelse gå ind for, at det enkelte samråd tildeltes en vis metodefrihed.

Lise Haslund, Frederiksborg, mente, at det først og fremmest var en psykolog, der var brug for, med mindre specielle forhold i sagen gjorde sig gældende.

Jesper Maarbjerg, Århus, ønskede oplyst, om det var nævnets opfattelse, at sager, hvori der ikke var foretaget specialundersøgelser, var ringere behandlet end sager, der omfattede sådanne undersøgelser.

Bo Jacobsen, adoptionsnævnet, mente, at der i den uddelte statistiske undersøgelse var iøjnefaldende forskelle at se i behandlingen fra samråd til samråd. Der syntes at være samråd, der "sprang på harefod". Han fandt det forbløffende med alle disse tynde sager. Han ville gerne benytte lejligheden til at give en buket blomster til de samråd, der havde "fået på hattenpulden", fordi de havde været for grundige.

Knud Høyer, Bornholm, mente, at den sunde fornuft måtte være bestemmende i den enkelte sag, når der skulle tages stilling til rækkefølgen af de forskellige specialundersøgelser.

Hoffmeyer, adoptionsnævnet, takkede Inger Barslund for hendes indlæg. Han var enig i, at samrådene burde tilstræbe en betydelig grad af ensartethed ved metodeanvendelsen. Samrådene burde selv kunne tage beslutningen om ekspertundersøgelse. Det var vigtigt, at undersøgerne var præget af en humanistisk indstilling og forståelse for situationen, og både læger og parter burde kende den grønne betænkning. Specialundersøgelser burde omfatte begge ansøgere. Han måtte sukke lidt over den stedfundne udvikling inden for adoptionsområdet. Omkring århundredskiftet havde det været en nådesag for et barn at blive hjemtaget med henblik på adoption. Senere blev barnet også en tilfredsstillende for adoptivforældrene, og man begyndte at stille krav til ansøgerne. Efterhånden blev man klar over, at nøjere undersøgelser måtte iværksættes. Det var blevet nødvendigt med en begrænsning af antallet af adoptionssøgende. Denne negative selektion medførte en detailrigdom i de data, der

indhentes. Det var helt forbløffende at se, hvorledes alle de drømme om nye oplysninger, der kunne indhentes, medførte, at det følte, at der var vundet nyt land. Men var det mon det rigtige spor, man således var drejet ind på? Var der i virkeligheden ikke tale om en teknisk og - med tidens terminologi - en mandschauvinistisk metode, hvorved man søgte at finde frem til yderligere oplysninger om ansøgerne. Det var ikke Hoffmeyers hensigt med disse ord at udslette eller negligere det arbejde, der havde fundet sted, men alle burde være opmærksomme på udviklingen. Han kunne imidlertid ikke henvise til nogen bedre metode end den i praksis anvendte. Indførelse af aktindsigt havde skabt pinagtige og traumatiserende oplevelser. Respekten ville vokse, hvis man undgik at krænke de mennesker, man beskæftigede sig med.

Tange takkede for diskussionen, idet han bemærkede, at han kunne tilslutte sig Bo Jacobsens udtalelser om de konstaterede forskelle i nævnets statistiske undersøgelse.

Hornslet fandt det særdeles nyttigt med den stedfundne diskussion. Det måtte være oplagt, at overvejelserne om indførelse af ændrede retningslinier vedrørende afholdelse af specialundersøgelser ikke var afsluttet med dagens diskussion. Tværtimod. Nævnet måtte som en konsekvens af den stedfundne drøftelse søge udarbejdet nye og ændrede retningslinier på dette område. Dette ville snarest ske.

Hermed afsluttedes diskussionen.

Om adoption af større børn.

A. Socionom Gertrud Hägglunds indlæg.

Scheibel, adoptionsnævnet, bød velkommen til Gertrud Hägglund og til diskussionen om adoption af ældre børn.

Gertrud Hägglund præsenterede sig selv og orienterede om Adoptionscentrum i Sverige, som hun arbejdede inden for. Hun oplyste, at hun ikke selv havde adoptivbørn, men at hun var moder til 5 biologiske børn. Hun oplyste endvidere, at der var ca. 20 medarbejdere i Adoptionscentrum. Herefter redegjorde hun for sit eget arbejde og for kollegernes arbejde. Der var p.t. mellem 400 og 500 ansøgerfamilier, som ventede på at få barn gennem Adoptionscentrum.

På grund af de særlige problemer, der kunne opstå ved adoption af større børn, mente Gertrud Hägglund bestemt, at der var behov for at tale med ansøgere, der ønskede at adoptere sådanne børn. Hun havde selv skrevet en bog, "Att adopteras", hvori hun kom ind på problemerne omkring adoption af større børn. Bogen, som forventedes at udkomme januar 1980, var baseret på samtaler med forældre, og det var meningen, at bogen skulle anvendes i forældreuddannelsen.

Gertrud Hägglund oplyste videre, at mellem 15 og 18% af de udenlandske børn, som kom til Sverige, var over 3 år. Det var hendes personlige opfattelse, at der kun burde komme udenlandske børn til Sverige med henblik på adoption, hvis der ikke i børnenes hjemland fandtes andre veje til hjælp af børnene.

Herefter omtalte Gertrud Hägglund børnepsykiater Marianne Cederblads undersøgelse (omtalt i NIA informerar, februar 1979). Af en gruppe på 30 udenlandske større børn var 1/3 af børnene "gledet ind i familien". Der var ingen problemer, og det var, som om børnene hørte til i familien. Af den resterende del af børnene havde nogle stærke aggressioner og følelsesudbrud, andre fulgte efter forældrene hele dagen o.s.v. Når sproget efter 3 - 4 måneder blev

bedre, blev ca. halvdelen af disse børn mere tilpassede. Efter et års forløb havde 1/3 af børnene det fortsat svært.

Også Ingegärd Gardells undersøgelse blev omtalt. Undersøgelsen omfattede 80% af familierne med større børn, d.v.s. børn født mellem 1956 og 1964. Børnene havde på undersøgelsestidspunktet været mellem 10 og 18 år. Undersøgelsen havde omfattet 207 børn. Der var i undersøgelsen nærmere redegjort for børnenes identitetsproblematik og sprogudvikling. 43% af børnene havde vist sig at have sprogproblemer. Der fandtes imidlertid ingen tilsvarende cifre på svenske børn, som havde boet i Sverige hele tiden. Nogle af børnene havde problemer med at lytte ved undervisning, og flere havde svært ved at formulere sig skriftligt. Man måtte virkelig overveje, hvordan man bedst kunne hjælpe disse børn. Børnene burde have specialundervisning ikke blot med hensyn til læsning og skrivning men også med hensyn til forståelse af rent abstrakte begreber. Børnene var ikke blevet "moppet" mere end andre børn. Der havde været forskellige identitetsproblemer, bl.a. i forbindelse med navneskifter. Det var positivt med børnenes interesse for, hvor de kom fra. Det var godt, når forældrene selv hentede børnene i udlandet.

Scheibel takkede for foredraget.

B. Diskussion på grundlag af Gertrud Hägglunds indlæg.

Douglas Henderson, *Terr des Hommes*, ønskede oplyst, hvor stor praktisk betydning problemerne omkring adoption af større børn havde i adoptionsforløbet.

Gertrud Hägglund henviste til Ingegärd Gardells undersøgelse, som havde vist, at det gik godt for børnene. I classesituationen gik det i hvert fald disse børn lige så godt som andre børn. Børnene var samarbejdsvillige.

Scheibel spurgte til udsigterne for en videregående uddannelse for børn med sprogvanskeligheder.

Gertrud Hägglund mente ikke at kunne svare på dette spørgsmål.

Bo Jacobsen takkede for Gertrud Hägglunds foredrag, som han fandt uhyre tankevækkende. Han fandt det interessant, hvis der kunne skaffes oplysning om børnenes forhold til ældre biologiske søskende i familien. Han ville desuden gerne vide, om der var erfaring for, at børnene rejste tilbage til fødelandet i 18-20 års alderen.

Gertrud Hägglund svarede, at der ikke fandtes undersøgelser om adoptivbørnenes relationer til søskende. Hun mente dog ikke, at der eksisterede særlige problemer i den retning. Ofte var de udenlandske børn de stærkeste. Der var ikke tilstrækkeligt erfaringsmateriale til at udtale sig om, hvorvidt børnene rejste tilbage til hjemlandet, når de var vokset op.

Povl Thingsgård spurgte, om der var tal for, hvor mange adoptioner af større børn der mislykkedes på grund af de særlige problemer ved adoption af sådanne børn.

Gertrud Hägglund svarede, at der intet erfaringsmateriale var herom, men hun ville nok tro, at der forekom tilfælde, hvor netop sådanne adoptioner ikke lykkedes.

Kai Åen bemærkede, at man i Danmark havde erfaringsmateriale om adoption af større børn. Socialforskningsinstituttets undersøgelse omfattede også større børn. Erfaringsmæssigt var der særlige sprog - og kulturproblemer ved adoption af disse børn. Efter kort tid fungerede børnene tilsyneladende normalt. Det var nok et spørgsmål, om ikke børnene var privilegerede på grund af adoptivforældrene. Det havde vist sig, at børnene klarede sig tilfredsstillende i de videregående uddannelser.

Tytte Botfeldt, Terre des Hommes, bemærkede, at hun som moder til biologiske børn og som adoptivmoder til udenlandske børn måtte konstatere, at de sidstnævnte var de nemmeste at have med at gøre.

Ordet frit.

Fri drøftelse.

Ordet frit. Fri drøftelse.

Hornslet udbad sig mødekritik. Han var interesseret i at høre om eventuelle ideer og forslag med hensyn til kommende møder.

Scheibel bemærkede, at man ved hvert enkelt diskussionsemne syntes at være stoppet ved en usynlig mur. Han savnede en diskussion om, hvad der lå i begrebet "barnets tarv". Ved næste landsmøde burde afsættes en hel dag til en principdebat om spørgsmålene: Hvad vil vores samfund med adoption? Hvad skal adoptioner gøre godt for? Til mødet burde inviteres videnskabsmænd fra andre grene i samfundet, nogle af de meget levende danske forfattere, som havde beskæftiget sig med ulandsproblematik, justitsministeriet, folketingets ombudsmand samt folketingets retsudvalg.

Hornslet spurgte om nogen havde kommentarer til Scheibels forslag.

Mariann Hansen, Århus, kunne tilslutte sig Scheibels bemærkninger. Også hun mente, at man nærmere burde diskutere, hvornår folk kunne siges at være "egnede" som adoptivforældre. Hun var skuffet over "formen" for mødet, hvori for mange havde deltaget. Der burde finde gruppearbejde sted på møderne. Når adoptionsnævnet ændrede en afgørelse, ønskedes feed-back, således at man kunne se, hvad nævnet havde lagt vægt på.

Gertrud Hægglund var enig i, at det var vigtigt at se nærmere på, hvilke fordomme man egentlig havde. En sådan undersøgelse behøvede ikke finde sted på et videnskabeligt plan.

Hoffmeyer mente ikke, at man skulle bede et ministerium om at planlægge et sådant møde, som Scheibel ønskede.

Jørgen Munck mente, at de meddelte samrådsgodkendelser pegede længere ud i fremtiden end 1 år. En frist på 1½ år eller 2 år for

gyldigheden af godkendelser måtte foretrækkes. Han henstillede til nævnet at overveje en forlængelse af 1-årsfristen. I de konkrete sager kunne man jo alligevel altid bestemme en kortere frist, således f.eks. når der forekom aldersproblemer.

Hornslet svarede, at man efter hans opfattelse overdrev betydningen af 1-årsreglen. Det var et spørgsmål om at administrere reglen på en positiv og hensigtsmæssig måde.

Bræstrup, adoptionsnævnet, bemærkede vedrørende 3.000 gramsreglen, at der var tale om en rimelig tommelfingerregel, men at han for sit vedkommende ikke ville være betænkelig ved at fravige reglen.

Krasilnikoff, adoptionsnævnet, tilsluttede sig Bræstrups synspunkt.

Gertrud Hägglund mente, at barnet burde sendes her til landet, hvis de juridiske papirer var i orden. Barnets alder og vægt måtte være af mindre betydning, eftersom barnet under alle omstændigheder måtte antages at have det værre (leve under mindre tilfredsstillende forhold) i udlandet.

Jane Baun mindede om, at det ikke var et spørgsmål om flytning af barnet men om godtagelse af helbredsattest og anvisning af barnet.

Bræstrup mente nok, at man kunne slække på kravene til de helbredsmæssige oplysninger. Men han holdt fast ved, at der burde foretages et lægeligt "check-up" så sent som muligt.

Kaj Lolholm, Nordjylland, mente, at det ville være en god idé med gruppearbejde på disse landsmøder. Også den pædagogiske faggruppe burde inddrages i gruppearbejdet.

Hans Trautner, Vejle, bemærkede, at adoptanterne ved en tidlig hjemtransport af adoptivbarnet ikke løb større risiko end, hvis de havde et biologisk barn.

Riising fandt, at diskussionen om tidspunktet for barnets hjemtransport efterhånden var nået op på et temmeligt videnskabeligt plan. Man diskuterede således tørhedsgraden i flyvemaskiner o.s.v. Med hensyn til kritik af dagens møde var det hans helt bestemte opfattelse, at mødet havde markeret en opadgående kurve for adoptionsnævnets landsmøder. Nævnet havde fået godt greb om disse møder. Der havde været en god debat om centrale emner. Det var en god kombination med besøg af socialcentre og samråd. Vedrørende Scheibels forslag mente han, at det var forkert at belaste nævnet og alle andre med så filosofisk en diskussion. En eventuel sådan diskussion måtte finde sted i et helt andet forum end foreslået af Scheibel. Scheibels forslag var og blev "dødens pølse".

Lise Wagner, Københavns magistrat, fandt det ønskeligt, at der blev foretaget en follow-up med hensyn til, hvordan det gik børnene fra hungerområderne. Børnene var ofte væksthæmmede, magre og eventuelt syge. Det drejede sig om børn, som man kun med betænkelighed havde godkendt, og som på grund af risikomomenterne oftest havde været lægeligt omtalt for adoptanterne. Man kunne skaffe sig en større samlet viden om disse børns videre udviklingsmuligheder her i landet, hvis man allerede før barnets ankomst bad adoptanterne om lov til at følge barnets udvikling nogle år længere end lige netop til adoptionens gennemførelse. Hos de forældre, som hun selv havde rettet sådan henvendelse til, havde hun mødt taknemmelighed og interesse for initiativet.

Bræstrup sagde, at han havde gjort sig overvejelser i tilsvarende retning, men at det bedste man kunne gøre nok var at få forældrenes tilsagn om, at man kunne få lægeoplysninger om barnet ved skolegangens begyndelse. Der var under alle omstændigheder tale om et stort projekt.

Jørgen Dinesen, Århus, oplyste, at han havde gennemlæst 50

sager, og at han i 9 tilfælde havde konstateret forhold, som han gerne ville have haft belyst på tidspunktet for barnets ankomst til Danmark.

Hermed afsluttedes diskussionen.

Hornslet afsluttede mødet. Han takkede alle for positiv deltagelse i et møde, som han selv havde fundet både godt og nyttigt. Det var hans håb, at forsamlingen delte denne opfattelse.

Et af midlerne hertil kunne være, at jmt. understregede sin kompetence på området, således at indberetninger om enhver form for vilkårsovertrædelser fra de formidlende organisationer skete til os.

Dette ville dels sikre, at jmt. selv lagde linjen ved behandlingen af sagerne, og dels bevirke, at sagerne blev behandlet med jmt.s større distance til de formidlende organisationer.

15/1-81 NB

FR.

Ktch. ML vil have kc. til indskærpeleskrivelse til de formidlende organisationer ad vilkåret om opl. til ans.erne om barn i forslag.

Jeg finder, at det kunne være en god ide at understrege jmt.s kompetence^{ved} at sende kopi til samtlige socialcentre, Kbn.s magistrat samt Frederiksberg kommune og naturligvis til AN til orientering. Kc. vedl.

26/3-81 NB

FR.

På særskilt ref.ark vedl. gennemgang af de enk. autorisationsvilkår, sammenlignet med de norske og svenske samt kommenteret.

Sammenligningen med de norske mf og svenske er imidlertid ikke ligetil, da den i disse lande gældende ordning er ret forskellig fra ~~den~~ danske.

Vedl. notater fra AU (5.8 og 5.9) om den svenske og den norske ordning.

Endvidere på særskilt ref.ark vedl. oversigt ad de tidligere drøftelser ^{ov} af behandlingen af gruppe II og III sager.

Jeg har herunder gennemgået referaterne fra møder i det tidl. kontaktudvalg, og det er generelt mit indtryk, at jmt., siden nedlæggelsen af dette udvalg ved bistanndslovens ikrafttræden, har mistet kontakt og indflydelse på de formidlende organisationer i et ikke ubetydeligt omfang.

x) Ans.erne påklagede
samrådets afg. til
nævnet, som stadf.

14.
En del af dette skyldes naturligvis den ændrede
ordning, hvorved nævnet og ikke jmt. er rekurs-
instans ad undersøgelse og godkendelse i adop-
tionssager, men også på det område, hvor jmt.
fortsat er resortmyndighed, er både kontakt og
indflydelse aftaget.

Dette er, som det vil ses i gennemgangen af vil-
kårene for autorisationerne, ikke begrundet i
disse, og er ej heller hjemlet ved den ændrede
ordning efter bistandslovens ikrafttræden, men
synes blot - temmelig upåagtet - at være sket.

2/4-81 NB

NIP.

Sociålcæntret, Viborg amtskommune, sender kopi af
samrådets indberetning til Adoptionsnævnet af AC.s
vilkårsovertrædelser i en konkret adoptionssag.
Sagen viser for det første den ovenfor beskrevne
aftagende indflydelse for jmt, idet indberetning
rettelig burde ske til jmt.

ja
Sagen drejer sig om en adop.sag, hvor ans., der ti-
havde adopteret [redacted], søgte
adoption af en eller to drenge fra Korea.

Bl.a. efter psykiatrisk undersøgelse blev ans.erne
godkendt til adoption af et udenlandsk barn mellem
2 og 4 år, gerne fra Korea. x)

AC bragte et barn i forslag, men dette barn blev
trukket tilbage fra adoption. Ans.erne havde været
underrettet om forslaget. Heri ligger ingen vilkårs-
overtrædelse.

Samrådet
Heretter bragte AC - på trods af den foreliggende
af nævnet stadfæstede samråds godkendelse til et
barn - [redacted] fra Korea i forslag.

Samtidig underrettede AC skriftligt ans.erne om,
at [redacted] var bragt i forslag.

Samrådet har afslået at behandle matchingen u.h.t.
manglende kompetence p.g.a. nævnets afg. i sagen.
Sagen skal behandles på nævnets møde den [redacted].

Underretningen til familien er en klar overtr. af
vilkår 6), som dette er ændret ved jmt.s skrivelse
af 28.6.72, idet [redacted] ikke var omfattet
af den foreliggende godkendelse som adoptanter.

Der er endvidere tale om et endnu et forsøg på at forrykke den ved vilkårene fastlagte kompetencefordelingen mellem de formidlende og de undersøgende organisationer/institutioner.

Dette har AC forsøgt før, og hvis samrådets fremstilling holder stik, bør AC efter min opfattelse nu have en meget kontant næse.

F.v. må AC dog have lejlighed til at udtale sig om sagen.

hst: høre AC

14.5.81 NB

[Handwritten signature]

AC er hørt om denne indberetning !!

Omig men my indberetning om overtrædelse. Hvor er virkelig omstændige indberetning. 20/5-81 NB

NR.

Høringen må være gået på ovenstående indberetning, men der ligger kopi af indberetningen på sagen. af [redacted]

Nævnet sender genpart af sin afgørelse i sagen under vedlæggelse af sagens akter med bemærkning, at der ved nævnets behandling af sagen var enighed om, at det må anses for at være i strid med gældende retningslinjer, at AC har videregivet oplysninger om [redacted] til ansøgerne.

Nævnet har ændret afgørelsen, således at ansøgerne nu er godkendt til adoption af [redacted].

Nævnets akter er vedlagt, og heraf fremgår forløbet som i ref. af 14.5.81 beskrevet med den tilføjelse, at det fremgår af ~~socialcenteret~~

nævnets afgørelse, ~~ref. at~~ at ansøgerne tillige har fået oplyst

[redacted] alder ved tlf. henvendelse til AC.

Kopi af AC.s skrivelse af [redacted] til ansø-

Skilt til AN !!!

gerne samt af AC.s skrivelse af 14.4.81 til nævnet lagt på sagen. De er også bortset fra vilkårsovertrædelsen tankevækkende.

AC.s udtalelse indkommet.
Man finder fremgangsmåden hensigtsmæssig, ligesom man ikke finder, at den er i strid med gældende retningslinjer, bl.a. under henvisning til beretning fra Klarskovgårdmødet den 29.8.79 side 16. Det der anførte er Aaens udlægning af de gældende retningslinjer, så om ikke andet kan man da give AC 1. karakter for frimodighed.
AC skal have en næse for overtrædelse af vilkårene samt trues med, at jmt. i tilfælde af yderligere overtrædelser er sindet at tilbagekalde den ved skrivelse af 28/6-72 meddelte tilladelse til orientering af ansøgere, således at det bliver det oprindelige vilkår, hvorefter AC ikke må give nogen oplysninger overhovedet, før matchingen er godkendt, der påny vil være gældende.

Indskærpelesskrivelsen til samtlige formidlende organisationer skal ikke gå, før "nåsen" er gået.

hst: som vedl. kc.
3.6.81 NB

FR. Jeg glemte den ny indberetning fra Viborg. AC har i endnu en sag givet ansøgerne oplysning om et barns fødselsdato og køn, før der forelå samrådsgodkendelse af matchingen.

hst: lvs + som ovenfor.
dus NB

Talt m. T.R. der oplyser at sagen skal behandles på nævnets næste møde 9/2-83.

Uet: i bero 1 md.

19/1-83 J.H.G.

Emig

20/1-83

TR meddelte nu: Med på mødet 16/3 83

BSW tin da

24/1-83

Sagen endnu ikke behandlet i nævnet - bliver formentlig behandlet på et af nævnets møder i april.

I bero 1 md.

24/3-83 J.H.G.

Talt m. T.R. - sagen behandlet på nævnets sidste møde, så nævnet må vel snart være på knæene.

I Bero 1 md på nu. iflg aft. m. H.E.

6/6-83 J.H.G.

Sagen fremtaget til et. - Endnu intet fra nævnet.

U.h.l. T.R.s ferie sættes sagen yderst i bero 1 md. iflg aft. m. H.N.J.

8/7-83 J.H.G.

Talt m. T.R. - sagen endnu ikke færdig - TR skal herefter udarbejde notat der skal drøftes m. Hornsted og derefter skal sagen på ny drøftes i nævnet - formentlig på septembermødet.

Sagen sat i bero 2 mdr.

11/8-83 J.H.G.

Talt m. T.R. - endnu ikke været behandlet i nævnet.

Bero 2 mdr.

12/10-83 J.H.G.

Skr. af 10/11-83 fra AC, der rykker for sv. på skr. af 15/7-81.

Skr. af 15/7-81 angår oplys. til kommende adoptanter om at barn fra hhv. 1) Sri Lanka og 2) Korea og Indien er bragt i forslag - Ac ønsker oplyst om man kan bruge 2 vedlagte standardkc. efter jmt.s "næse" til AC v. skr. af 11/6-81. Iflg.

ref. af 28/7-81 skulle denne sag være ordnet tlf. af ML/DSN - men det kan være at tlf.drøftelse aldrig har fundet sted, da AC sender ny skr. af 3/8-81 (ML kan ikke erindre det) der reelt angår samme problem, nemlig i hvilket omfang AC kan oplyse til adoptanterne at der er bragt b. i forslag - denne henv. er der ej svaret på, jmt. har hørt nævnet v. skr. af 2/7-82 og endnu ikke fået svar herpå. TR har oplyst at sagen har været på et møde i nævnet i maj 1983, men at nævnet nu har indtaget det standpunkt, at man ikke ønsker at besvare høring førend det er afklaret hvem der fremover skal have kompetencen til at fastsætte de generelle godkendelseskrav.

Sagen nævnt for M.L. af M.E. og AHC - sagen skal forsøges klaret tlf. af M.E. - såfremt Lund Nielsens henv. kun drejer sig om de 2 koncepter som anført i skr. af 15/7-81 - må han kunne svares se opr. anført i ref. af 28/7-81. Såfremt det drejer sig om henv. af 4/8-81 må han orienteres om høring af nævnet, hvor vi forventer sv. inden alt for længe - men at sit. iø. er lidt uafklaret pt. p.g.a. det nye lovforslag etc.

ME forsøgt at ringe til Lund Nielsen 23/11-83, men oplyst at han først er at træffe igen omkr. d. 29/30-11.1983.

Sagen i bero 14 dg.

24/11-83 A.H.C.

NB.

Ty har aldrig ringet, jf. også at min indl. aldrig gik på, at ML skulle ringe.

27/1-83 DSN.

Talt med Lund Nielsen og sagt
 de til de to standarder du er
 udbest i løbet af 15/7 - 81. Han
 vil pålign forudsetningen om at
 mødet vil gå i orden.
 Overtalt om at Aars skal af
 3/8 - 81 ligge i AW sagt, at vi
 ikke kan være uenige om forspørgslen,
 for AW kan udtalt sig.
 1 ind på AN.

12/12 - 83 ✓

Fremtaget - bero 3 mdr. yderl. 1/2 aft. m. M.E.

13/2-84 d.H.E.

Sagen fremtaget - u.h.t. nævnte holdning må vi vel blot
 sætte den yderl. i bero. Om 3 mdr. skulle det vel være opløst
 om ændringen af rådets reglerne bliver vedtaget.

M.H.: Bero 3 mdr.

17/4-84 d.H.E.

27. melle samling, at FN foretages sp. om orient. for jmt. og
 og at FN ikke har indvending, idet Faen, de delt og i
 mødet vil "være tilfreds, hvis jmt. d. orient. samrådene om,
 at organisationerne må afslutte, at de er borte basen i forslag af
 for og alle "som ønsket", men ikke andre oplysninger".

Det kan være nok for Aars at huske, hvad de aftaler.

Hst.: Hver FN (selvom vi har syldt sagt det for
 lange). Navn.

30/6 1982 DSN

FR.: sagen nævnt for ktch. ML, der er enig i, at
 vi hører AN, men ved selvstændig skr., hvori vi skit-
 sere nærmere, hvad vi ønsker oplyst.

som vedl. kc.

bero 6 uger (p.g.a. TR.s ferie). Iøvrigt uh meddelt
 TR, at sagen bør fremskyndes, da den er gammel, hvil-
 ket han vil gøre.

1/7 1982 dsn

Fremtaget fra erindring.

Thomas Rørdam oplyser, at nævnet på sit møde den 8.ds.
 har besluttet at høre samtlige socialcentre om de
 spørgsmål, fam.ktr. har rejst i skr. af 2/7 1982.
 bero derfor yderligere 2 mdr. på svar.

11/9 1982 dsn

18.
indhold.

Konklusionen er efter min opfattelse juridisk den eneste rigtige, men det er ikke den praxis, som følges.

Praxis fremgår af referat af adoptionsnævnets møde den 7.12.77 med adoptionssamråd m.v. (vedl.), hvor nævnets formand under pkt. d har fastlagt "gældende ret" således, at "nævnet antager, at de formidlende organisationer er klageberettigede i matchingsager. SÅFREMT (fremhævet af ref.) ansøgerne måtte være underrettet om afgørelsen i en sådan sag, er også de klageberettigede. Underretning om afslag på en foreslået matching bør sendes til den organisation, gennem hvilken forslaget er blevet fremsat, idet adoptions-cirkulærets § 6 næppe kan antages at være til hinder for denne fremgangsmåde."

Det må antages, at det også er jmt.s interesse, at denne praxis følges. Det er således, at de danske adoptionssamråd er uden kontakt med de udenlandske institutioner, medens de formidlende-organisationer har en tæt kontakt. Såfremt ansøgerne skal have kendskab til afslag på en foreslået matching - også hvis barnet i forslag ligger uden for ansøgernes samråds godkendelse - opstår den skuffelsessituation hos ansøgerne, som lægger et ikke ubetydeligt pres på samrådene og nævnet, hvilket [redacted] sagen klart demonstrerer. Iflg. AC.s forslag skal ansøgerne endog have besked, før samrådets afgørelse træffes, hvilket blot forværrer problemet.

Det er efter min opfattelse temmelig sikkert, at en ordning som den af AC foreslåede vil føre til, at der bliver bragt flere børn i forslag, som ikke er omfattet af den eksisterende samråds-godkendelse.

Dette vil svække samrådets stilling, således at den formidlende organisation qua den udenlandske institution får mulighed for at skaffe sig indflydelse på matchingen.

Jeg mener derfor, at jmt bør afvise den af AC

19.
foreslåede ordning, men hvorledes dette gøres uden at aktualisere problemet om klageadgangen, kan nok give problemer.

3. Omtale af børn i forslag.

Her ønsker AC, at de skal have lov at oplyse barnets nationalitet, køn og alder, se DSN.s ref. af 28.7.81, ligesom man ønsker, at den begrænsning, der ligger i, at oplysning kun må gives til ansøgere, der selv retter henvendelse, ophæves.

Lund-Nielsen har under et par telefoniske rykkere gjort opmærksom på, at kravet om, at ansøgerne selv skal rette henvendelse, er uhensigtsmæssigt af flere grunde. Der er f.x. specielt Sri Lanka problemet, hvor ansøgerne skal forberedes på udrejse, og her har ktch. ML telefonisk givet tilladelse til, at ansøgerne underrettes. Endvidere stiller Columbia efter adoptionsskandalerne krav om, at ethvert dokument vedr. ansøgerne skal være udstedt efter barnets fødsel, hvorfor AC typisk må rette henvendelse til ansøgerne, når et barn bringes i forslag, idet det tager lang tid at få udstedte dokumenterne, som derefter skal oversættes, legaliseres etc.

Såfremt dette arbejde først påbegyndes, når matchingen er godkendt, kan den udenlandske kontakt ikke forstå den danske langsommelighed, men påbegyndes det før, provokerer AC ans. til at spørge, om der er et barn i forslag, hvoreft ansøgerne må orienteres.

AC har et andet problem, som føles påtrængende. Man har hidtil skrevet til folk, at et barn er bragt i forslag og samtidig opkrævet gebyret. Det giver AC et rentetab, såfremt man skal vent med at opkræve gebyret, til matchingen er godkendt og dette forringer organisationens økonomi, i sidste ende til skade for ansøgerne.

Da ktch. ML iflg. foranstående ref. tlf. har meddelt AC, at de indsendte standardskrivelser er acceptable for jmt, hvis det understreges, at "man ikke kan være sikker på godkendelse",

20.
har jmt altså slækket på henvendelseskravet. Dette er fmt. tilfredsstillende for AC, og fremgangsmåden sikrer ansøgernes klageadgang, så jeg mener, at vi kan meddele AC, at vi intet har at erindre mod underretning af ansøgerne som de vedlagte standardkoncepter, hvis det understreges yderligere, at man ikke kan være sikker på godkendelse, men kun i sager, hvor barnet i forslag er omfattet af den eksisterende samråds godkendelse.

Det hst. derfor at svare AC uden at kommentere det under 1. beskrive, afvise forslaget under 2. samt meddele i.a.e. med de ovenfor nævnte begrænsninger ad 3.

12.1.82 NB

NR.

Lund-Nielsen, AC, har ringet, fmt. for at rykke. Før jeg fik ringet tilbage var han rejst og er først tilbage den 8.3.82.

25.2.82 NB

3/4 16.11.82
Jeg skal påmindes om, at de ikke till. har været problem, og at AC blot har underfået den for 1976 gældende ordning, hvorefter man oplyste om, at et barn var bragt i forslag, hvorefter B's nationalitet, høj og alder. — er ikke korrekt. Spørg om omfang af orienteringen har ofte været drøftet, jfr. udd. 1972-41500-76, hvor AC selv var medlem af kontaktudvalget. AC rullede i 1976 henvendelse til AN, idet de "dele socialcentre" ikke var bekendt med praksis om orientering. AN har jmt. jfr. udd. 1977-4150001-21, hvilket førte til, at indt. orienterede socialcentre om jmt. de sk. til de fremd- lende org. af 28/6 1972. Af en ekstraktudskift, rapn af AN's

AC har selv ikke bringe rådgivning
bliver i forslag.

17.
med anmodning om, at sagen vurderes konkret og drøftes med ansøgerne.

10 AC oplyser, at nogle socialcentre følger denne henstilling, hvilket er ensbetydende med, at samrådets eventuelle afslag på godkendelse af matchingen kan påklages til AN af ansøgerne. Ændrer nævnet samrådets afg., er sagen så klar.

20 Enkelte samråd vurderer imidlertid sagen, men omtaler ikke barnet i forslag for ansøgerne, hvis samrådet ikke kan anbefale adoptionene, hvilket medfører, at samrådets afgørelse alene kan påklages til AN af AC, hvilket medfører, at barnet først kan diskuteres med ansøgerne, hvis nævnet ændrer samrådets afgørelse. Ønsker ansøgerne herefter ikke at adoptere barnet, er kostbar tid gået til spilde under klagesagens behandling.

AC.s løsningsforslag er, at "det meddeles socialcentre, at familier i alle tilfælde selv skal tage stilling til, hvorvidt de ønsker at adoptere i overensstemmelse med den matching, der er foretaget, der bør herfra kun fraviges i ganske specielle og særdeles begrundede tilfælde".

af hvem
(AC?)

I dette forslag ligger endnu et forsøg fra AC.s side på at forrykke den i autorisationsvilkårene fastsatte kompetencefordeling mellem de undersøgende institutioner og de formidlende organisationer, således at AC opnår indflydelse på matchingen.

Det er jmt.s holdning, at kompetencefordelingen skal fastholdes, men der er et problem vedr. klageadgangen, som synes noget penibelt. Dette problem opstår dog ikke kun i den her skitserede situation, hvor et barn, som ikke er omfattet af samråds godkendelsen, er bragt i forslag, men også i andre sager.

På 1976-4104-64 (vedl.) er udarbejdet et notat om klageproblemer i adoptionssager med konklusion at ansøgerne bør underrettes om ethvert afslag på godkendelse af en fra udlandet foreslået matching, således at klageadgangen får et reelt

14. FRU: Da Viborg Amtskam. socialkom. har et resultat af
sin omstilling - og da de ikke har tillidsforholdene som ønsket.
af reglement for de andre fremstillende org., hvilket er ikke gennemført
at indskrænkningen blev sket af 28/6 1978.

Meth. MLs enig ("Efter mødet på gymnasiet").

23/6 1981.

DSN

Gåes henlægges, men skal i VK.

FR.: AC v/ ~~xxxxx~~ Lund Nielsen sender nu u.t. telefonsamtale med ktch.
ML 2 standardkoncepter beregnet på underretning af kommende adoptiv-
forældre om, at barn fra hhv. 1) Sri Lanka og 2) Korea og Indien er
bragt i forslag. Man ønsker oplyst, om AC fortsat kan anvende disse
skr.er, efter at jmt.et har "næset" AC v. skr. af 11/6 1981, i hvilken
skr. vi indskærpede, at ansøgere, der er godkendt som adopt. kan få oplyst:

- 1) at et barn inden for ansøgernes ønsker er bragt i forslag og sendt
til samrådet, men derimod ikke få oplysninger om
- 2) barnet, herunder dets udvikling og sundhedstilstand, ligesom vi
indskærper, at
- 3) ansøgerne underrettes om, at de ikke med sikkerhed kan gå ud fra,
at ansøgerne vil få B.

AC oplyser, at den hidtil fulgte praksis er denne:

Adoptanterne orienteres om

- 1) B.s nationalitet (da adoptanterne altid vil være bekendt hermed)
- 2) køn (da B i 90% af tilfældene ligger inden for ansøgernes ønsker)
- 3) B.s alder (da adoptanterne jo allerede er godkendt til bestemte al-
dersgrupper).

ad de 2 skr.er.:

~~xxxxx~~

ad 1 - Sri Lanka:

Adoptanterne rejser selv ud og henter børnene (varighed 3 - 5 uger).
I skr.en vedr. disse børn oplyses om, hvor B kommer fra. Herudover
gives en række praktiske oplysninger, ligesom ansøgerne afkræves ge-
byr m.v.

ad 2 - Korea m.fl.:

Børnene bringes til DK.
AC vil være indforstået med i højere grad at præcisere, at betingelsen
for, at "det går i orden" er, at samrådet godkender de pg. ansøgere
til dette barn.

I skr.en oplyses om, hvor B kommer fra.

Ref.: Skr.erne er vel i orden, men bør begge nærmere præcisere, at
ansøgerne alene får B, såfremt de godkendes af samrådet.

Ud over det i skr.erne anførte orienteres ansøgerne iflg. AC også om
fødselsdag og køn.

Jeg er enig i, at der gives oplysning om stedet, hvorfra B kommer, navn-
lig når ansøgerne selv skal ud at hente det. Derimod er det forkert at
opgive alderen og køn. Begrundelse for ikke at opgive det må bl.a. være
at ansøgerne ikke for tidligt knytter sig til B for meget - og formål-
let m. underretning er, at ansøgerne kan varetage deres interesser
u. samrådsgodkendelses-proceduren. Dette må klart være tilgodeset v.
oplysning om, at B er bragt i forslag.

Hst.: ktch. meddeler tlf. Lund Nielsen, at vi ikke er enige i, at AC.s
fremgangsmåde er fuld korrekt, jvfr. ovenfor. Skr.erne kan gå an, så-
fremt det yderligere præciseres, at "man ikke skal være sikker på godken-
delse".

(Når AC hævder, at ansøgerne ved det hele i forvejen, behøver de jo hel-
ler ikke at orientere nærmere herom !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!) 28/7 1981 dsn

Bomer 10/8-81 M

76.
NR.

Brev fra Aaen i anledning af [redacted]-sagen.

Man tager næsen til sig, og Aaen erkender, at AC.s fremgangsmåde i denne sag var i strid med vilkårene, idet Aaen samtidig understreger, at han er ganske sikker på, at noget lignende ikke vil ske i fremtiden.

Så langt så godt, MEN

Den i forbindelse med [redacted]-sagen/^{skete}indskærpelse af vilkårene bevirker, at AC ønsker afklaret, præcis hvilke oplysninger, som må meddeles, samt ønsker dette vilkår yderligere lempet.

Der opstilles 3 forskellige situationer, hvor AC opstiller det, som om det drejede sig om 2, men lister den 3. ind, og det er naturligvis denne 3. situation, der er det reelle problem.

1. AC.s 1. situation drejer sig om de tilfælde, hvor man har et barn i forslag, men ingen godkendt familie.

Man følger her den praxis at rundsende sagen til socialcentrene, men angiver, at resultaterne heraf er begrænsede.

AC har ingen forslag til løsning af dette problem.

Det fremgår med stigende hyppighed - se bl.a. julehilsenen - at der må være et reelt overskud af børn, men det forekommer klart, at jmt ikke skal foretage noget for at "skaffe" flere adoptanter. Det er de formidlende organisationer, der må indrette sig efter behovet, som aldrig kan være større, end der er samrådsgodkendte familier.

Denne situation behøver jmt næppe at kommentere

2. Børn i forslag til bestemte familier med samrådsgodkendelse, som ikke omfatter det konkrete barn.

Denne situation er ikke selvstændigt opstillet af AC, men er listet ind under ovenstående, men det er her, AC ønsker retningslinjerne ændret. AC oplyser, at det er AC.s sædvanlige praxis, at sagen sendes til vedkommende socialcenter

13
Det er ikke nemt at se, hvorledes sagerne er indkommet til jmt.et. (det ser ud som om, vi "snupper" kopi af skr.er til AN, når der er noget af interesse).

Sagen har behandlet flg. problemer

- 1) AC.s skr. af 27/10 1980 til samtlige socialcentre (kopi til AN)
- 2) indberetning til AN fra Frederiksborg amtsråd, hvor AC har ladet deres "egen" psykiater afgive erklæring, efter at sr havde nægtet godkendelse
- 3) sagen om [redacted], som vi af AN rent faktisk har fået tilstillet til underretning, ligesom vi har hørt AC herover
- 4) ny indberetning fra Viborg amtskomm. om overtrædelse af pkt. 6 i AC.s tilladelse - AC ej hørt.

Jeg er herefter enig i, at vi alene omtaler den sag, hvor AC har været hørt.

kc. ændret på baggrund af NB.s udkast. Begge lægges til ktch. ML, da sagen skal nævnes for dep. chefen (formentlig).

5/6 1981 dsn

By 11/6-81

Meddelt Viborg
Amtskomm. at
jmt ikke foretog
hj. og pl. anl.
af aen sags
indberetning, men
den 17. 7. 81, om
"næste" hjælp
til DSN

WR.

Wg indberetning fra Viborg.
Jst: DWS + DWS.
12.6.81 WBS

22/6-81/25

til børn fra Pakistan (Bangla Desh), uanset ans. ikke var godkendt som adoptanter, og uanset TdH.s autorisation ikke omfattede Pakistan.

1976-415002-93: Påny "næse" til TdH, nu for at give ans. for mange oplysninger om et barn, før matchingen var godkendt.

1977-415001-27: AC havde kontaktet ans., der endnu ikke var forundersøgt, m.h.p. placering af et barn. Efter redegørelse fra AC ingen reaktion.

1978-415002-7: Spm. om TdH havde overtrådt aut.-vilkårene ved at påbegynde en ordning, hvorefter TdH i realiteten selv foretog matchingen. Jeg kan ikke rigtig se, hvad der kom ud af sagen, men den har tilsyneladende kørt tæt sammen med de to nedenfor refererede sager.

1978-415002-16: Jmt. meddelte TdH kib formidlings-tilladelse til Sri Lanka. I den anledning var Tytte Botfeldt hos ministeren, og i det til mødet udarbejdede notat gøres bl.a. rede for foreningens, (og i særdeleshed T.B.s) overtrædelser af autorisationsvilkårene.

1978 - 415002-9: Anden sag om vilkårsovertrædelse på TdH. Notatet i ovennævnte sag synes tildels udarbejdet på denne. Efter UH-brev fra ministeren efter det ovenfor omtalte møde, og efter at nævnet havde givet udtryk for, at der ikke på dav. tidsp. burde foretages videre, blev sagen henlagt.

1980-415001-13: vor nuværende sag på AC ang. spm. om overtrædelse af aut.vilkårene. Sagen er u.e. og indeholder i.v. 2 problemer

- ✓ 1. AC.s henvendelse til samtlige socialcentre ad sagsbehandlingen. Henvendelsen nærmer sig instruktion.
- ✓ 2. AC.s evt. kompetenceoverskridelse i en konkret sag, hvor AC ved indhentelse af erkl. fra egen specialist søger at opnå en matching, som er blevet afslået af samrådet.

Til denne sag har jeg tilakteret nogle af nævnets sager

1978-9-24: Et samråd indberetter AC for at have

orienteret ans. om, at en pige [redacted] ville blive bragt i forslag, før barnets papirer var sendt til socialcentret. Udtalelse fra AC sendt i kopi til socialcentret, hvorefter sagen blev henlagt.

1979-9-47: Et samråd henledte på baggrund af en konkret sag nævnets opmærksomhed på, at AC i nogle tilfælde bringer børn i forslag, som ikke er omfattet af samrådsgodkendelsens rammer. Udtalelse fra AC sendt i kopi til samrådet. Udtalelsen indeholder - udover en redegørelse for den konkrete sag - som AC.s generelle standpunkt, at AC.s kontakter i udlandet fremdeles må kunne bringe børn i forslag efter eget skøn.

1980-9-63: Et samråd indberetter, at AC i en konkret sag, hvor ans. var godkendt til et søskendepar i alderen 0-4 år, har bragt [redacted] i forslag og samtidig har underrettet ans. om forslaget samt [redacted] alder og køn.

Efter indhentet udtalelse fra AC blev sagen behandlet på nævnets 71. møde, hvor der ad sagsbehandlingen var enighed om ikke at "næse" AC, men at orientere organisationen om, at nævnet finder fremgangsmåden ukorrekt. Dette blev gjort telefonisk, og sagen blev derefter henlagt.

1980-9-62: Et samråd forespørger, om AC i stedet for at rette henvendelse til adoptanterne burde have forelagt foto for samrådet. AC.s udtalelse sendt i kopi til samrådet.

1978-51-2: Et socialcenter sender indberetning om en adoption fra Sri Lanka gennem AC. Adoptanterne havde under deres ophold i Sri Lanka fået det indtryk, at den biologiske moder ønskede at beholde barnet. Redegørelse fra AC og deres repræsentant i Sri Lanka. Henlagt.

1979-51-5: Et socialcenter sender indberetning om en konkret sag, hvor der gennem AC er anvist et større barn, som det viste sig, adoptanterne ikke kunne klare. L.v.s.+henl.

Det er korrekt, at AC bragte et større barn i forslag, end samrådsgodkendelsen lød på, men

8.
matchingen blev godkendt af samrådet.

1977 - 600 - 3: Et socialcenter sender indberetning om vilkårsovertrædelser fra TdH.s og AC.s side. Samme sag som vor 1977-415001-27. Henlagt efter udtalelse fra AC.

Jeg tør ikke udelukke, at vi har flere sager, for de har været meget svære at finde, men jeg mener i og for sig, at de refererede sager viser problemstillingen ret klart.

Som det ses, er der 2 problemer, der træder frem

1. De formidlende organisationer giver ans. flere oplysninger, end de må, og
2. De formidlende organisationer vil svært gerne tiltage sig indflydelse på matchingen.

Ad 1 gælder det, at organisationernes ret til at orientere ans. er reguleret ved jmt.s skrivelse af 27/10-77, hvorefter organisationerne alene på begæring må give ans., der er godkendt som adoptanter, besked om, at et barn kan anvises til adoption.

Det er forudsat, at der ikke gives ans. oplysninger om barnet, men at det kun meddeles, at akterne på et barn inden for ans.s ønske er sendt til den undersøgende institution.

Endvidere er det forudsat, at ans. samtidig vejledes om, at de ikke med sikkerhed kan ventes godkendt som adoptanter til det pågældende barn.

Disse retningslinjer må anses tilstrækkelige, og en orientering som den omhandlede kan endda synes nødvendig for at sikre ans.s klageadgang over afslag på godkendelse af matchang. Denne klageadgang kan dog også sikres ved, at samrådene meddeler ans., hvis der er givet afslag på godkendelse af en matching, se vedl. notat om klageproblemer i adoptions-sager, som er udarbejdet på 1976-4104-64 VK.

Ad 2 er det heller ikke reglerne, der er noget galt med, idet kompetencefordelingen ved autorisationerne er understreget.

Den stramning, som efter min opfattelse er ønskelig, skulle således kunne opnås alene ved en mere konsekvent håndhævelse af de allerede gældende regler.

5.
Om de formidlende organisationers autorisationer.

Det skal indledningsvis konstateres, at AC.s og Danadopts autorisationer, der er fra 1971, er forældede f.s.v. angår omtalen af de undersøgende institutioner, hvilket er en følge af den omlægning af adoptionsarbejdet, der fulgte med bilstandsloven ikrafttræden. Dette må naturligvis rettes ved evt. ændringer i autorisationerne, som det er sket ved den Terres des Hommes den 28/2-79 meddelte autorisation.

AC.s og Danadopts autorisationer er identiske, og de må ses med den ændring, der følger af den tidl. "mødrehjælpsaftale", nu afløst af jmt.s skrivelse af 27/10-77 til socialcentrene.

TdH.s autorisation adskiller sig fra de andre ved at ovennævnte skrivelse er indarbejdet i vilkårene at autorisationen er tidsbegrænset, at forlængelse er gjort afhængig af, at TdH ikke i prøvetiden giver anledning til berettigede klager, herunder konflikter med AC og Danadopt, som TdH efter jmt.s opfattelse bærer ansvaret for, samt

at autorisationen kun kan forventes forlænget under forudsætning af, at TdH til den tid råder over de nødvendige ressourcer til fortsættelse af virksomheden på et fagligt forsvarligt grundlag.

Jeg har ledt efter sager, hvor der på en eller anden måde er opstået problemer med organisationerne og/eller deres autorisationer og har af vore egne fundet

1971-41500-73: Jmt. meddelte TdH "næse" for overtr. af autorisationsvilkårene.

Det drejede sig om 4 konkrete sager, hvor TdH i de to havde formidlet børn, der ikke var omfattet af deres autorisation, i den tredje havde givet ans. meddelelse om et barn, der var bragt i forslag, uanset ans. ikke var godkendt som adoptanter. Det fjerde punkt var, at TdH i flere tilfælde havde indgivet ansøgninger om foreløbige plejetill

handling så direkte, som det er sket her. Det korrekte havde været at rette henvendelse til jmt., som er AC.s resortmyndighed, men vi ville næppe have reageret mod en henvendelse til nævnet.

En henvendelse som den foreliggende, der efter min opfattelse næsten har karakter af instruktion, direkte til socialcentrene er derimod klart uacceptabel.

Ad 2.

Frederiksborg amt har i en konkret sag (nævnets arb.notat + bilag vedl.) foretaget indberetning til Nævnet, idet man forespørger, om det kan være rigtigt, at såfremt en samrådsafgørelse ikke er i overensstemmelse med AC.s ønsker og indstilling, at AC så har kompetence til at foretage deres egne undersøgelser, som samrådet så er tvunget til at tage stilling til.

AC har i en udtalelse i anledning af sagen gjort gældende, at det var nye oplysninger, der gjorde, at man anmodede samrådet om at overveje sagen påny.

Det er imidlertid helt klart - som anført af socialcentret - at der ikke er tale om nye oplysninger, men om AC.s psykiatriske konsultants vurdering af de allerede foreliggende oplysninger.

Ved skrivelse af 13/6-80 til Nævnet har AC meddelt, at man finder, at AC har handlet korrekt, idet "evt. tvivl må komme barnet/ansøgerne til gode".

Man fremhæver endvidere, at det efter AC.s opfattelse må være de pågældende andragere, der selv tager stilling til, hvorvidt de ønsker at adoptere et barn, der bliver stillet i forslag.(min understregning=)

Ved skrivelse af 15/7-80 forsvare AC påny deres handlemåde i den konkrete sag ud fra generelle politiske synspunkter.

Et af argumenterne er, at AC har etableret sig med en bestyrelse, der indeholder rele-

vante specialer, og at formålet hermed er at have rådighed over specialister til brug ved overvejelser af generelle spm. samt til forelæggelse af konkrete tvivlstilfælde. Der er klart god fornuft i, at en organisation som AC har tilknyttet relevante specialister, men ad forelæggelse af konkrete tvivlstilfælde må disse være et led i det forberedende arbejde, mens det må være udelukket at anvende disse specialister i forsøg på at overbyde samrådenes specialister.

Endvidere ønsker AC at pege på, at man finder det uheldigt, at andragerne fra de formidlende organisationer kan orienteres om, at der er et konkret barn i forslag, men at samrådene behandler samme sag uden at medinddrage ansøgerne i overvejelserne.

Generelt finder man, at andragerne altid bør have lejlighed til at udtale sig, inder samrådet træffer afgørelse i en adop.sag. Iflg. vilkårene for AC.s autorisation er den materielle kompetence klart præciseret, og der opstår ingen tvivl om samrådenes kompetence til godkendelse af såvel adoptanter, barn som matching. Indet hele er de undersøgende institutioners kompetence understreget ved vilkårene.

Efter vilkårenes pkt. 6 [✓] må AC ikke underrette ans. om, at et barn er anvist, før der foreligger samrådsgodkendelse af ~~xxx~~ matchingen.

Ved Tdh.s autorisation af [✓] 28/2-79 er vilkåret ændret, så orientering om, at et konkret barn er bragt i forslag, tillades. Dette er sket efter oplysning om, at dette allerede var praxis hos de formidlende organisationer, og da Nævnet intet havde at erindre herimod.

Til orientering om hvilke problemer sådan orientering bl.a. kan give, vedlægges nota vedr. opringning fra en af AC.s adop.andr. Det viser vist ret klart, at AC anvender

4. andragerne i deres "lobbying"virksomhed ad den generelle formidlingspolitik.

Om AC.s politiske synspunkter vedr. ans. medinddragelse/selvbestemmelsesret ved samrådets godkendelse af matchingen, kan blot konstateres, at de er uden hjemmél i adoptionslovgivningen og de deri hjemlede behandlingsnormer.

Som argument i den konkrete sag er synspunkterne således værdiløse, men de viser nok noget om baggrunden for AC.s fremgangs-måde.

Jeg har endvidere opdaget, at Nævnet har i hvert fald et par sager, der går på, at AC meddeler ans. flere oplysninger end ønskeligt.

Jeg synes lige så godt, vi kan få det hele med, så f.v.

hst.: bede Nævnet finde de sager frem, hvor der qua indberetning fra socialcentre-
ne eller på anden måde er opstået
spm. om AC.s oplysninger til ans.

21/11-80

NB

Nu vedlagt 1977 - 415001-25, hvorved den tilladelse, som senere er indføjet i TdH.s autorisationsvilkår, til at orientere ans., når et konkret barn, der svarer til det af ans. ønskede, er bragt i forslag, fastslås for alle de formidlende institutioner til afløsning af "Mødrehjælpsaftalen".

dus NB

Jeg mener kunne på forespørgsel.

1980 - 415001 - 13

Til hvem ikke er, hvordan sagen kommer til jmt. et. osv

1. Spørgsmål om AC har overtrådt autorisationsvilkårene.

Der foreligger 2 problemer:

- ✓1. Er AC berettiget til at rette direkte henvendelse til samtlige socialcentre ad sagsbehandlingen i centrene.
- ✓2. Er AC berettiget til efter et adoptions-samråd har truffet afgørelse i en konkret sag at indhente udtalelse fra sin egen psykiatriske konsulent, og derefter forelægge sagen påny under henvisning til nye oplysninger.

Ad 1.

AC har ved skrivelse af 27/10-80 rettet henvendelse til samtlige socialcentre og gjort gældende, at gennemsnitstiden fra indsendelse af en ansøgning om godkendelse som adoptanter til godkendelsen foreligger i 1980 er blevet betydeligt forlænget, således at der ikke længere er et tilstrækkeligt antal godkendelser til fordeling på de enkelte lande, alder og andre særlige forhold.

Videre anmoder AC indtrængende socialcentre om at færdiggøre indsendte sager så hurtigt som muligt.

- ✓Nævnets notat i sagens anledning vedlagt. Vilkårene for AC.s autorisation indeholder en klar fastlæggelse af den matrielle kompetence, men ingen egentlig beskrivelse af AC.s forhold til de undersøgende institutioner, dvs. nu socialcentre og disses adoptionssamråd.

Det er imidlertid oplagt, at AC ikke kan tillade sig en henvendelse som denne, og årsagen til at spm. ikke er omtalt i aut.-vilkårene må nok søges i, at ingen har haft fantasi til at forestille sig, at en formidlende organisation ville forsøge at påvirke de kompetente myndigheders sagsbe-

17C fik till. holdt i'sk.

af 28/10 1972.

~ vedr. udvalgte af tv. Ark. sk.

til de amt. kommunale socialcentre/af

27/10-77.

af jmt. nedsatte adoptionsudvalg.

Foreningen må være indstillet på, at jmt., når udvalgets betænkning foreligger, vil tage spgsm. om institutionens fortsatte aut. op til overvejelse på dette grundlag."

Iflg. vedl. 1983-30102-4 er LA forespurgt, hvorvidt DA og CA's formidlingsret evt. kan gøres ~~indskrænket~~ tidsbegrænset (tilbagekaldelse af en begunstigende forvaltningsakt).

LA har uh. meddelt, at man som udgangspunkt kan tilbagekalde indtil videre tilladelsen, men i den konkrete sit. - henset at forbeholdene i autorisationen er så detaljerede - må aut. kun kunne tilbagekaldes, når et af forbeholdene er opfyldt.

Det kan således konkluderes at alle autorisationer er indtil videre, men alene TDS's er tidsbegrænset.

11.12.84 TJ

Jeg har i dag efter aftale med DSN talt med Lund-Nielsen, AC, og meddelt, at fam. direkt i. u. a. i. i. at der gives oplysning om alle, her og i land pt et bane der er svært i jernlag, til ansøgning, såvel som B ligger indlem for den gennemgående godkalden i modsat fald. må der kun gives oplysning af samtidigt efter dette afsnit af mødeting - spørgsmålet.

Jeg bemærker her at Adret er af samme opfattelse, selvom de ikke er svært foruroliget. Vi skal sikre os om de 3 færdigheder og de uklar.

FR: Efter at have læst sagen igennem, da jo har undersøgt saken i jernkontoret i veld. 1982, og jeg ikke glad for vores deltagelse i de til Lund-Nielsen, men skal i skid. FLC har jo også talt i etid med reglens, jf. den sk. af 15/7 1981, orienteret om materielitet, heri og alle, uden at vi tilsyneladende har gættet ind.

Udover — må vi indledt stå fast, men — gør sagen til en hastisag, idet det u. a. — om for meddelingen i socialcentrum har omtalt — (Birgit Pocher har tilf. kontaktet mig her).

Vi har aldrig fået svar fra FN på henvendelse af 2/7 1982, men har UM modtaget socialcentrum svar til FN. 6 u for FLC datteroplysning (og ingen svar, gode byundersøgelser) FN skal iflg. det oplyste være for. Jeg har nu til brug for materialet for Melchior og min. (og datteren m. Hornblot) taget sagen relevant sk. fra og læst den kron. oversigt - til hvilken de kommer.

27/1 -85 DSN.

FR: Den 6.2 1985 deltaget i mødet m. Hornblot og Melchior, hvor problemerne drøftedes. Ho. var i udgangspunkt til at se m.v. med oplysning om her, alle og mat. indlem for den abstrakte gode. Hvis vi dermed er uklar for den abstrakte gode, rejses Ho. 10. on

1. Hensynet til Ansgorn gør, at et afslag på
my gatte og dømed på med chingon født
skal meddeles —, med samtykke af forlyjse.

2. Reaktion på Abstrakte et nyt barn i følge i skolen,
hvis — siger mig, lad hvis myndigheder siger mig.
dog intet kontakt, som dette er rent faktisk i tilfælde.

Ho. forly, at en ændring af disse regler drøftes med
osg. og se repr. for socialcentrum og skoleforly. F. 1984.
dis. it. (- kv. ops. FN).

Hverft aftalt med Melchior, at Min. med undersk. i
en till. for barn-adg., TdH, FIC led ad enkelte børn
ind for godk., og at fj. f. kontakt led Birgit Poulsen
for ad fj. oplyst, som det vil være muligt ad fj. for for
i repr. for socialcentrum, de drøftes alle til brug
for kommissionen med os (= till. kontakt med os).

7/2 1985 DSIV.

FR

v.h.t. de nye cir. sk. + afl. af
af adoptionsmediet den 1/6-85 har denne søg
neppe p.t. videre på sig.

H. i H. H.

13/1 86

Enig. se CRP. sk.

14. 15/1185 g/14.11.85

14. 1. 86 BAS

AC, DØ og TDS's autorisationer

Danadopt

11.11.1970 : Den selvejende inst. "Glemte børn"
(Danadopt) autoriseres indtil videre
til at medvirke ved anbringelse i
pleje og adoption af børn.
Formidlingsret til alle lande undt.
de nordiske.

06.04.1971 : DA autoriseres som ovenfor med virk-
ning fra 1.jan.1971.
Aut. af 11.11.1970 tilbagekaldes.
Aut. er ikke ændr. siden.

Adoption
Center

06.04.1971 : AC aut. indtil videre - som DA
30.06.1981 : Vilc. for aut. ændres.
Det fremgår, at det alene er vilc.
der ændres. Aut.'s grundlag er uænd-
ret, og aut. er fortsat meddelt i.v.
ligesom vilc. til ~~enhver~~ enhver tid
kan ændres under nærmere angivne
forbehold.

Terre des
Hommes

28.02.1979 : Aut. indtil den 1.3.1980 til at med-
virke ved anbr. i pleje og adoption
af børn fra alle lande, undt. ~~nordiske~~
nordiske.
Denne tilladelse er senest forlænget
ved skr. af 29.6.1984 indtil videre,
dog længst indtil den 1.7.1987.

Ophævelsesvilkår for DA + AC's i.v. aut. :

"Jmt. kan til enhver tid ændre el supplere de
ovennævnte vilc., og man forbeholder sig at til-
bagekalde tilladelsen, såfremt foreningen ikke
overholder de fastsatte vilkår, eller foreningens
forhold efter jmt.'s skøn iøvrigt giver anled-
ning dertil.

Man skal endv. henlede foreningens opmærksomhed på,
at spgsm. om organiseringen af den fremtidige
formidlingsvirksomhed f.t. overvejes i det

Esther Grundén hæftede sig ved socialcentrets referatark s. 2 fn. og s. 3 fo. (mandens oplysninger i forbindelse med en ene-samtale): [redacted]

[redacted] ..."
Esther Grundén fandt, at man måske nok burde have "boret" i anledning af disse udtalelser.

Bo Jacobsen fandt, at sagen er en illustration af Grethe Stephensens sagsbehandling (smh. dagsordenens pkt. 2 b). Er der tale om ansøgere, som Grethe Stephensen accepterer, "borer" hun normalt ikke - og omvendt.

Efter yderligere drøftelse var der enighed om ikke at foretage videre i sagen.

5. Om Adoption Center's virksomhed (1982-600-5).

Sagen har tidligere været behandlet i nævnet (se referat af 106. møde, pkt. 3).

I skrivelse af 2. juli 1982 har justitsministeriet rettet følgende forespørgsel til adoptionsnævnet i forbindelse med en skrivelse af 3. august 1981 fra Adoption Center om organisationens virksomhed:

(1) "Det bedes herunder oplyst, om adoptionsnævnet er bekendt med i hvilket omfang de formidlende organisationer bringer børn i forslag til konkrete ansøgere uden for disses godkendelse, og hvorledes sådanne eventuelle sager behandles af socialcentrene.

(2) Det bedes endvidere oplyst, om det skønnes nødvendigt at ændre de gældende retningslinjer for organisationernes adgang til at tale børn, der er bragt i forslag til adoption over for ansøgere.

På mødet den 8. september 1982 besluttedes det at anmode sådanne lige socialcentre om en udtalelse om sagen.

Disse udtalelser foreligger nu.

18/5 83

Hornslet forelagde sagen.

Ad 1. foreslog Hornslet, at adoptionsnævnet overfor familiedirektoratet henviser til udtalelserne fra socialcentrene og tilføjer, at det af svarene fremgår, at det drejer sig om få tilfælde, hvor der via de formidlende organisationer bringes børn i forslag til ansøgere udenfor disses godkendelse, og at sagerne i øvrigt behandles forskelligt i de forskellige samråd.

Ad 2. foreslog Hornslet, at adoptionsnævnet indledningsvis redegør for de gældende regler, der er forskellige, alt eftersom der er tale om barn, som ligger indenfor ansøgernes abstrakte godkendelse, eller om barn, som ligger udenfor denne. Er der tale om den sidstnævnte situation, må der ikke på nogen måde ske omtale til ansøgerne, d.v.s. heller ikke af, at der er barn i forslag. Er der tale om den førstnævnte situation, d.v.s. barn indenfor den abstrakte godkendelse, gælder de retningslinier, der er fastsat af justitsministeriet i skrivelser af 28. juni 1972 (1972-41500-76) og 27. oktober 1977 (1977-415001-25).

Adoption Center foreslår nu lempelser i adgangen til at omtale en adoptionsmulighed overfor ansøgeren både i situationer, hvor barnet ligger indenfor den abstrakte godkendelse, og i situationer, hvor dette ikke er tilfældet.

Ved forslag indenfor den abstrakte godkendelse foreslår Adoption Center, "at det fremover accepteres, at de formidlende organisationer generelt kan meddele andragere oplysninger om børn i forslag med nærmere angivelse af køn, alder og nationalitet, men således at samtlige yderligere oplysninger skal meddeles ved socialcentrene".

De fleste socialcentre har intet at indvende herimod, og det var Hornslets opfattelse, at ej heller nævnet bør modsætte sig dette. Baggrunden for de gældende regler er, at ansøgere ikke bør fikseres for meget på et bestemt barn, før der af samrådet er taget

stilling til matchingforslaget. Det kan dog forekomme urimeligt at opretholde så strenge krav som de nugældende.

For så vidt angår matchingforslag udenfor den abstrakte godkendelse foreslår Adoption Center, "at det meddeles socialcentrene, at familier i alle tilfælde selv skal tage stilling til, hvorvidt de ønsker at adoptere i overensstemmelse med den matching, der er foretaget, der bør herfra kun fraviges i ganske specielle og særdeles begrundede tilfælde".

Hornslet fandt, at man ikke bør acceptere ændringer i de gældende regler for så vidt angår organisationernes adgang til at omtale forslag, der ligger udenfor den abstrakte godkendelse (i hvert tilfælde, hvis der er tale om omtale på organisationens eget initiativ), da en vis lempelse vil skabe risiko for, at der siges for meget.

I øvrigt kan det give anledning til tvivl, hvad der bør foretages i anledning af det af Adoption Center anførte vedrørende matchingforslag udenfor den abstrakte godkendelse, herunder om socialcentrenes rolle. De indkomne svar fra socialcentrene tegner et usikkert billede. - Da adoptionsnævnet - ikke familieretsdirektoratet - her har kompetencen (der er tale om sagsbehandlingen, ikke om, hvad organisationerne må og ikke må), kan nævnet blot meddele familieretsdirektoratet, hvad man påtænker at foretage. Der skal muligvis udfærdiges en cirkulærskrivelse herom.

Det var Hornslets opfattelse, at ansøgere skal gøres bekendt med alle forslag, der ligger udenfor den abstrakte godkendelse, men først, når forslaget har været forelagt for samrådet (jfr. den uheldige fremgangsmåde i [redacted] sagen, 1982-10-382, se senest referat af det 111. møde, pkt. 2 1). Det forudsættes, at samrådet inden afgørelsen drøfter sagen med vedkommende sagsbehandler i socialcentret. Meddeles der afslag af samrådet, underrettes såvel ansøgerne som vedkommende organisation, og begge har herefter mulighed for at klage over afgørelsen til adoptionsnævnet. Er der i samrådet stemning for

at godkende matchingsforslaget, skal adoptionsmuligheden dog drøftes med ansøgerne, inden afgørelse om godkendelse træffes.

Herefter drøftedes sagen.

Morten Tange foreslog, at det i givet fald præciseres overfor organisationerne, at det (fortsat) er undtagelsen, at et matchingsforslag, der ligger udenfor den abstrakte godkendelse, følges. Af hensyn til ankemuligheden må det sikres, at akterne bliver i landet og det må tilkendegives overfor organisationerne, at det forudsættes, at organisationerne i almindelighed vil være indstillet på at afvente behandlingen af en eventuel klagesag, inden forslaget returneres til den udenlandske kontakt. Morten Tange foreslog, at man for at fremme sagsbehandlingen i nævnet eventuelt opretter en matchinggruppe f.eks. bestående af 3 personer, der tager stilling til klager over afgørelser i sådanne matchingsager.

Hornslet fremhævede, at spørgsmålet måske skal drøftes med organisationerne.

Efter yderligere drøftelse var der nogenlunde enighed om principperne i det af Hornslet og Morten Tange anførte. Sekretariatet udarbejder et udkast til en skrivelse til familieretsdirektoratet til forelæggelse på næste møde.

5. Eventuelt.

a) Hornslet oplyste, at Terre des Hommes' autorisation udløber den 30. juni 1983 (1978.602-4, se senest referat af nævnets 104. møde, pkt. 3) og foreslog, at nævnet aflægger et besøg hos organisationen.

Efter drøftelse var der enighed herom. Besøget aftaltes til den 1. juni 1983 og med følgende deltagere fra nævnet: Hornslet, Dora Munck, Gunhild Due, Bo Jacobsen, Holger Scheibel, Thomas Rørdam og Liselotte Biatel. Terre des Hommes opfordres til at sørge

112 (6)

Om Adoption Center's virksomhed (1982-600-5).

Sagen har tidligere været behandlet i nævnet (se referat af det 106. møde, pkt. 3).

I skrivelse af 2. juli 1982 har justitsministeriet rettet en forespørgsel til adoptionsnævnet i forbindelse med en skrivelse af 3. august 1981 fra Adoption Center om foreningens virksomhed.

På mødet den 8. september 1982 besluttedes det at anmode samtlige socialcentre om en udtalelse om sagen.

Disse udtalelser foreligger nu.

Der henvises i øvrigt til sagens bilag.

113, 3

AM - se Følger (indlæses alle)

afsluttet for
Børnsake

Jeg er enig med Kleh, men
~~Fredrikstads~~ +
Wardhøllers

Til fau retten
i betragtning af spør 1. henvis til
de vedlagte udtalelser og samtidig
henholdsvis 9. og 10. punkt
under spør 2. svare i alle som
Kleh, men. (Svar rettet ud i d. 10. sep.
på nyt møde mandag efter møde med
... .. 2)

Justitsministeriet,
Sagsnr.: 1984-30101-8

ADOPTION CENTER

Århus, december 1984

Kære adoptanter og adoptionssøgende,

Adoption Center udsender hermed sin 15. årsberetning og jule-skrivelse. Igen i år er opstillingen nogenlunde uforandret, således, at man kan følge med i udviklingen.

I 1983 måtte vi for første gang beklage, at antallet af formid-
lede børn havde været faldende. Igen i år må vi starte med
en beklagelse af, at der i 1984 er sket et yderligere fald.
Årsagen er, som i 1983, at antallet af adoptioner fra Korea
har været dalende.

Nogle tal

I 1983 blev ialt formidlet 287 børn, heraf 184 fra Korea. I
forhold til 1982, hvor der blev placeret 420 børn, var der
således tale om et ganske betydeligt fald.

Nogle tal for perioden indtil 1. november 1984:

7343 har tilmeldt sig som ansøgere siden Adoption Centers start
i 1969

345 familier søger for tiden godkendelse ved socialcentrene

389 venter at få barn i forslag

60 kan forvente deres barn hjem i nærmeste fremtid

1962 har siden Adoption Centers start slettet deres sag, enten
efter eget ønske (de fleste), eller fordi de ikke har
opnået godkendelse.

4714 udenlandske børn har siden 1969 med Adoption Centers bistand
fået danske forældre.

Det totale antal børn, der i 1984 forventes placeret i Danmark
vil være omkring 250.

Den aktuelle situation

Imedens antallet af ansøgere til adoption i de sidste 2 år
har været nogenlunde uforandret, har antallet af placerede
børn været betydeligt lavere.

Dette har haft den selvfølgelig konsekvens, at antallet af
godkendte ansøgere, der endnu ikke har fået børn i forslag,

er steget betydeligt. Når dette tal sammenholdes med, at der i øjeblikket er 345, der har ansøgning til undersøgelse og godkendelse ved socialcentrene, må det være åbenlyst, at der i fremtiden vil være en ganske betydelig ventetid, som for de senest tilkomne ansøgere meget let kan blive op til 3 år.

Desværre er vi ikke i stand til at stille i udsigt, at antallet af børn til adoption forøges, og skulle der blive tale om et yderligere fald, vil ventetiden være uforudsigelig. Dette kan føre til, at et betydeligt antal ansøgere skal have fornyet deres godkendelse 1 år efter at første godkendelse er meddelt.

I denne situation har det været overvejet, om Adoption Center skulle iværksætte venteliste før indsendelse til forundersøgelse, men hidtil har Adoption Center modsat sig en sådan ordning. Det skyldes, at ventetiden er meget forskellig afhængigt af, hvorfra der søges adoption. Endelig vil ansøgere, der søger større børn og børn med mindre handicap, have en fortrinssstilling. En generel venteliste før forundersøgelse vil være vanskeligt administrerbar og til tider uretfærdig.

Ændringer af adoptionsloven

Ved lov nr. 216 af 16.5.1984 vedtog Folketinget ændringer af adoptionsloven. Disse ændringer var ikke så omfattende, som Justitsministeren oprindeligt havde foreslået. Dette skyldes bl.a. de betænkeligheder, som bl.a. formidlingsorganisationerne havde fremført.

I Justitsministeriets bekendtgørelse af 15.6.1984 § 4, stk. 1 er herefter bestemt:

"Medmindre der foreligger særlige omstændigheder, kan godkendelse som adoptant ikke meddeles til:

1. Ansøgere i tilfælde, hvor der på tidspunktet for ansøgningens indgivelse er over 40 års forskel mellem ansøger og barn,
2. Ægtefæller, der på tidspunktet for afgørelsen om godkendelse har samlevet i mindre end 3 år,

3. Enlige ansøgere

4. Ægtefæller, der i hjemmet har 2 adoptivbørn eller 3 børn i alt.

Stk. 2. Betingelsen i stk. 1 nr. 1 om 40 års aldersforskel mellem ansøger og barn kan fraviges, hvis ansøgerne inden rimelig tid efter at have modtaget et adoptivbarn ansøger om godkendelse til adoption af endnu et barn.

Stk. 3. Hvis ansøgerne ikke opfylder betingelserne i stk. 1-2, kan adoptionssamrådet afslå en ansøgning om godkendelse uden nærmere undersøgelse.

De ovenfor indeholdte ændringer medfører lempelser for ansøgere, derved at aldersgrænsen er hævet en smule samtidig med at aldersgrænsen gælder for ansøgningstidspunktet i modsætning til tidligere, hvor man skulle opfylde betingelsen på godkendelsestidspunktet. Endvidere kræves der nu kun 3 års samliv imod tidligere 5 år.

Mange steder i udlandet har man også et krav om maximum 40 års aldersforskel mellem ansøger og barn, og Adoption Center må gøre opmærksom på, at der vil være store problemer med at få et lille barn som ønsket i forslag, hvis ansøgerne var under 40 år ved indgivelse af ansøgningen, og der så er gået måske flere år med godkendelse og ventetid, før et barn kan bringes i forslag. Endvidere er det et stadigt mere almindeligt krav, at ansøgere ikke alene skal have samlevet i 3 år, men også have været formelt gift. I mange tilfælde er det en direkte hindring for adoption, at ansøgere har samlevet før ægteskab. Det kan ikke nok anbefales ansøgere, der har besluttet sig for adoption, at de gifter sig omgående, således at ægteskab har været etableret længst muligt, inden ansøgning om barn videresendes til udlandet.

Ligeledes den 15.6.1984 har Justitsministeriets Familieretsdirektorat udsendt et adoptionscirkulære, der nærmere beskriver fremgangsmåden ved behandling af adoptionsansøgning, og endelig har Familieretsdirektoratet ved en cirkulærskrivelse også af

den 15.6.1984 redegjort nærmere for kriterierne for godkendelse af ansøgninger.

Særligt interesserede henvises til at søge yderligere oplysning vedrørende den ændrede adoptionslov i ovenfor nævnte bekendtgørelse, cirkulære og cirkulæreskrivelse.

Hvis nogen undrer sig over, at Adoption Center ikke uforbeholdent har støttet de gennemførte lovændringer, er forklaringen, at Adoption Center ikke ønsker at give ansøgere falske forhåbninger. Generelt godkendes ansøgninger i udlandet ikke, hvis ansøgerne ikke er gift, og helst har været gift i en periode op til 3 år, og hvis ansøgerne er over 40 år på det tidspunkt, hvor barnet hjemtages. Fravigelser herfra kan alene ventes, i ganske specielle tilfælde, hvor der tidligere er formidlet et barn, og hvor der er tale om handicappede eller større børn.

Enlige kan ikke adoptere hverken i henhold til den ændrede lovgivning eller de udenlandske formidlingssteders praksis.

Adoptioner af større og handicappede børn

År for år har Adoption Center appelleret til adoptionssøgende om i større omfang at overveje adoptioner af børn i alderen 3-6 år og børn med mindre handicap. For handicappede børn, vil der især være tale om mindre handicap som synsforstyrrelser, hareskår, og andre mindre skavanker, der med en dansk levestandard og det danske sundheds- og sygehusvæsen i ryggen vil kunne rettes så barnet kan klare en normal opvækst.

Adoption Centers henvendelser til socialcentrene og ansøgere om placering af større og handicappede børn har hidtil haft et meget begrænset resultat. Dette er opsigtsvækkende, også i betragtning af, at samtlige andre vestlige lande, der adopterer udenlandske børn, har en helt anden holdning hertil. Det er i disse lande ganske normalt, at sådanne børn adopteres i et betydeligt omfang. Denne situation har ført til, at der efterhånden kun tilbydes meget få større og handicappede børn til adoption i Danmark, idet de udenlandske formidlingssteder ganske har opgivet dette. Samtidig medfører det, at det også bliver

tiltagende vanskeligere at få formidlet mindre børn til adoption til Danmark. Såfremt adoptionsformidling af udenlandske børn til Danmark skal opretholdes i det hidtidige omfang, vil det således være nødvendigt, at der sker en gennemgribende mentalitetsændring, - ikke mindst hos de forundersøgende myndigheder - med det resultat, at også større og handicappede børn får mulighed for at blive adopteret til danske hjem.

Det kan forudses, at de stadigt længere ventetider vil medføre, at flere ansøgere vil søge adoption af disse børn, men dette er en ringe motivering. Langt hellere så vi, at ansøgere selv ønskede at påtage sig denne opgave. Det vil være naturligt for ansøgere at overveje, om en sådan adoption burde gennemføres som den første adoption, idet barnet her vil få en naturlig aldersmæssig indplacering i familien, og endvidere give adoptivforældrene bedst mulige ressourcer til at tage sig af barnet i den første og vanskeligste tid. Efterfølgende kan så adopteres et mindre barn. Det er ganske klart, at adoptioner af disse børn bør ske efter en nøje overvejelse og med viden om den opgave, man går ind til. Men hidtil gennemførte adoptioner af større og handicappede børn til Danmark og andre lande, har klart dokumenteret, at dette er forsvarligt, og at børnene har gode muligheder for en sund og naturlig udvikling under de rette forhold.

En forøgelse af antallet af disse adoptioner vil kræve en ændret indstilling hos de danske myndigheder, der skal godkende adoptionen. Det er disse myndigheders opgave at gennemdrøfte de problemer, der kan opstå, men dette må ske med en positiv holdning til opgaven. I øjeblikket kan man risikere en stærkt forskelligartet behandling af sådanne ansøgninger, afhængigt af i hvilket område ansøgerne er bosat. Det er umuligt for de udenlandske formidlingssteder at forstå, at ansøgninger i nogle tilfælde kan godkendes, men i andre ikke.

Forklaringen på den danske holdning må nok søges i, at det hidtil uden større vanskelighed har været muligt at formidle små børn uden handicap til samtlige ansøgere. I denne situation er andre adoptionsmuligheder ikke overvejet. Vi håber på, at

danske adoptionsansøgere vil overveje denne situation meget alvorligt, således, at vi får mulighed for at hjælpe også et større antal af de børn, der i dag må forblive på institution under fortvivlende forhold i deres hjemland.

Økonomi

Ekspeditionsgebyret til Adoption Center, der omfatter samtlige udgifter ved kontorets drift, udgifter i øvrigt i Danmark, samt udgifter ved kontorets korrespondance, telefonkontakt og besøg fra udlandet m.m., har i en meget lang periode været fastholdt til kr. 3.000,- pr. sag. Dette beløb vil blive fastholdt uforandret i 1985 på trods af stadigt stigende omkostninger. Dette sker i et forsøg på, at holde udgifterne for de adoptions-søgende nede, idet Adoption Center erkender, at udgiften efterhånden kan være en alvorlig belastning for ansøgerne.

I sidste års juleskrivelse måtte vi bebude omkostningsstigninger i 1984, og samtidig meddelte vi, at vi ville forsøge at holde gebyrerne i ro i hele 1984. Dette er lykkedes. Desværre må vi nu igen meddele nye gebyrforhøjelser, idet der fortsat er tale om en voldsom inflation i de lande, hvorfra børn hentes, der er hurtigt stigende rejseomkostninger, og dollarkursens stadig stigen er en alvorlig belastning. Adoption Center har herefter besluttet, at gebyrerne gældende fra 1.1.1985 fastsættes således:

Korea	kr. 30.000
Indien	" 30.000
Sri Lanka	" 18.000
Colombia	" 45.000
Chile	" 45.000
Libanon	" 45.000
Israel	" 22.000
Thailand	" 22.000

For Colombia vil gebyret i de tilfælde, hvor forældrene selv skal afhente børnene, være kr. 30.000 + forældrenes rejse-og opholdsomkostninger m.v.

Adoptioner fra Sri Lanka gennemføres fortsat således, at adoptanter selv afhenter børnene. Gebyret er her kr. 10.000,-

til Adoption Center og fra 1.1.1985 ca. kr. 8.000,- der skal betales på Sri Lanka, + rejse-og opholdsomkostninger m.v.

Såfremt der ikke optræder helt ekstraordinære udgiftsstigninger eller andre uforudsigelige situationer, tilstræbes disse gebyrer fastholdt uændret i 1985.

De ændrede formidlingsgebyrer vil være gældende for samtlige, der pr. 31.12.1984 ikke har barn bragt i forslag.

Adoptionsformidling fra de enkelte lande.

KOREA

I beretningen for 1983 blev beskrevet de problemer, der i årets løb var opstået forårsaget af et stærkt dalende formidlingstal. Der var på dette tidspunkt frygt for, at den herved opståede situation var begyndelsen til en afvikling af adoptioner fra Korea.

Mr. Kun Chil Paik,
Korea Social Service
og
F. Lund Nielsen,
Adoption Center

Ved forhandlinger med Korea Social Service blev der skabt sikkerhed for, at adoptionsformidling i 1984 kunne fortsætte, men med et mindre antal børn end det hidtidige. Disse aftaler er nøje overholdt. Kontorlederen har i september måned været i Korea til fornyede forhandlinger, og der er herved skabt sikkerhed for, at formidlingstallet fra 1984 vil kunne fastholdes

også i 1985, og således at der er begrundede forventninger om, at formidlingstallet eventuelt kan forøges. Dette indebærer imidlertid ikke, at vi kan have håb om at få adoptionsformidlinger i det omfang, som vi kendte det i årene indtil 1983.

Børnehjemmet
i Seoul

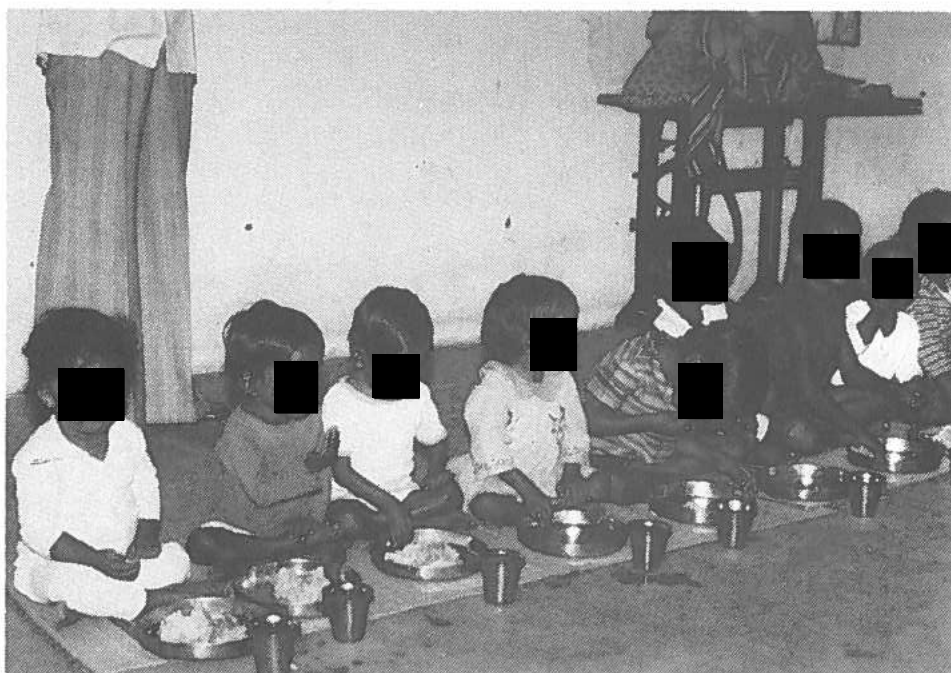
Vi påregner at der med Korea vil blive tilvejebragt en endelig aftale, som formentlig også vil indebære en vis sikkerhed for årene fremover. Imidlertid må adoptionssøgende, der søger børn fra Korea, indstille sig på en ventetid efter godkendelse, der meget vel kan blive på to år eller mere, afhængigt af udviklingen fremover også fra andre formidlingssteder.

På vej hjem
fra Korea

INDIEN

I 1983 kunne berettes om en lang række problemer, der var opstået i forbindelse med adoptionsformidling fra Indien. Disse forhold nødvendiggjorde en reorganisation af formidlingsarbejdet i Bombay-området, hvilket formanden og kontorlederen ved rejse i november 1983 indledte drøftelser om og traf foreløbige aftaler om. Arbejdet er yderligere udbygget og stabiliseret ved kontorlederens besøg i oktober 1984.

Spisetid på
institution
i Indien

I 1984 har den indiske højesteret udarbejdet nye regler, der skal sikre at børn fortrinsvis adopteres til indiske familier, og at der sikres forsvarlig behandling ved adoption til udlandet.

Disse forhold har medført, at adoptionstallet fra Indien i 1984 har været lavt og til tider har adoptioner næsten stået stille. Imidlertid er der i den sidste halvdel af året igen begyndt at komme gang i arbejdet.

En optimistisk vurdering giver forhåbninger om, at der i 1985 vil blive gennemført et stigende antal adoptioner fra Indien, men man må fortsat være indstillet på et slidsomt arbejde, stor tålmodighed og forståelse. Ingen lejlighed skal forsømmes til at understrege de større og handicappede børns behov. Dette gælder ikke mindst fra Indien, hvor disse børn går den

mest fortvivlede skæbne i møde, hvis ingen tager sig af dem. Til interesserede vil vi prøve på at tilvejebringe bedst mulige oplysninger, om de børn, der bringes i forslag.

Fra børnehospitalet i Bombay

Mordet på premierminister Indira Gandhi må vi formode vil give anledning til en række problemer i Indien, og det kan ikke udelukkes at det vil få indflydelse på adoptionsformidlingen af børn fra Indien i de kommende måneder.

SRI LANKA

Trods de uroligheder, der ulykkeligt prægede Sri Lanka i 1983 og er fortsat i 1984, forårsaget af gnidninger imellem de to befolkningsgrupper tamiler og singhalesere, er det lykkedes at fortsætte adoptionsformidlingsarbejdet. Mange familier har haft den lykkelige oplevelse at hente deres barn fra Sri Lanka.

Dette resultat må ses med baggrund i, at vores kontakt i Sri Lanka, Pamela Pieris, igen i år har udført et fortræffeligt arbejde under stadigt vanskeligere omstændigheder. Kontorlederen har nogle gange besøgt Sri Lanka for at støtte Pamela Pieris i arbejdet på at få formidlingen gennemført og stabiliseret.

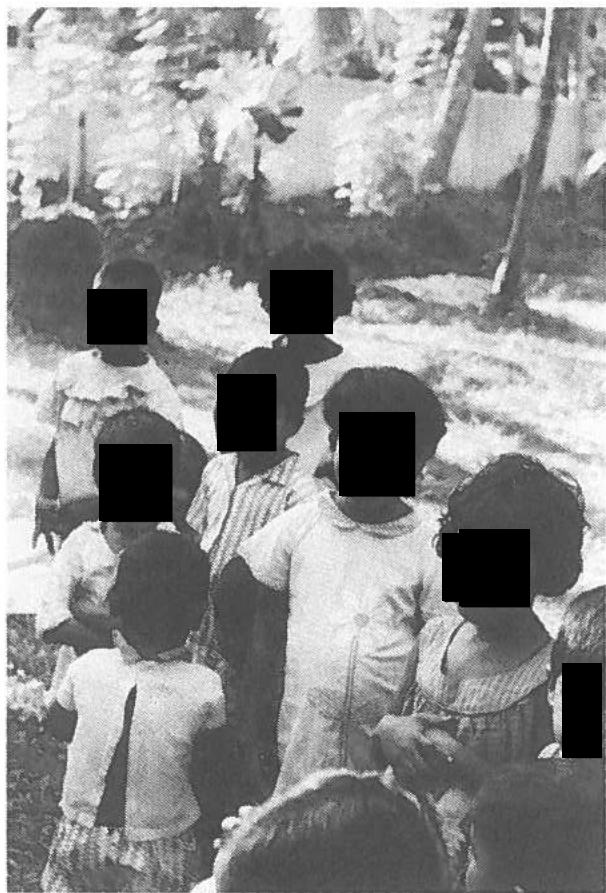
Møde med søstre
fra Good Shepherd
Order og Pamela
Pieris, Sri Lanka

Der er eventuelt mulighed for at forøge antallet af adoptionsformidlinger fra Sri Lanka. Men det skal ikke skjules, at forøgelse af formidlingstallet er vanskeliggjort af, at der fra andre lande forsøges gennemført en praksis, hvor uetiske metoder, som Adoption Center tager afstand fra, forsøges taget i brug.

Adoption Centers
Guesthouse i
Colombo

Bl.a. har man i svensk TV for nyligt kunnet se en udsendelse herom. Adoption Center undersøger for øjeblikket muligheden for at forøge formidlingstallet uden at anvende de metoder, andre lande angribes for. Dette er en væsentlig årsag til, at de planer for udbygning af institutioner i Sri Lanka, der blev beskrevet i 1983, endnu ikke er gennemført. Men der arbejdes fortsat med sagen.

Børn fra Sri Lanka

Adoptanter skal fortsat rejse til Sri Lanka og opholde sig der i en periode, der forsøges fastholdt til 3 uger, således at opholdet ikke kan forventes afkortet og så vidt muligt heller ikke forlænges. Det forventes, at de stadig stigende vanskeligheder fra andre områder medfører, at et større antal adoptionssøgende retter opmærksomheden mod Sri Lanka.

Pamela Pieris modtager en så stor korrespondance fra adoptanter, at hun ikke har mulighed for at svare personligt herpå, og har derfor bedt os om at optage nedenstående, som især naturligvis henvender sig til de adoptanter, der gennem årene har været på Sri Lanka:

Dear friends,

I am very grateful to Adoption Center for giving me the opportunity to greet you all this Christmas time. In the beginning it was possible to write to you individually, but now it is not. Nevertheless, I would like you to know that my thoughts and wishes are with each and every one of you, and when I glance through my numerous albums now and then, I relive the moment that each of you became parents in Sri Lanka.

It has been a busy year, it has been a happy year, and it has been a sad year. Busy, because this year I have helped to place more than fifty children, the most ever in one year since I became representative in 1975.

It has been a happy year because so many of you have become proud parents for the first time and many for the second time, and I am glad that I was able to play a small part in this happiness.

But now we come to the sad part. No doubt many of you have been following the unhappy events that have been taking place in our island home for the past year or so. Nothing you read in the newspapers or see on TV can show you the real tragedy of the situation, people of one motherland killing each other not because they look different from each other, but because of racial, religious and language differences.

Your children come from very different racial groups. Tamils, Sinhalese, Muslims, Malays and Burghers, but at least they will always be Danes and for this I am thankful; that what ever problems they may face in the future, they will never be in danger of losing their lives, their parents or their homes, because of their racial differences. May they grow up secure in this knowledge, and may the little bit of Sri Lanka in each and every one of them be something they can be proud of, whilst still remaining good and loyal citizens of Denmark.

A Merry Christmas and a Happy New Year,

Pam

THAILAND

Uanset vi i 1984 ikke har været i stand til endnu at placere børn hos danske forældre, har vi et mindre antal børn i forslag. Desværre må vi erkende, at sagsbehandlingen i Thailand er endog særdeles langsom.

Hertil kommer, at Adoption Center i april måned 1984 fik tilsendt fotos og beskrivelser af ■ børn, hvoraf den yngste var født i ■■■■ og den ældste var født i ■■■■. Vi skrev til samtlige socialcentre og bad dem undersøge om der blandt de sager, der enten var godkendt eller for øjeblikket var under forundersøgelse, skulle være ansøgere til hvem der kunne blive tale om, at bringe et af disse børn i forslag. Med nogen overraskelse måtte vi konstatere, at socialcentrene ikke var i stand til at finde frem til blot et eneste ansøgerpar, som kunne modtage et eller flere af disse børn, og vi måtte herefter skrive tilbage til Thailand, at vi ikke anså det for muligt at placere disse børn i Danmark. Hvorvidt dette vil få indflydelse på vore kommende muligheder for overhovedet at placere børn fra Thailand er endnu ikke ganske afklaret.

CHILE

Som det fremgår er det et meget begrænset antal børn, der i 1984 er kommet til Danmark fra Chile. Dette skyldes bl.a. at man siden begyndelsen af året har arbejdet med en ny adoptionslov, men indtil nu er denne lov ikke endeligt vedtaget, og der hersker således nogen usikkerhed om, hvorvidt der også fremover vil blive mulighed for, at formidle børn fra Chile til udlandet og under hvilke betingelser. Disse muligheder vil blive gjort til genstand for en nærmere vurdering ved kontorlederens nært forestående kontaktrejse til Chile.

COLOMBIA

Uanset at vi med udgangen af oktober måned kun har placeret ialt 17 børn fra Colombia i 1984, så anser vi adoptionsformidlingen for værende inde i en gunstig udvikling.

Børn på institu-
tion i Bogota

Vi har dels ved besøg og dels ved korrespondance med ICBF (Instituto Colombiano Bienestar Familiar) sikret os muligheder for placering af børn fra en række byer i Colombia. Samtidig må vi erkende, at ventetiden på at få bragt børn i forslag kan være meget lang, samt at en spredning af formidlingsmulighederne betyder en væsentlig større belastning for Adoption Centers faste kontaktperson i Bogota, der i højere grad end hidtil må foretage rejser til forskellige steder i Colombia. Colombia har i 1984 indskærpet, at de stiller krav om 3 års ægteskab samt rene straffeattester til ansøgere.

Landsby i
Colombia

Disse forhold har naturligvis også en indflydelse på økonomien. Udover muligheden for formidling af børn fra den statsanerkendte institution ICBF har Adoption Center indtil videre kontakt med en privat institution, der har myndighedernes autorisation til adoptionsformidling af børn til udlandet. Denne institution har vi givet en væsentlig økonomisk støtte, der påregnes fortsat i 1985, bl.a. til leje eller køb af en bygning, der giver mulighed for at tilbyde ophold og senere en uddannelse til mødre, også til dem, der har besluttet sig til at afgive deres børn til adoption.

Større drenge
fra Colombia

Som det vil være en del af vore adoptanter bekendt, har Adoption Center i 1984 fremstillet en video-film, der viser udenlandske adoptivbørns integrering i Danmark. Denne video-film er blevet fremstillet primært til og efter anmodning fra en mødrehjælps-institution i Colombia. Det er vort håb, at vi ved hjælp af denne film, kan bibringe institutionens medarbejdere og andre en større grad af forståelse for de muligheder, som et dansk ægtepar kan byde et adopteret udenlandsk barn i forhold til de muligheder et tilsvarende barn vil have, hvis det blev efterladt på en institution i udlandet.

ECUADOR

I de seneste par år har formidlingen af børn fra Ecuador stort set været standset bl.a. p.g.a. en række skandaler i forbindelse med adoptionsformidling af børn til andre lande. For ca. et par måneder siden er vi imidlertid blevet kontaktet af den institution i Quito, som vi tidligere har haft forbindelse med, og er blevet stillet i udsigt, at en række børn formodentlig vil kunne stilles i forslag til danske adoptanter. Det drejer sig om børn i alderen fra 2 år op til ca. 5 år, og det er Adoption Centers håb, under henvisning til, hvad vi andetsteds har nævnt, at såvel danske ansøgere som i høj grad også de danske forundersøgende myndigheder vil stille sig positive overfor muligheden af formidling af også lidt ældre børn til Danmark. Hvis vi fra starten afstår fra denne mulighed, er der særdeles stor risiko for at vi kan afskrive mulighederne for overhovedet at kunne placere børn fra Ecuador til Danmark.

LIBANON

I 1983 kom 10 børn trods de særdeles urolige forhold i landet til adoption i Danmark. I 1984 er der sket en forøgelse og der er indtil nu formidlet 17 børn. Resultaterne skyldes at Grethe Buhr, der er Adoption Centers repræsentant i området, på trods af de vanskeligst tænkelige forhold udøver en helt enestående indsats. Det fortsatte formidlingsarbejde vil således være afhængigt af hendes forbliven i landet og fortsatte indsats for arbejdet. Med disse forudsætninger kan man håbe på, at der også i 1985 vil være grundlag for en vækst i arbejdet især med baggrund i et fornyet håb om, at der nu skaffes mere fordelagtige forhold. Grethe Buhr besøger regelmæssigt Danmark i forbindelse med at hun eskorterer børn hertil.

ISRAEL

Tidligt i 1984 aflagde kontorlederen besøg i Israel og fik der et mundtligt tilsagn om et samarbejde med henblik på mulig formidling af børn til Danmark. Desværre har formidlingen vist sig at gå væsentligt langsommere end vi dengang havde håbet på, og indtil videre er kun 1 barn kommet til Danmark. Det

er vor hensigt at forsøge at vedligeholde forbindelsen med den statslige institution, vi indtil nu har været i kontakt med, og på trods af de vanskeligheder vi indtil nu er stødt på, ser vi med optimisme på mulighederne for fortsat formidling i 1985 af et begrænset antal børn fra Israel.

Formidlingsmuligheder i 1985

En kendsgerning, der er omtalt mange gange før, må gentages. Det er uhyre vanskeligt at forstå, at der fortsat findes utalte nødlidende børn overalt i verden, og at det samtidig er meget vanskeligt at gennemføre adoptioner til bedrestillede lande. I mange lande er adoptionsmulighederne helt udelukket, andre steder gennemføres de med store og tiltagende vanskeligheder. Kulturelle, religiøse og politiske modforestillinger er ivejen for en udvidelse af formidlingsarbejdet. Vi opleves fortsat som de meget forkælede vesterlændinge, der har alt, hvad man kan købe for penge, og henter de mindste, sunde og raske børn fra de dårligst stillede lande, hvor vi lader de børn, der frembyder de største problemer blive tilbage.

Formidlingsarbejdet til Danmark vanskeliggøres også af, at man her kræver en lang række oplysninger om børnene og en kompliceret godkendelsesprocedure, hvor adoptanter i andre vestlige lande kan hjemtage børn på grundlag af deres eget skøn, når de selv er godkendt som adoptanter. Dette giver en langt hurtigere og smidigere formidlingsgang. Det hjælper herved intet, at de danske myndigheder åbner op for nye grupper af adoptanter, der generelt ikke modtages i udlandet, samtidig med at man fastholder den restriktive holdning overfor børnene. Et andet problem er, at socialcentrenes vurdering af sagerne, som tidligere nævnt, ikke er ens fra amt til amt. Dette skaber yderligere forvirring i de lande, hvorfra børnene kommer.

Der er ligeledes en klar forventning om, at de lande, der ønsker at adoptere børn, yder en udstrakt hjælp til børn, der lades tilbage. Dette opfatter Adoption Center som et selvfølgeligt krav, og i samarbejde med modtagerne arbejder vi for en sikring af, at hjælpen udnyttes bedst muligt og sikres de børn, der har mest behov herfor.

Kravet til Danmark må herefter være, at vi forenkler formidlingsproceduren for børn og øger vores indsats i hjælpearbejdet.

I mange år har Adoption Center tilbagevendende rådet ansøgere, der stiller deres ansøgning i bero, til at overveje en genoptagelse af ansøgningen, idet fremtiden tegner usikkert. Tidligere har man kunnet erfare, at formidlingsarbejdet stik imod forventning er forøget. Nu har situationen ændret sig, således som det vil fremgå af denne redegørelse. Det må derfor meget anbefales ansøgerne at fastholde eller genoptage en ansøgning, såfremt man indenfor en overskuelig tid og med rimelig sikkerhed for et lykkeligt resultat ønsker at gennemføre adoption af første eller efterfølgende barn. Allerede den nuværende ventetid taler stærkt herfor.

De betingelser der fra de enkelte formidlingssteder stilles som vilkår for adoption til danske forældre kan variere meget. Disse forhold er det vanskeligt eller umuligt for socialcentrene at følge med i. Det må derfor anbefales ansøgere at rette direkte henvendelse til Adoption Centers kontor for her at modtage nærmere information om ventetider og aktuelle adoptionsmuligheder fra de enkelte formidlingsområder. Ligeledes tilrådes det meget kraftigt, at ansøgerne skaffer sig en godkendelse, der ikke er indskrænket til børn i en bestemt alder eller køn, hvilket generelt afvises i afgiverlandene. Ligeledes bør der ikke søges godkendelse til et specielt land, idet det med en sådan godkendelse vil være meget svært at ændre formidlingssted.

Denne fremstilling kan lyde meget pessimistisk. Men Adoption Center har altid bestræbt sig på ikke at love mere, end vi forventer at kunne holde. Vi betragter det som vores fornemste pligt - for børnene og ansøgernes skyld - at søge formidlingsarbejdet fremmet bedst muligt. Vores forventninger til 1985 vil da være, at Adoption Center vil kunne formidle omkring 260 børn - og hermed passere en mindre milepæl, når mere end 5000 børn har fået danske forældre siden Adoption Centers start i 1969.

Besøg og rejser fra udlandet

I 1984 har det været begrænset hvor mange af vore udenlandske kontakter, der har været på besøg i Danmark, hvilket vi tilskriver en tilfældighed. Man kan allerede nu se frem til, at der vil være en del besøg i 1985.

Adoption Centers rejseaktivitet har været nogenlunde uforandret. Kontorlederen har med få undtagelser foretaget hovedparten af disse kontaktrejser alene, og det kan nævnes, at der to gange i årets løb er aflagt besøg i Indien og Sri Lanka, to gange i Colombia, en gang i Korea og Israel og herudover kommer så deltagelse i internationale konferencer vedrørende adoptionsformidling, dels i Montreal, Canada og dels i Sverige.

Det ligger imidlertid fast, at muligheden for fortsat adoptionsformidling af børn fra udlandet har nær forbindelse med de personlige kontakter vi dels har etableret og dels håber også fremover at kunne etablere, så det forventes at rejseaktiviteterne i 1985 og årene der kommer under ingen omstændigheder vil blive mindre end tilfældet har været tidligere.

Rapporter og fotos til udlandet

Vi vil gerne minde om, at rapporter vedrørende børnenes udvikling, breve til de steder hvorfra børnene kommer, med oplysninger om hvordan det går og ikke mindst billeder er meget værdifuldt og nødvendigt, og for mange formidlingssteder ligefrem et krav for fortsat adoptionsformidling. Vi håber på, at familierne vil føle glæde ved at sende disse oplysninger og hermed også hjælpe kommende adoptanter, men må retfærdigvis tilføje en beklagelse af, at det i en række tilfælde har været nødvendigt at rykke adskillige gange for disse meget nødvendige rapporter og fotos.

Kontaktfamilier

Familier der står foran at skulle adoptere første gang har ofte mange ubesvarede spørgsmål, hvordan vil barnet reagere, hvilke problemer kan der opstå, hvordan løser man dem? Ofte har man en overdreven angst for hvordan det vil gå, og ofte er problemerne helt anderledes, end man havde forestillet sig.

En del af disse spørgsmål kan socialcentrenes medarbejdere besvare ud fra hvad de har mødt hos andre familier, der har adopteret. Andre kan besvares af Adoption Centers medarbejdere. Men tilbage står, at det er meget værdifuldt for sådanne ansøgere at få lejlighed til at tale med familier, der allerede har adopteret. Det er her en uvurderlig hjælp, når familier stiller sig til rådighed, og vi takker dem, der i årets løb har hjulpet nye ansøgere. Vi har stadig brug for nye familier, der vil hjælpe Adoption Center og adoptionssøgende hermed.

Brugt tøj

Udover at vi ved enhver given lejlighed benytter os af mulighederne for dels med vore eskorter og dels med de adoptanter, der selv rejser til udlandet at sende tøj med til de forskellige institutioner vi samarbejder med, har vi herudover i 1984 sendt tøj i større mængder, dvs. i containere af ca. 1 m³ størrelse til Colombia, Chile, Indien og Libanon. Beklageligvis er vi enkelte steder løbet ind i nogle problemer vedrørende en manglende forståelse i modtagerlandet omkring told og andre afgifter for denne form for forsendelser. Dette har medført, at vi har været en smule tilbageholdende med at fortsætte udsendelse af tøj i større mængder, medmindre vi har udtrykkelige forsikringer om, at tøjet ikke bliver tilbageholdt eller bliver pålagt afgifter af varierende størrelse, før det kan udleveres til modtageren.

Vi er fremdeles glade og taknemlige for både tøj, fodtøj, legetøj og andet, som vi gør vores yderste for at få frem til de institutioner, der har størst behov derfor, og vi vil gerne her benytte lejligheden til endnu engang at sige tak til de adoptanter, der i årets løb har betænkt os ved at enten sende eller personligt selv komme med deres børns aflagte tøj og legetøj. Vi har fra alle de steder, hvortil tøjet er nået frem, modtaget tilkendegivelser af, hvor velkomment det har været og hvor stor en forandring i dagligdagen en modtagelse af en sådan forsendelse har betydet for en stor gruppe af børn.

Kontorets arbejde

I 1984 har kontoret ændret åbningstid således at besøg, telefonsamtaler og anden udgående virksomhed foregår imellem kl. 9 og 15. Dette har især haft til hensigt at sikre i videst muligt omfang, at samtlige medarbejdere er til stede indenfor åbningstiden, således at henvendelser kan ske til den samme person. Medarbejderstaben er trofast og består fortsat af følgende:

Kontorleder F. Lund Nielsen
Fuldmægtig Tove Vase
Overassistent Annette Perto
Overassistent Henny Harder
Assistent Annette Køster

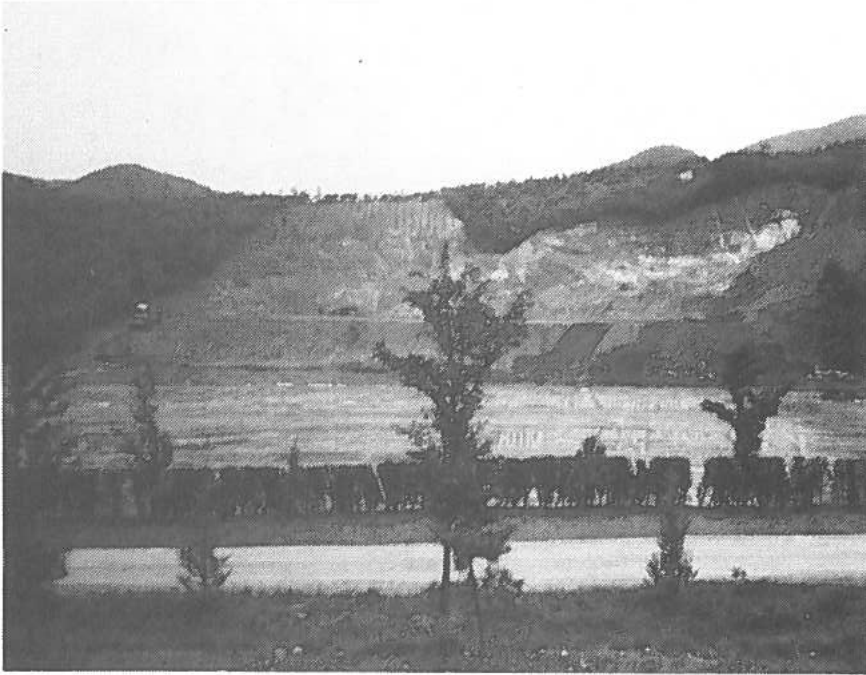
Det der gør arbejdet spændende og interessant er ikke mindst den gode kontakt, kontoret har med adoptanter og adoptionsøgende. Vi kan ikke lade være med igen i år at takke for den megen venlighed og de mange positive tilkendegivelser. Men vi er fortsat ligeså interesseret i og taknemlige for at få at vide, når vi har begået fejl eller blot kan gøre tingene bedre, så har vi mulighed for at rette det til næste gang.

HJÆLPEARBEJDE

Adoption Center har i 1983 anvendt godt kr. 1.300.000 til hjælpearbejde fordelt på en række lande, og til de institutioner og projekter, som vi fandt havde de største behov. Imidlertid må vi slå fast, at behovet for hjælpearbejde er enormt og uoverskueligt stort, og en prioritering af hvilke institutioner der bør støttes frem for andre, er en næsten håbløs opgave.

Vi håber imidlertid, at den fordeling vi har foretaget i år har været til gavn og nytte for flest mulige børn.

I Korea har vi ydet ca. kr. 860.000 til opretholdelse og drift af hospitalet i Seoul og til den fortsatte udbygning af det sociale projekt, Greenhill-projektet udenfor Seoul. Arbejdet på Greenhill-projektet skrider fremad, omend i et noget langsommere tempo end vi en overgang havde håbet.

Byggemodning
i Greenhill

I Indien har vi ydet ca. kr. 66.000 der fordeler sig som kon-
tantstøtte til driftsomkostninger på to børnehjem i Bombay,
og herudover tilskud til driftsomkostninger på børnehjem i
Pandharpur og omegn.

Børnehjem i Poona,
Indien

Hjælpen ydet til Sri Lanka i år andrager ca. kr. 232.000, der fordeler sig med det største beløb til Welcome House i Colombo. Herudover er der ydet støtte af forskellig art, bl.a. til medicin, mælkepulver etc. til 4 børnehjem, heraf et udenfor Colombo. Det har desuden været nødvendigt at investere i indkøb af transportmuligheder for Pamela Pieris, ligesom der er ydet forskellige andre former for hjælp, bl.a. til udskiftning af samtlige madrasser på en institution i Colombo.

Fra børnehjemmet i Bogota

I Sydamerika har hjælpen i 1984 indskrænket sig til den private institution i Bogota, Colombia med kr. 100.000 til bl.a. betaling af hospitalsophold for børn, der ellers ville have været henvist til en væsentligt dårligere hospitalsbehandling end der herefter blev givet.

Til Israel er ydet et beløb på ca. kr. 21.000 til indkøb af inventar til en handicap-institution i Haifa.

I Libanon ca. kr. 78.000 til sikring af vinduer mod granatsprængninger på institutionen Bon Pasteur i Beirut, og reparation af taget efter granatnedslag, endvidere indkøb af madvarer, medicin etc. samt en kuvøse til et hospital i Byblos.

Hjælp af denne størrelsesorden, er muliggjort ved aktiv støtte fra adoptanter og adoptionssøgende i 1984, og som nævnt senere

i denne skrivelse skal vi også her tillade os endnu engang at appellere om fortsat støtte til Adoption Centers muligheder for at udvide og udbygge disse hjælpeforanstaltninger.

Konkret har adoptanter og andre fortsat mulighed for at yde en direkte hjælp ved at sende et bidrag på vedlagte girokort. Beløb vil blive modtaget med taknemlighed og brugt ubeskåret til et hjælpearbejde i de institutioner og de lande, hvorfra der adopteres børn til Danmark. Bidrag kan fortsat fratrækkes på selvangivelsen, således at beløb udover 300 kr. kan fratrækkes med maksimalt 1.000 kr. Vi kan vanskeligt forestille os et bedre formål end at yde hjælp til de børn, fra de lande, hvorfra man selv har adopteret. Herved kan man være med til at sikre at børnene får lidt mere tålelige forhold, når de skal vokse op på institutioner, hvor det nødvendigste mangler, og hvor de ikke har en families tryghed og sikkerhed i ryggen. Hvert år får Adoption Center et pænt beløb til dette arbejde fra adoptanter, vi håber på, at det ikke bliver mindre i år. Nok er det økonomisk stramme tider, men i forhold til de lande vi her taler om, har vi nok ikke lov til at beklage os.

Problemer i forbindelse med ændringer i adoptionsloven, begyndende ventelister for adoptionssøgende, stabilisering af formidlingsarbejdet og fastholdelse af kontakter i udlandet under stadig vanskeligere vilkår, har medført, at den ønskede udbygning af hjælpearbejdet ikke er gået helt efter de oprindelige planer. Den primære opgave som formidler af udenlandske børn har fået første prioritet.

Det vil dog fremgå af den foranstående oversigt, at Adoption Center stadigvæk har et betydeligt hjælpearbejde. Dette har sin baggrund i dels at vi under rejse i udlandet oplever konkrete behov for hjælp både fra de institutioner vi kommer i forbindelse med og i det hele taget. Dels er det en efter vores opfattelse selvfølgelig forventning fra de lande, der afgiver børn til adoption, at vi også yder en mærkbar hjælp til de børn, der ikke kan adopteres. Et sådant hjælpearbejde er en simpel nødvendighed, hvis vi fortsat skal håbe på, at kunne formidle børn til Danmark. Vi finder ikke, at der er noget

odiøst i denne holdning, blot vi arbejder for at skaffe størst mulig sikkerhed for, at hjælpen kommer de rigtige steder hen. Dette har vi mulighed for ved vores regelmæssige kontaktrejser til udlandet og vores kendskab til de mennesker, der på stedet har ansvaret for arbejdet.

Forhåbentlig har beretningen i år ikke lydt alt for pessimistisk. Adoption Center er af den overbevisning, at vi fortsat udøver et nyttigt og godt arbejde, og vi er fortrøstningsfulde overfor, at der ved en energisk indsats også vil kunne være store opgaver at udføre i årene fremover.

Med denne baggrund kan bestyrelse og personale atter sende de bedste ønsker om en glædelig jul og et godt nytår.

Med venlig hilsen

Kai Aaen
formand

F. Lund Nielsen
kontorleder

Justitsministeriet
Sagsnr.: 1987-306-1

DSN/1c

FAMILIERETSDIREKTORATET

Holmens Kanal 20,
1060 København K.
Tlf.: 01 92 33 02.

Dato
23 DEC 1987
Familiereferatskontoret
j.nr. 1987-3001-49
+ 1 bilag.

044976

Adoption Center,
Eckersbergsgade 17, 1. sal,
8000 Århus C.

Kopi

I en række skrivelser har Adoption Center rettet henvendelse til Familieretsdirektoratet, idet man har anmodet oplyst, hvorledes henvendelser fra udlandet fra biologiske forældre og andre slægtninge til børn adopteret i Danmark skal besvares.

Efter at spørgsmålet har været overvejet i Familieretsdirektoratet, skal man meddele, at henvendelserne skal behandles på samme måde som tilsvarende henvendelser fra herboende biologiske slægtninge til bortadopterede (danske) børn:

Bortadopteres et barn ved anonym adoption, betyder dette, at barnets biologiske slægt ikke på adoptionstidspunktet eller senere må få kendskab til adoptanternes identitet, ligesom henvendelser om barnet i øvrigt ikke vil kunne forventes besvaret af adoptionsmyndighederne i Danmark. Retter adoptanterne til et mindreårigt adoptivbarn eller adoptivbarnet selv efter at være blevet myndigt henvendelse til Familieretsdirektoratet med henblik på at få oplysninger om den biologiske slægt, vil Familieretsdirektoratet på grundlag af akterne i adoptionssagen give oplysninger om de biologiske forældres navne og fødselsdatoer samt om disses bopælsforhold på adoptionstidspunktet, såfremt disse oplysninger fremgår af akterne. Andre oplysninger fra adoptionssagen vil normalt ikke blive givet, medmindre særlige forhold gør sig gældende.

Da det ikke kan udelukkes, at adoptanter eller et adoptivbarn ved henvendelse til Familieretsdirektoratet om de biologiske forældres identitet m.v. kan være interesseret i at få oplyst, om de biologiske forældre (eller andre slægtninge) på et tidspunkt har ønsket etableret en eller anden form for kontakt, har Familieretsdirektoratet intet at indvende imod, at henvendelser fra udenlandske biologiske slægtninge til børn adopteret i Danmark

.../...

fremsendes til Familieretsdirektoratet, således at henvendelsen lægges ved adoptionssagen.

Denne skrivelse besvarer Adoption Centers skrivelser i følgende sager:

[REDACTED]
[REDACTED] [REDACTED]
[REDACTED] [REDACTED]

For så vidt angår adoptionssagerne [REDACTED] [REDACTED] bekræftes det, at Familieretsdirektoratet tidligere telefonisk har meddelt, at man intet har at indvende mod, at den allerede etablerede kontakt mellem adoptanterne og adoptivbarnet og den biologiske slægt fortsættes.

Der henvises i øvrigt til den samtidig hermed udsendte cirkulærskrivelse nr. A 1/1987 til samtlige adoptionssamråd og socialcentre om oplysning til biologisk slægt i udlandet om børn adopteret i Danmark m.v.

Familieretsdirektoratet beklager den sene besvarelse af Adoption Centers henvendelser i sagen.

P.M.V.

E.B.

ADOPTION CENTER

V 1976-41501-2463

19 JAN. 1987
1987

Familieretsdirektoratet
Holmens Kanal 20
1060 København K.

ECKERSBERGSGADE 17 DK-8000 ÅRHUS C DENMARK
TELEFON (06) 12 65 22 GIRO NR. 8 16 52 62
TELEGRAM ADOPTIONSCENTER

Vort jour nr.
Our ref.

Deres jour nr.
Your ref.

Århus, den 16.1.1987
FLN/TV

Vedr.: Punkt V b. henvendelser fra udlandet vedrørende allerede
adopterede børn, drøftet på møde 15.1.1987

Under henvisning til drøftelsen igår af ovennævnte punkt på
mødet med deltagelse af socialcentrene og Adoptionsnævnet,
hvor det blev besluttet, at henvendelser fra udlandet vedrørende
allerede adopterede børn ikke af Adoption Center må videregives
til adoptanterne, fremsender vi hoslagt en sådan henvendelse
i to sager:

Sag [redacted]

Sag [redacted]

idet vi skal anmode om, at Familieretsdirektoratet meddeler
os, hvad vi skal foretage os med disse henvendelser.

Som det vil fremgå, er henvendelsen i [redacted] modtaget
her i slutningen af oktober, 1986, og vi har tidligere meddelt
vor kontakt i Korea, at der først efter 15.1.1987 kunne foretages
noget i sagen, idet vi afventede generel beslutningtagen omkring
spørgsmålet.

Med venlig hilsen

F. Lund Nielsen
kontorleder

AUTHORIZED BY THE DANISH MINISTRY OF JUSTICE

191/ Familieretsdirektoratet 1987-306-1
1987-306-20
1987-445

Adoption Center fremsender henvendelse fra Korea vedrørende et allerede adopteret barn (julekort fra biologisk familie), idet man anmoder Fam.dir. om om at meddele, hvad man skal foretage sig med henvendelsen.

Adoptanter: [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Bopæl: [REDACTED]

Barn: [REDACTED].

Adoptions sag: [REDACTED]

Spørgsmålet blev drøftet på mødet den 15.1.1987 med socialcentrene, form. org. og Adoptionsnævnet.

Fam.dir. tilkendegav, at man ønskede disse henvendelser fra udlandet forelagt. Fam.dir vil vurdere sagerne konkret.

Iflg. dansk praksis vil myndighederne ikke give oplysningerne til biol. forældre om anonyme adoptioner. Dette brydes af regler i udlandet, idet biol. forældre i F.eks. Korea kan få oplyst navne og adresser på adoptanter.

Fv. nævnes denne sag sammen med 1987-306-2.

27.1.87 BV.

FR.

Har d.d. talt med Lund Nielsen, AC, der oplyser, at holdningen i Korea er ganske anderledes end i Danmark men at KSS formentlig ikke vil blive "sure", hvis vi siger nej, men måske stille sig lidt uforstående. Man er lydhør over for, hvad den danske lovgivning siger.

Måske er problemet større for Holt (IdH og Danadopt), idet denne organisation er langt mere "amerikaniseret", hvor oplysninger gives rask væk.

Vi bør derfor nok også tage en drøftelse med Danadopt om Holts mulige holdning, men Lund Nielsen gav udtryk for , at en afvisende dansk holdning næppe vil skade adoptionsformidlingen fra Korea.

Sagerne ligger i bunken til efter ferien.

25/2 1987 dsn

DIA, Korrespondance fra
AC Børnehjælp, 1983-1991

ms DD
ADOPTION CENTER

1988

Tij Berlingen SD
sent 19/12
ORB

ADOPTION CENTER

Århus, december 1988.

Kære adoptanter og adoptionssøgende.

Det er nu 19. gang, vi udsender Adoption Centers årsberetning, "Juleskrivelsen", og den ligner i form og indhold de 18 foregående. Imidlertid har vi modtaget så mange positive tilkendegivelser vedrørende de foregående skrivelser, at vi har valgt, at fortsætte i denne form.

1988 har, igen, været et år på godt og ondt. Mange gange har vi ønsket, at vi kunne give mere præcise svar på de mange forespørgsler, vi modtager, end det er muligt. Det ser i skrivende stund ud til, at vi vil være i stand til at placere ca. det samme antal børn i 1988 som i 1987, d.v.s. ca. 310 børn. Grunden til at det ikke blev muligt at formidle flere børn i 1988 end i 1987 er bl.a., at lukningen fra Sri Lanka blev opretholdt gennem hele 1988, og at der i de sidste måneder af 1988 er kommet et mærkbart mindre antal børn i forslag fra Korea. Det er blevet indikeret, at vi skal forvente at denne nedgang i formidlingen fra Korea fortsætter, således at vi for 1989 desværre kan forudse, at der vil blive formidlet endnu færre børn end i 1988, med deraf følgende, forøgede ventetider.

En række begivenheder, f.eks. Olympiaden i Korea, har haft indflydelse på formidlingen af børn fra Korea. Da vi fremdeles får det største antal børn derfra, har det påvirket ventetiden generelt, også for en række af de øvrige lande.

Med hensyn til fremtiden må vi allerede nu indstille os på, at adoptionsformidling vil blive stedse mere problematisk. Eksempelvis ser det, beklageligvis, ud til, at vi i højere grad må forvente, at man i udlandet vil afvise at formidle til enkelte sager, uanset at ansøgerne er godkendt til adoption af de danske myndigheder.

Nogle tal pr. 1. december 1988:

9294 familier har tilmeldt sig som ansøgere siden Adoption Centers start i 1969.

370 familier søger for tiden godkendelse ved socialcentrene.

464 familier venter på at få barn i forslag.

94 familier kan vente deres barn hjem i nærmeste fremtid.

6106 udenlandske børn har siden 1969 med Adoption Centers bistand fået danske forældre.

Adoption af ældre børn og børn med mindre handicap

Adoption Center har igennem årene gang på gang advaret om, at Danmark kommer til at stå som det "kræsne" land med krævende adoptanter og myndigheder, hvis ikke der oparbejdes en større beredvillighed, fra ansøgenes side og fra myndighedernes side, til at modtage større børn og børn med mindre, operable, handicaps. I stedet sker det modsatte: færre og færre ansøgere er indstillet på at modtage et større barn eller et barn med et mindre handicap, og socialcentrene fremfører oftere og oftere en holdning, der siger, at intet barn over 1-2 år burde adopteres.

En statistik over den procentvise formidling af børn over 36 måneder, viser, at der i årene til 1980 blev formidlet 8-19% børn, som var over 36 måneder ved ankomsten, medens der i årene derefter er formidlet 4-8% børn over 36 måneder.

Vi oplever ofte at man i udlandet udtrykker en nedvurderende holdning overfor formidlingen til Danmark:

"Nå, jamen det barn kan selvfølgelig ikke formidles til Danmark!", såsnart barnet er lidt over de 36 måneder eller har et helbredsproblem, der kræver behandling, og som måske ikke kan fuldstændig behandles, således at ansøgerne ender med at få et "perfekt" barn. Det er beskæmmende, at vi gang på gang må meddele vore kontakter, at det og det barn kan vi ikke placere: det er enten for gammelt, eller det helbredsproblem, det har, er for alvorligt.

Samtidig oplever vi problemer med godkendelse af børn, der hverken er over 36 måneder eller har et decideret handicap,

blot fordi de - sommetider sparsomme og uklare - oplysninger om barnet vurderes værst tænkeligt, således at ansøgerne ved forelæggelsen af barnets papirer får en oplevelse af, at dette barn næsten med sikkerhed ikke vil udvikle sig normalt eller vil få psykiske problemer.

Dette problem vil Adoption Center forsøge at få vurderet af Adoptionsnævnet, hvor der gentagne gange er blevet udtrykt en meget realistisk holdning til adoptionsformidling af udenlandske børn: nemlig at alle udenlandske børn skal betragtes som risikobørn, og at alle ansøgere til et udenlandsk barn skal godkendes til at kunne modtage et risikobarn og være indstillet på denne risiko. Vi har eksempelvis oplevet, at et barn blev afvist som et risikobarn, fordi der forelå oplysninger om, at barnet var blevet slået. Dette må være risici, som alle adoptionssøgende må indse foreligger og er i stand til at acceptere. Den eneste forskel i oplysningerne på det pågældende barn og så mange andre børn er måske udelukkende, at der for så mange børn intet er kendt eller oplyst om barnets baggrund.

Store børn
7 og 2 1/2 år
ved ankomsten til
Danmark

Samtidig med, at der således altid er en risiko ved at adoptere et udenlandsk barn, er det gennemgående træk i mange breve, vi får fra ansøgere, at problemerne er overkommelige og oftest overgangsproblemer, således at børnene efter en kortere eller længere tid trods alt er normalt fungerende og dejlige børn. Vi synes, at det bliver alt for lidt fremhævet, at i langt de fleste tilfælde går det godt med disse børn. Enkelte eksempler på vedvarende problemer bruges til at afvise placering af større børn generelt. Dertil kommer, at Adoption Center med større børn primært tænker på børn i aldersgruppen 3-6 år, hvorimod man i andre lande placerer børn helt op i teenage-alderen.

Det følgende er nogle citater fra breve og rapporter om større adoptivbørns tilpasning i de første måneder:

Pige, [redacted] år ved ankomsten

"Hun faldt meget hurtigt til hos os. Vi var naturligvis lidt nervøse for den første tid, men det er gået over al forventning. Hun har lige fra starten sovet natten igennem, og om dagen er hun glad og syngende.

Efter at vi nu har adopteret 2 børn, som ved ankomsten var henholdsvis [redacted] år og [redacted] år, mener vi bestemt, at [redacted] års alderen er at foretrække. For [redacted] års barnet er flytningen en meget chokerende oplevelse, som det tager lang tid at overvinde, måske overvindes den aldrig helt."

Pige, [redacted] år ved ankomsten

"Pigen spiste uafsladeligt de første dage. Hun sov godt og trygt mellem ansøgerne de første dage, men derefter ville hun godt sove i sin egen seng. Hun var helt rask ved ankomsten, men også helt apatisk de første 8 dage. Ved besøget 3 måneder efter ankomsten, fortæller ansøgerne, at hun nu sover godt uden afbrydelse i næsten 12 timer hver nat. Hun har skrantet en del, haft [redacted] og haft [redacted]. Man har også på fornemmelsen at hun [redacted], og hun skal have [redacted]. Bortset herfra har hun klaret sig fantastisk godt, især er hun blevet god til at tale. Hun er kvik og charmerende, en usædvanlig yndig pige. "

Fra socialcentrets rapport, skrevet 3 måneder efter ankomsten.

Det er Adoption Centers håb, at flere ansøgere vil overveje adoption af et ældre barn, og i hvert fald at alle ansøgere i højere grad vil indstille sig helt på kravet om at acceptere et barn i alderen 0-36 måneder og ikke blive fuldstændig afvisende, hvis et barn på 36 måneder eller endog lidt ældre bliver bragt i forslag.

I udlandet står man jo altid med et konkret barn, der skal formidles, og selvom det barn ikke lige passer indenfor rammen af 0-36 måneder eller helbredsmæssigt til den godkendelse, der foreligger, vil man ofte bringe barnet i forslag alligevel. Man opfatter det som ansøgernes opgave at tage stilling til, om de kan godkende et barn, der bringes i forslag, idet man forventer en vis fleksibilitet udover de specificerede ønsker. Det er man vant til at få fra adoptionssøgende fra andre lande.

Samtidig så vi gerne, at flere socialcentre ville se positivt på et barn, der bringes i forslag, uanset om barnet er indenfor rammerne af de 0-36 måneder eller helbredsmæssigt er indenfor rammerne af et "sundt, rask og normalt" udviklet barn. I øjeblikket oplever vi desværre ofte, at der fra Socialcentrets side lægges op til, at det bliver en uhyre kompliceret og langvarig procedure, hvis godkendelsen skal udvides til at omfatte det ældre barn, der er kommet i forslag. Dette medfører ofte, at ansøgere, der ellers gerne ville overveje at adoptere det pågældende barn, opgiver, fordi de får en fornemmelse af, at det nok er umuligt at blive godkendt til det.

Af de grunde, som vi har anført på de foregående sider, har vi i 1988 henstillet til socialcentrene, at de i rapporterne om ansøgerne helt undlader at skrive bemærkninger som, at ansøgerne ønsker et barn "så lille som muligt", eller et barn, der er "sundt, rask og normalt udviklet". Bemærkninger om, at man ønsker barnet "så lille som muligt", gør vore kontakter i udlandet usikre på, om de nu kan regne med, at ansøgerne accepterer et barn op til 36 måneder. Bemærkning om, at barnet skal være "sundt, rask og normalt udviklet" er også umulig at vurdere for vore kontakter i udlandet. Hvis den tolkes strengt, vil det medføre, at næsten ingen af de børn, der er fri til adoption, kan bringes i forslag til den pågældende familie i Danmark, og selv tolket ret bredt efterlader den et indtryk i udlandet af, at de helst skal sortere ikke helt perfekte børn fra.

Det forventes, at der i 1989 bliver afholdt et møde med embedslæger og andre, der har tilknytning til processen med vurdering og godkendelse af udenlandske adoptivbørn, indkaldt af Familieretsdirektoratet, netop med henblik på at få en mere ensartet vurdering i amterne af oplysningerne om børnene.

Økonomi

Adoption Centers hjemtagelsesgebyrer har sammenhæng med de skiftende kurser på US\$. I en periode af 1988 så det ud til at blive nødvendigt at forhøje gebyrerne, men et forsøg på yderligere at rationalisere arbejdsgangen, både herhjemme og i udlandet, sammenholdt med kursudviklingen ved årsskiftet, har ført til, at vi har besluttet for 3. år i træk at fastholde uændrede gebyrer. De gebyrer, der vil være gældende i - forhåbentlig - hele 1989, er herefter følgende:

Korea - med eskorter	kr. 30.000,-
Indien - med eskorter	kr. 30.000,-
Colombia - med forældre	kr. 35.000,-
Ecuador - med forældre + eskorte	kr. 45.000,-
Ecuador - med forældre	kr. 35.000,-
Chile - med forældre	kr. 35.000,-
Sri Lanka - med forældre	ca. kr. 26.000,-

Ekspeditionsgebyret er ligeledes uændret kr. 5000,- pr. sag.

ADOPTIONSFORMIDLING FRA DE ENKELTE LANDE

KOREA

Som nævnt tidligere er nedgangen i formidlingen fra Korea fortsat, med tegn til at der i 1989 vil blive formidlet endnu færre børn. Denne nedgang medfører forøgede ventetider, idet det største antal børn altid er blevet formidlet fra Korea. Børnene derfra har således været bestemmende for ventetiden generelt. I 1988 vil der blive formidlet ialt ca. 180 børn fra Korea, og for 1989 er det sandsynligt, at vi kun kan forvente at modtage 120-150 børn fra Korea. I juleskrivelsen for 1987 håbede vi, at ventetiden i 1988 ikke ville komme over 1 1/2 år. Hvis formidlingen ikke bliver større i 1989 end forventet fra vor kontakts side, vil alle, der er godkendt efter marts 1988, skulle regne med en ventetid på over 2 år efter godkendelsen.

Vi kan således kun tilråde, at ansøgere til et koreansk barn vurderer, om de kunne være interesseret i andre muligheder,

idet vi for nogle landes vedkommende, f.eks. Colombia, endnu regner med kortere ventetid.

Hjemrejse fra Korea

Samtidig med at vi har fået færre børn i forslag fra Korea, har vi - både i beretninger fra eskorter og ved egne besøg på børnehjemmet i Korea - observeret, at der til stadighed har ligget et antal børn med bl.a. læbe-ganespalte, på børnehjemmet. Disse børn kan ved et mindre operativt indgreb helbredes næsten uden men, hvorimod de i hjemlandet vil være permanent udskudt. Imidlertid bliver disse børn ikke bragt i forslag til danske ansøgere, da Adoption Center ikke har kunnet fremsende sager til Korea på ansøgere, som var interesseret i at modtage et barn med læbe-ganespalte. Der har været ganske enkelte sager, hvor ansøgerne så også har oplevet at få et barn i forslag ganske få måneder efter godkendelsen.

Generelt vil der være store muligheder for at formindske ventetiden, hvis man kan indstille sig på at modtage et barn, der har læbe-ganespalte, er prematurt (for tidligt født) eller har andre mindre risici og problemer.

Formanden for bestyrelsen og kontorlederen aflagde besøg i Korea i begyndelsen af 1988 i forbindelse med åbning af institutionen, som vi igennem de senere år har ydet økonomiske bidrag til bygningen af.

Åbningen af Greenhill-projektet, Korea

Institutionen fremstår nu som et moderne uddannelsescenter for bl.a. ungdomsledere, der beskæftiger sig med børn og unge i dagens Korea. Korea Social Service, der ejer institutionen, har givet udtryk for, at man ved et faldende antal formidlere af børn fra Korea ser dette uddannelsescenter som en økonomisk mulighed for at kunne bibeholde det sociale arbejde, der i dag udføres.

I slutningen af maj 1988 blev der aflagt besøg i Korea af Annette Køster fra kontoret og i juli måned 1988 af bestyrelsesmedlem, Asger Thomsen - i begge tilfælde i forbindelse med eskortering af børn fra Korea til Danmark. Kontorlederen aflagde besøg i Korea i september 1988 for aftale om samarbejdet i 1989.

Protokollen underskrives af formanden og kontorlederen

Fra Korea har der været besøg af formanden for bestyrelsen, Mrs. Paik, og af den daglige leder af institutionen, Mr. Kim, i februar 1988.

Olympiaden fik, som ventet, påvirkning på formidlingen fra Korea, idet vi i perioden fra midt i september til begyndelsen af november, 1988, ikke kunne få udrejsetilladelse til børnene og således ikke kunne hjemtage børn. De børn, der således måtte vente, kom til Danmark i løbet af november måned.

Samtidig gjorde den kraftige omtale af Korea i forbindelse med Olympiaden, at der tilmeldte sig mange nye ansøgere.

Som de, der havde mulighed for at følge De olympiske Lege i Seoul vil have erfaret, er Korea et land i en eksplosiv udvikling, såvel økonomisk som socialt og på en række andre måder. Samtidig har man dybe kulturelle rødder, der formodentlig gør, at en social udvikling ikke kan forventes at finde sted med samme hast som den økonomiske udvikling, som landet for øjeblikket er inde i. En vurdering af, hvorvidt adoptionsformidling fra Korea vil fortsætte i en række år fremover, vil derfor til en vis grad være baseret på en blanding af formodninger og de indtryk, man selv er i stand til at danne sig under rejser til landet. Det formodes, at adoptionsformidlingen stadig vil finde sted nogle få år endnu, men det må anses for at være lige så sikkert, at adoptionsformidlingen fra Korea vil standse indenfor en overskuelig årrække.

SRI LANKA

Siden adoptionsformidlingen fra Sri Lanka blev afbrudt i juni 1987, har vi igennem hele 1988 ventet, at der meget snart ville blive åbnet for adoptioner igen fra Sri Lanka. De ansøgere, der har ventet på en genåbning har mange gange måttet føle, at de fik divergerende og skuffende oplysninger.

Den længe ventede åbning kom i begyndelsen af oktober 1988, og vi gik omgående igang med at fremsende sager til Ambassaden i Stockholm. Samtidig blev der udarbejdet lægerapporter på de første børn, som blev sendt i forslag til ansøgere, og vi havde forhåbninger om, at alt nu ville gå meget hurtigt. Imidlertid måtte vi - igen engang - erkende, at adoptionsformidling altid er behæftet med uventede og uforudsete problemer. Der var uventet lang ventetid på at få sagerne videresendt fra Ambassaden i Stockholm til Sri Lanka, og der kom oplysninger fra vore kontakter på Sri Lanka om, at de var usikre på, om sagerne kunne gennemføres ved domstolen. Denne usikkerhed skyldes, at åbningen ikke kom som følge af en vedtagelse og gennemførelse af den længe ventede nye adoptionslov, men kun som en tilladelse til Ambassaden i Stockholm til igen at modtage ansøgninger, legalisere og videresende dem til Sri Lanka.

Efter megen hektisk aktivitet og mange telefonsamtaler frem og tilbage til Sri Lanka, fik vi situationen så vidt afklaret, at vi den 1.11.1988 kunne sende de tre første par til Sri Lanka for at hente deres børn. Imidlertid er der fremdeles stor politisk uro i landet, og det forventes at denne uro vil blive intensiveret i slutningen af dette år, bl.a. på grund af et forestående valg i slutningen af november.

Vi kan således ikke sende nye ansøgere til Sri Lanka, før hele situationen omkring formidlinger generelt er mere afklaret.

Kontorlederen aflagde besøg i Sri Lanka i august 1988 for at aftale betingelserne for den fremtidige formidling, idet vi også på det tidspunkt mente, at en genåbning var umiddelbart forestående. Desuden blev der i oktober 1988 aflagt besøg på Sri Lanka af medlem af bestyrelsen, Asger Thomsen for opstart af hjælpeprojektet.

I slutningen af august 1988 arrangerede vi et besøg i Danmark for Mr. Kumar Ekeratne, som er District Judge i Colombo og således en af de dommere, der behandler adoptionssager. Mr. Ekeratne besøgte adoptanter og aflagde besøg i Familieretsdirektoratet og hos Ombudsmanden, idet ombudsmandarbejde havde hans specielle interesse. Vi mener, at Mr. Ekeratne fik et meget positivt indtryk af Danmark og adoptivbørnenes forhold her, og at han har været medvirkende til, at der nu igen er åbnet fra Sri Lanka.

INDIEN

For Indien er det glædeligt at kunne fortælle, at formidlingen i 1988 har været større end i 1987. Der er stadig kun tale om et mindre antal - godt 30 børn, men det er en tredobling i forhold til 1987! Vi håber, at denne positive udvikling kan fortsætte i 1989. Det betyder, at ventetiden med det antal ansøgere, der i øjeblikket er til børn fra Indien, er mellem 1 og 1 1/2 år.

Sister Carmel,
leder af institu-
tionen Shejar
Chhaya, Bombay
Indien

Institutionen Shejar Chhaya i Bombay-området har fungeret fint ved at modtage børn, der skal placeres hos danske adoptanter, og passe dem indtil afrejsen. Desværre er det på grund af indiske regler ikke muligt at få alle børn fra Bombay-området anbragt på Shejar Chhaya i ventetiden, så ikke alle børn er så velplejede ved ankomsten til Danmark, som vi gerne så. Desværre er det heller ikke i 1988 lykkedes institutionen at få formidlingstilladelse til udlandet. Man arbejder selvfølgelig videre, men det har vist sig, at det er en langsommelig og tung procedure at opnå en sådan formidlingstilladelse. I mellemtiden skal børnene, selvom de opholder sig på Shejar Chhaya, registreres på et andet børnehjem, som har formidlingstilladelse, for at sagen kan gennemføres ved domstolen i Indien.

Der er fra kontoret aflagt besøg i Indien af Annette Perto i februar, 1988 og i september, 1988. Desuden er der aflagt besøg af kontorlederen og Tove Vase i februar, 1988 og af kontorlederen i august, 1988.

Endelig har medlem af bestyrelsen, Asger Thomsen, besøgt Shejar Chhaya i oktober, 1988, i forbindelse med hjælpeprogram og hjemtagelse af børn.

Indiske børn

Fra Indien har der været aflagt besøg i Danmark af både vor kontaktperson i Bombay, Mrs. Nalini Kamat, og vor kontaktperson i Bangalore, Mrs. Mridula Desai. Endvidere har to socialrådgivere fra institutionen St. John's Home i Pune rejst som eskorter for børn til Danmark, hvorved de har fået mulighed for selv at se, hvordan børnene har det i Danmark.

ECUADOR

I modsætning til de to foregående år, har formidlingen fra Ecuador i 1988 ikke været behæftet med voldsomme problemer. Der kommer stadig kun få børn i forslag, men sagerne er blevet gennemført rimeligt hurtigt. Vi forventer i år at hjemtage ialt 8 børn fra Ecuador og tror, at formidlingen vil blive yderligere en smule forøget i 1989.

Det er stadig et krav, at ansøgerne selv skal komme til Ecuador for at indlede adoptionssagen hos myndighederne, hvorefter de enten kan rejse hjem og senere få barnet bragt til Danmark med eskorter, eller de kan blive i Ecuador de 6-10 uger, som adoptionssagen tager, og selv bringe deres barn til Danmark.

Børnehjemmet Amparo y Hogar, Quito, Ecuador

Det er tids- og omkostningskrævende, men proceduren fungerer rimeligt godt.

Der har fra kontoret været aflagt besøg i Ecuador af kontorlederen og Margrethe Mikkelsen i januar, 1988 og af kontorlederen i oktober, 1988. Desuden har medlem af bestyrelsen, Preben Rudiengaard, aflagt besøg i Ecuador i begyndelsen af juni, 1988.

COLOMBIA

For Colombia kan vi igen fortælle det glædelige, at antallet af formidlinger også i 1988 har været stigende, således at vi i 1988 forventer at hjemtage ca. 80 børn fra Colombia. Vi håber på en yderligere forøgelse af dette tal i 1989, således at formidlingen fra Colombia kan bidrage til at nedsætte ventetiden generelt.

Iøvrigt ligger samarbejdet med de colombianske myndigheder og med de to private børnehjem i Bogota, som vi formidler fra, i faste rammer. Der er blevet aflagt mange besøg for at forhandle de generelle aftaler og for at pleje samarbejdet. Således har kontorlederen og Margrethe Mikkelsen besøgt Colombia i januar, 1988 og i oktober, 1988. Tove Vase besøgte Colombia i juni, 1988 samtidig med bestyrelsesmedlem Preben Rudiengaard.

Besøg på kontoret i Århus fra børnehjemmet Los Pisingos, Colombia

Fra Colombia har vi to gange haft besøg af vor kontaktperson, Helena de Boehlke, og der har været besøg af lederen og den daglige administrator for institutionen Los Pisingos i Bogota. I den anledning blev der arrangeret to sammenkomster for adoptanter, der har modtaget børn fra denne institution, hvor de to damer fra Los Pisingos fik rig lejlighed til at se, hvor godt børnene trives og udvikler sig i Danmark, og der blev lejlighed til mange glædelige gensyn.

Tilsvarende ventes i december besøg af lederen af institutionen Ayudame i Bogota, og der vil også i den forbindelse blive arrangeret sammenkomster for adoptanter med børn fra Ayudame, så der også kan blive mulighed for at hilse på hinanden og for at vise børnene for Mrs. Clemencia.

Som det vil være bekendt skal samtlige adoptanter rejse til Colombia for at adoptere børn derfra. Det har været os en glæde at konstatere at såvel de rejsearrangementer, som vi sammen med et rejsebureau og et luftfartsselskab har etableret og ligeledes de opholds- og indkvarteringsmuligheder, som det

er lykkedes os sammen med vore kontakter i Colombia at finde frem til, er blevet vel modtaget af langt hovedparten af de adoptanter, der har været i Colombia. Vi skal fremover bestræbe os for at også denne del af adoptionsprocessen bliver en positiv oplevelse både for forældre og børn.

Børnehjemmet Ayudame
i Bogota, Colombia

CHILE

I december 1987 fik Adoption Center en henvendelse fra en advokat i Chile, som tilbød at påtage sig arbejdet i forbindelse med formidling af børn fra Chile. Under et besøg i januar, 1988 af kontorlederen og Margrethe Mikkelsen blev de nærmere aftaler omkring dette arbejde forhandlet, og vi gik igang med at klargøre de første prøvesager.

I foråret 1988 fik vi meddelelse om, at den nye lov nu var endeligt vedtaget, men at dens vedtagelse kun medførte enkelte små ændringer omkring klargøringen af sagerne. Det kræves nu, at i hvert fald én af ansøgerne skal rejse til Chile for at gennemføre retssagen, hvilket betyder et ophold på 10-14 dage.

Derudover er det ikke afklaret, om de specifikke betingelser omkring alder (mindst 35 år) eller ægteskab (mindst 4 år) skal

følges, idet loven kan tolkes derhen, at ved adoptioner til udlandet skal det pågældende lands regler lægges til grund for adoptionskendelsen. Vi har udvalgt de første sager efter reglerne i den nye adoptionslov, medens vi afventer en afklaring af dette spørgsmål.

Iøvrigt venter vi nu spændt på at få børn i forslag til de første sager, der blev sendt til Chile i oktober 1988 i den endelige udformning.

GUATEMALA

I oktober, 1988, aflagde Margrethe Mikkelsen et besøg i Guatemala for at undersøge mulighederne for at starte en formidling herfra. Hun havde drøftelser med en advokat med megen erfaring i adoptionsarbejdet og besøgte et børnehjem.

Der er ingen særlige betingelser for adoption af et barn fra Guatemala, udover at mindst en af ansøgerne skal rejse til Guatemala for at hente barnet, hvilket vil indebære et ophold på 10-14 dage.

Imidlertid skal man indstille sig på en ventetid på mere end 1 år, fra sagen bliver sendt ud, til et barn kan bringes i forslag.

Børnene vil være i alderen 0-36 måneder, men for et fortsat samarbejde forventes det fra børnehjemmenes side, at man i Danmark også tager ansvaret for at finde hjem til børn, der er lidt ældre.

Ansøgere, der er interesseret i at forsøge denne mulighed, er således velkomne til at kontakte kontoret.

THAILAND

I februar 1986 kom et barn til Danmark fra Thailand, og derefter har formidlingen været standset indtil maj, 1988, hvor vi igen fik børn i forslag. Grunden til, at formidlingen standsede, var primært, at vi til interesserede ansøgere måtte oplyse, at ventetiden fra et barn blev bragt i forslag, indtil de kunne få tilladelse til at rejse til Thailand for at modtage barnet, skulle forventes at være 1-2 år. Ved forhandlinger under en kontaktrejse til Thailand i slutningen af april, 1988, af formanden

for bestyrelsen og kontorlederen, blev det klarlagt, at man på børnehjemmet i Pattaya troede, at sagerne nu kunne gennemføres på under 1 år, fra barnet blev bragt i forslag.

Vi håber, at disse forventninger vil blive opfyldt for de par, der nu har børn i forslag og spændt venter på beskeden fra Thailand om, at de må rejse ud.

GENERELT OMKRING ARBEJDET

Rapporter

Det fremgår af Adoption Centers materiale, som udsendes til ansøgere i forbindelse med tilmelding, hvilke rapporter der stilles krav om fra de forskellige lande. Vi forventer derfor, at ansøgere, der vælger at søge barn fra f.eks. Sri Lanka eller Indien, er indstillet på at sende rapporter i det antal år, der kræves, henholdsvis 2 og 5 år.

Adoption Center har i årets løb haft et antal besøg fra udlandet, og det har været os en glæde at se den levende interesse, hvormed man har studeret, hvorledes børnene tilpasser sig det danske samfund. En tilsvarende interesse og forventning gør sig også gældende omkring de rapporter, vi herfra sender til udlandet. De personer, vi samarbejder med, har ofte behov for både at forklare og forsvare adoptionsformidling af børn fra deres respektive lande, og derfor er det af uvurderlig betydning, at vi fremsender rapporterne i den takt, som udlandet forventer at modtage dem.

Vi kan derfor ikke nok understrege den vigtighed, det har for det fortsatte samarbejde, at disse rapporter bliver fremsendt regelmæssigt og til tiden. Derfor henstiller vi meget - også af hensyn til den arbejdsmæssige belastning af kontoret ved at skulle rykke og følge op - at de rapporter, vi anmoder om, bliver sendt så hurtigt som muligt til kontoret.

Henvendelser fra udlandet om adopterede børn.

Det hænder, at Adoption Center efter afslutningen af sagen får henvendelser fra udlandet med anmodning om at høre, hvordan det går med det barn, der er bortadopteret.

Fremgangsmåden ved sådanne henvendelser er blevet drøftet med Familieretsdirektoratet, der har fastslået, at henvendelser til de adoptionsformidlende organisationer fra udlandet med henblik på at videregive oplysninger til biologiske forældre og andre slægtninge til børn, der er adopteret i Danmark, behandles på samme måde som tilsvarende henvendelser fra herboende biologiske slægtninge til bortadopterede danske børn. Henvendelser vil blive arkiveret i den pågældende sag hos Adoption Center og i Familieretsdirektoratet.

Retter adoptanter til et mindreårigt adoptivbarn, eller adoptivbarnet selv efter at være blevet myndigt, henvendelse for at få oplysninger om den biologiske slægt, vil Familieretsdirektoratet på grundlag af akterne i adoptionssagen give oplysninger om de biologiske forældres navne og fødselsdatoer samt bopælsforhold på adoptionstidspunktet. Ligeledes vil det blive oplyst, om der siden adoptionens gennemførelse er kommet en henvendelse fra de biologiske forældre eller andre slægtninge.

Brugt tøj

Vi vil gerne igen benytte lejligheden til at takke for tøj, fodtøj og legesager, som vi har modtaget fra adoptanter. Vi sender alt ud, som vi modtager, og vi ved, at det er til stor glæde og gavn på børnehjemmene i udlandet.

Til brug for mødrene på de forskellige mødre hjem, der drives af institutionerne i Sydamerika og Indien, er der også behov for let sommertøj og lette striktrøjer.

Kontoret

Der er ikke sket personalemæssige ændringer på kontoret, og det er således de samme personer, De får kontakt med, når De ringer til kontoret. Fra personalet vil vi gerne udtrykke tak til alle adoptionssøgende og adoptanter for den kontakt, vi har haft med Dem, den opmuntring og tak vi har modtaget, såvel som den kritik og de forslag til forbedringer af arbejdet, der er kommet. Både ros og ris er velkomment, og vi forsøger at tage forslag fra ansøgere med i vor tilrettelæggelse af arbejdet.

HJÆLPEARBEJDE

Adoption Center har i 1988 anvendt godt kr. 2 mill. til hjælpearbejde, og hjælpearbejdet har i 1988 koncentreret sig om de institutioner, hvorfra der er formidlet børn til vore adoptanter.

Der er i de forløbne år blevet anvendt beløb både til indkøb og til bygning af institutioner for børn i Sydamerika og i Indien, og en del af hjælpearbejdet for 1988 er anvendt til drift og fortsat udbygning af disse institutioner, til gavn både for de børn, der senere kan formidles til Danmark, men i høj grad også for andre grupper af børn, psykisk og fysisk handicappede børn og ældre børn, der af en eller flere grunde ikke har muligheder for at bliver bortadopteret til Danmark eller andre lande.

Behovet for hjælp er næsten ubeskriveligt, og udover de beløb, som vi hvert år modtager fra adoptanter og adoptionssøgende til hjælpearbejde i de lande, hvorfra der formidles børn, forsøger vi at indrette vore formidlingsgebyrer - det vi normalt kalder hjemtagelsesgebyrer - på en sådan måde, at det beløb, vi anmoder de adoptionssøgende om at indbetale til Adoption Center, såvidt muligt svarer til de omkostninger, såvel i udlandet som i Danmark, der knytter sig til hjemtagelse af det enkelte barn. I det omfang, der af dette gebyr bliver et overskud, vil beløbet sammen med renteindtægter af indbetalte gebyrer blive anvendt til at lindre nøden for børn i forskellige lande.

Da imidlertid en række af de lande, vi samarbejder med, har en voldsom inflation, er udgifterne, som man der forventer, at vi stiller os imødekommende overfor, steget.

I Korea har vi i 1988 anvendt ialt kr. 1.262.000,- hvoraf ca. kr. 1 mill. er anvendt delvis som lån til fortsat udbygning af Greenhill-projektet, hvor første afdeling af byggeriet blev indviet i maj 1988 med deltagelse af en række honoratiores fra de forskellige ministerier under sundheds- og socialsektoren i Korea. Bygningen fungerer idag som et uddannelsescenter for bl.a. personer, der beskæftiger sig med børne- og ungdomsarbejde i Korea.

Uddannelsescentret på Greenhill, Korea

Herudover er der i Korea anvendt et mindre beløb til støtte for diverse hjem for mødre med småbørn, samt et beløb på ca. kr. 22.000,- til indkøb af nødvendigt medicinsk udstyr til hospitalet på Korea Social Service i Seoul.

I Indien fordeler hjælpen sig i 1988 med kr. 14.000,- til støtte til daglig drift på et børnehjem i Madras. Kr. 25.000,- til indretning af en vuggestue på institutionen Shradhdhanand Mahilashram i Bombay. Kr. 11.000,- til nødvendig renovering af køkkenet på et børnehjem i Nagpur, samt kr. 5.000,- til tilskud til indkøb af et TV-apparat til St. John's Home i Pune, hvor der i længere perioder opholder sig både mødre og større børn.

Middag på børnehjemmet i Nagpur, Indien

På samtlige institutioner i Indien er midlerne forfærdende små, og vi prøver at hjælpe efter bedste evne. Det er hensigten, at vi vil fortsætte udbygningen af børnehjemmet i Chinchoti udenfor Bombay, hvor bl.a. den kraftige monsunregn i efteråret har været særdeles hård ved de eksisterende bygninger. Monsunregnen giver også det problem, at en række af især spædbørnsinstitutionerne under monsunregnen har betydelige problemer med at tørre børnenes tøj efter vask. Vi vil forsøge at løse dette problem ved indkøb af tørreretumblere. I Pandharpur, ca. 8 timers bilkørsel fra Bombay, har man på et spædbørnshjem haft en meget stor dødelighed i 1988, og dette vil vi forsøge at afhjælpe med bl.a. at sikre institutionen forsyning af engangssprøjter. Herudover er der forhandlinger igang med institutionen omkring ombygning af spædbørnsafdelingen for ca. Rps. 150.000 så den katastrofale dødelighed kan blive bragt ned.

Undervisning i syning i Indien

I Sri Lanka, hvor som bekendt adoptionerne har været standset i mere end 1 år, har vi ydet økonomisk støtte til de eksisterende børnehjem, der uden adoptionsformidling til udlandet var i en overordentlig vanskelig økonomisk situation med de meget små tilskud, de modtager fra Sri Lankas regering. Der er ydet kr. 15.000,- som tilskud til daglig drift for Salvation Army Haven i Colombo, ligesom der i august måned er sendt kr. 25.000,- til samme børnehjem for indkøb af mælkepulver til ca. 20 ugers forbrug.

I Kandy har vi anvendt ialt kr. 31.000,- som støtte til Nutrition Centre, som Adoption Center i 1987 indledte et samarbejde med med henblik på formidling af børn til Danmark.

I Ecuador har vi i 1988 anvendt ca. kr. 6.400,- til reparation af vinduer og opsætning af myggenet for samtlige vinduer og døre i institutionen, idet det blev konstateret, at en del af børnene på institutionen havde vædskende sår, der hyppigt udartede sig til bylder, og dette skyldtes formodentlig institutionens beliggenhed i nærheden af et flodleje, hvor der

foregår en betydelig udklækning af myg og fluer. Det har været os en glæde at konstatere, under et besøg i slutningen af 1988, at man har fået fuldstændig kontrol med disse gener.

Børnehjemmet
Amparo y Hogar
Ecuador, Colombia

I Colombia, har vi i 1988 anvendt ialt kr. 639.000,- til hjælpearbejde. Dels er der ydet forskellige beløb til flere af de statslige regionalkontorer til indkøb af legetøj, i nogle tilfælde til indkøb af nødvendigt kontorudstyr, møbler m.m., og ligeledes er der sendt et beløb på kr. 32.000,- til et hjem for forladte piger udenfor Medellin.

Til et børnehjem i Ibaque for handicappede børn har Adoption Center stillet et beløb på ca. kr. 35.000,- til rådighed for indkøb af et antal borde og stole, idet man måtte bære det hidtidige inventar fra det ene lokale til det andet, når inventaret skulle bruges til undervisningsbrug og på andre tidspunkter som inventar i spisesalen.

Til de to private børnehjem er der, med henblik på ombygning af institutionen Ayudame's nyindkøbte bygning, anvendt kr. 300.000,-, og til institutionen Los Pisingos er der bevilget kr. 103.000,- til udbygning af institutionens mødre hjem samt til en uddannelse af de mødre, der befinder sig på hjemmet,

med henblik på, at de senere kan opnå lønnet beskæftigelse, når de forlader institutionen.

Herudover er der til en mødrehjælpsinstitution i Bogota ydet kr. 270.000,- til opførelse af en ny ejendom i den sydlige del af Bogotá, så institutionen kan udvide sine hjælpeprogrammer for mødre og børn.

Vi takker for bidrag til hjælpearbejdet i 1988 og håber på fortsat hjælp i 1989, enten i form af et tilskud til hjælpearbejde til adoptionsformidlende institutioner, eller til de projekter, der er tilbudt samtidig hermed.

For god ordens skyld skal vi minde om, at indbetalinger på vedlagte giro-indbetalingskort kan fratrækkes på selvangivelsen for beløb ud over kr. 300,-, dog max. kr. 1000,-.

Bestyrelsen for Adoption Center og personalet sender de hjerteligste ønsker om en rigtig glædelig jul og et godt nytår til alle adoptanter og adoptionssøgende!

Med venlig hilsen

ADOPTION CENTER

Kai Aaen
formand

F. Lund Nielsen
kontorleder

COPY

Familieretsdirektoratet
Holmens Kanal 20
1060 København K.

Vort jour nr.
Our ref.

ECKERSBERGSGADE 17 · DK-8000 ÅRHUS C · DENMARK
TELEFON 86 12 65 22 · GIRO NR. 8 16 52 62
TELEGRAM: ADOPTIONSCENTER
TELEFAX 86 19 75 53

Deres jour. nr.
Your ref.

Århus, den 19.7.1989
KAA/mm

Vedr.: Udviklingen omkring Adoption Centers arbejde herunder
formueforhold og anvendelse af formue.

Adoption Centers bestyrelse har fundet det nødvendigt i forbindelse med redegørelse for organisationens økonomiske forhold at fremkomme med en nærmere redegørelse for den hidtidige udvikling, den aktuelle situation, fremtidsudsigter og med baggrund heri organisationens overvejelser vedrørende formuens anvendelse.

Hidtidige udvikling

Med de erfaringer, der var indhøstet ved adoptionsformidlingsarbejdet i årene 1964-69, stod det klart for Adoption Centers bestyrelse, at baggrunden for et forsvarligt formidlingsarbejde måtte være, at der tilvejebragtes en nødvendig reservekapital, således at formidlingsarbejdet ikke kunne trues af uforberedte forhold udefra, midlertidige stop i formidlingen eller - ved et fuldstændigt ophør af formidlingsarbejdet - at igangværende arbejde ikke kunne færdiggøres, eller der ikke var ressourcer til undersøgelse af opstart af formidling fra nye områder.

Man var ligeledes helt opmærksom på, at det ville være en tvungen nødvendighed, at der tilvejebragtes midler til et effektivt hjælpearbejde, dels for at ophjælpe standarden på de institutioner, der skulle samarbejdes med, dels for at yde hjælp til de børn, man af forskellige årsager ikke kunne formidle til Danmark fra de pågældende steder, og dels som en klar forventning om bistand fra giverlandene.

Siden starten i 1969 har Adoption Center i løbet af disse ca. 20 år formidlet ialt 6210 børn. Formidlingerne har på de enkelte år og de enkelte lande fordelt sig således, som det vil fremgå af det vedlagte bilag 1.

Det vil heraf fremgå, at Syd-Korea i hele perioden har været talmæssigt stærkt dominerende. Ligeledes vil det fremgå, at formidlingstallene i nogle år har været på mere end 400 børn årligt. Adoptioner af større børn (3 - 6 år) og lettere fysisk handicappede børn har i samme periode været stærkt faldende.

ADOPTION CENTER

- 2 -

Baggrunden for denne udvikling er utvivlsomt, at adoptanter i en stadig tiltagende grad nu er barnløse familier, der søger barnløshedsproblemet løst ved adoption, hvorimod man sjældnere ser familier, der adopterer børn af rent humane årsager.

Adoption Center har været opmærksom på, at den stærke koncentration omkring adoptioner fra Korea var risikofyldt, idet bortfald af dette formidlingsland ville medføre et dramatisk fald i adoptionsmulighederne. Trods ihærdige bestræbelser er det imidlertid ikke lykkedes at finde et virkeligt kvalificeret alternativ til disse formidlinger. Det mest overraskende har været, at formidlingerne fra Korea i det hidtidige omfang har kunnet fastholdes så længe, som tilfældet har været. Dette skyldes ikke, at formidlingstallet fra Korea er uforandret, men at Adoption Center har været i den heldige situation, at formidlingerne hertil er fastholdt, medens vor kontaktorganisation i Korea har opgivet andre formidlingssteder.

Vi har igennem lang tid gjort opmærksom på, at adoptionsformidlingen til Danmark måtte forventes at blive truet, såfremt vi ikke i højere grad indstillede os på adoption af lidt større børn (3-6 år) og børn med lettere fysiske handicap, som typisk kan helbredes ved det danske sundhedsvæsens bistand. Danmark markerer sig klart som det land, der afviser flest adoptioner, og når det er lykkedes at fastholde formidlingen skyldes dette alene 3 forhold, nemlig:

at der gives udlandet gode oplysninger om danske adoptionssøgende i forbindelse med de undersøgelser, der foregår,

at adoptionsformidlingen til Danmark foregår velorganiseret, og

at vi har kunnet yde et betydeligt hjælpearbejde i udlandet.

Imidlertid er dette ikke længere nok. De udenlandske formidlingsinstitutioner ønsker entydigt, at Danmark skal aftage større børn, søskende og lettere handicappede på lige fod med andre modtagerlande. Det er hidtil ikke lykkedes at overbevise de undersøgende institutioner herom, hvorfor ansøgere i betydeligt omfang er blevet frarådet sådanne adoptioner og sagsbehandlingen har været alt for langsommelig, med krav om supplerende oplysninger i et omfang man ikke kender til andre steder. Såfremt det ikke i højere grad lykkes at overbevise danske ansøgere om, at man med forsvarlighed kan adoptere sådanne børn, og ligeledes får de undersøgende institutioner overbevist om, at disse børn må godkendes uden unødigt forsinkelse, må det forudses, at adoptionsformidling i løbet af en kort periode vil falde yderligere i antal og muligvis på det nærmeste ophøre.

Af det statistiske materiale vil det fremgå, at formidlingstallet i 1987 og 1988 er faldet til ca. 300 børn og i 1989 regner vi mest optimistisk med at kunne formidle ca. 200 børn.

Af det vedlagte bilag 2 fremgår det, at Adoption Center p.t. har 317 familier indsendt til forundersøgelse, og 538 familier som er godkendt til adoption uden børn i forslag. Man vil således i den nærmeste fremtid kunne forudse, at 900 familier er god-

ADOPTION CENTER

- 3 -

at Adoption Center sammen med Danadopt har besluttet sig for pr. 1.6.1989 at indføre venteliste før indsendelse til forundersøgelse.

Det må forudses, at administrationen af denne venteliste og orientering til ventende både personligt, telefonisk og skriftligt vil medføre et betydeligt merarbejde. Hertil kommer, at en mulig forøgelse af antallet af formidlere fra andre lande vil medføre et ganske voldsomt merarbejde, idet alene papirarbejdet og proceduren iøvrigt er langt mere tidsrøvende end ved adoptioner fra Korea. Hertil kommer, at flere lande forlanger, at der skal indsendes regelmæssige indberetninger vedrørende børnene i op til 18 år efter adoptionen.

Den nuværende formue er opsparet derved, at Adoption Center helt bevidst har tilrettelagt sit arbejde således, at man meddeler adoptanter så fyldige og gode oplysninger som muligt med relevans til deres konkrete adoptionsønske og baggrunden herfor. Vi har afstået fra mere resourcekrævende opgaver som medlemsorganisationer, tidsskriftudsendelse, medlemsmøder og andre mere kreative foranstaltninger. Dette er sket ud fra den overbevisning, at mange adoptanter ikke ønsker et sådant organisationsarbejde, men alene at få de informationer, som er nødvendige for dem selv og iøvrigt et så effektivt arbejde som muligt med mindst mulige omkostninger. Det kan da også konstateres, at adoptionsformidlingen i Danmark, uanset at vi finder det dyrt for ansøgerne, alligevel er blandt de billigste i verden.

Adoption Centers formue er også opsparet derved, at man fra starten har opkrævet gebyrer, før ydelserne blev udført. Herved har der løbende været tilvejebragt en ikke ubetydelig "klientkonto", der ved en fornuftig pleje har givet et stigende afkast. Endvidere har mange adoptionssøgende givet pengemidler til Adoption Center med henblik på hjælpearbejde i de lande, hvorfra vi har formidlet børn.

Formidlingsgebyret har været fastsat således, at man forventede, at beløbet kunne dække gennemsnitsudgiften. Et overskud er indgået i Adoption Centers formue.

I årenes løb er der ydet et ganske betragteligt hjælpearbejde til de institutioner og organisationer, Adoption Center har samarbejdet med. Redegørelse herfor er udsendt til samtlige nuværende og tidligere adoptanter i en årsberetning, som Adoption Center udsender hvert år i december måned.

I de senere år er formuen vokset til en størrelse, hvor Adoption Center har fundet, at grænsen for den nødvendige reservekapital er overskredet. Adoption Center finder, at en forsvarlig hensyntagen til fremtiden nødvendiggør, at der er kapital til følgende formål:

Sikring af formidlingsarbejdets videreførelse i mindst 2 år efter et eventuelt stop.

Kapital til opsøgning af nye formidlingssteder.

ADOPTION CENTER

- 4 -

Udbygning af administrationen i takt med stærkt voksende administrative opgaver.

Sikring af øget informationspligt i forbindelse med indførelse af venteliste.

Sikring af kapital til stærkt øgede udgifter til hjælpearbejde til formidlingslandene til imødegåelse af de behov, der vil være fra nye formidlingssteder, og de forventninger man herfra stiller.

Sikring af øget hjælp til ikke adopterbare børn, eksempelvis større børn og svært fysisk/psykisk handicappede børn.

Adoption Center har været af den opfattelse, at en stærk økonomi var den bedste sikkerhed for et forsvarligt arbejde så længe som muligt. Det har således været en helt bevidst politik, at man har oparbejdet en betydelig reservekapital.

Imidlertid har der været enighed om, at formuen er vokset udover denne nødvendige grænse. Dette har Adoption Center selv været den første til at se, hvorfor der også på Adoption Centers foranledning blev indkaldt til et møde herom i Familieretsdirektoratet den 2.10.87. I mødet deltog også de andre formidlingsorganisationer. Der var i dette møde bred enighed om, at forskelligheder i organisationernes formueforhold ikke burde føre til, at der blev "konkurrence" imellem organisationerne på priserne, hvorfor Adoption Center ikke skulle nedsætte sine gebyrer. Ligeledes var der enighed om, at enhver tanke om uheldig "konkurrence" i form af øget hjælpearbejde burde undgås, ligesom hjælpearbejdet selvfølgelig ikke måtte få karakter af "køb af børn". I den siden da forløbne tid har Adoption Center yderligere forøget sit hjælpearbejde i udlandet, men samtidig er formuen fortsat vokset, hvilket alene skyldes, at formueafkastet har en sådan størrelse, at dette virker selvforstærkende. Der vil nedenfor blive redegjort for, hvorledes Adoption Center har tænkt sig at ændre herved.

Fremtidig udvikling

I det foranstående er allerede redegjort for en del af de forventninger, Adoption Center har til fremtiden.

Adoption Center skal med denne baggrund konstatere, at man herfra har den klare forventning, at antallet af adoptionsformidlingen fra udlandet under alle omstændigheder har kulmineret, at der vil kunne forventes et yderligere fald i de kommende år. Muligvis vil adoptionformidlinger af udenlandske børn indenfor en overskuelig årrække været faldet til et minimum eller helt ophøre. Der er kun mulighed for at standse eller forsinke denne udvikling, såfremt de formidlende organisationer får aktiv hjælp hertil. Der er ikke her tale om økonomisk hjælp, men derimod en politisk og administrativ interesse i et omfang, man hidtil ikke har set i Danmark, men som er ganske selvfølgelig i f.eks. vore nabolande Norge og Sverige og andre vestlige lande. Der ønskes en indsats på følgende områder:

ADOPTION CENTER

- 5 -

Regering og folketing viser sin positive interesse ved besøg i de lande, hvorfra der formidles børn, for herved ved selvsyn at erfare om de vilkår, der eksisterer omkring adoptionsformidling - i nogle tilfælde indgå regeringsaftaler og i alle tilfælde vise positiv interesse.

At embedsmænd fra Justitsministeriet, Familieretsdirektoratet og Adoptionsnævn i lighed med tidligere foretager tilsvarende rejser for at erfare om den udvikling, der er foregået, og de vilkår der aktuelt eksisterer. Kun herved kan tilvejebringes en bæredygtig aftale om, hvordan formidlingerne skal foregå fremover.

Der sker en gennemgribende ændring i holdningen til adoptioner af børn, således at det erkendes, at lettelser for adoptionsøgende ikke længere er det mest påtrængende, men derimod i højere grad at vilkårene for børnene lettes, især vedrørende lidt større børn og handicappede børn. En ansvarlig sagsbehandling ønskes naturligvis herved ikke tilsidesat, men gjort mere realitetsbetonet.

Hjælpearbejdet til udlandet udbygges og intensiveres såvel til de institutioner, der formidler adoptivbørn, som til institutioner og organisationer, der tager sig af børn, som ikke kan formidles.

De adoptionssøgendes vilkår har været gjort til genstand for indgående overvejelser. Der er enighed om, at adoptionsformidling er økonomisk belastende for adoptanterne. Imidlertid er udgifterne ikke steget mere end prisudviklingen. Kravene til adoptanterne herunder deres økonomiske bæreevne, er steget betydeligt i udlandet i de senere år, og man ser stadigt hyppigere, at ansøgere afvises p.g.a. for lav social status. Såfremt det i udlandet erfares, at ansøgere skal have økonomisk tilskud for at klare udgifterne ved adoptionssagen, må det forventes, at udlandets skepsis forøges. Tendenser hertil har man set i Sverige, hvor adoptanter i dag modtager tilskud.

Adoption Center må derfor være af den opfattelse, at det vil være en dårlig anvendelse af Adoption Centers formue at anvende denne til tilskud for adoptanter. Dette vil iøvrigt ikke være i overensstemmelse med tidligere adoptanters forventninger, der ved betaling og bidrag ikke har forestillet sig, at de skulle nedbringe udgifterne for kommende adoptanter men derimod hjælpe nødlidende børn.

Såfremt de formidlende organisationer ikke får aktiv støtte fra regering, folketing, centraladministration, godkendende myndigheder, m.fl. ved gennemførelsen af de foran stillede forslag, forudser man, som beskrevet et meget hurtigt fald i adoptionsformidlingen. Adoption Center har allerede forudset den situation, at organisationens fremtidige arbejde i højere og højere grad og muligvis på lang sigt hovedsageligt vil bestå i hjælpearbejde til udlandet.

ADOPTION CENTER

- 6 -

En udvidelse af hjælpearbejdet samtidig med fortsat adoptionsformidling skal ske under iagttagelse af følgende forhold med hensyntagen til et forsvarligt formidlingsarbejde:

Ekspeditionsgebyrer og formidlingsgebyrer må ikke konkurrere med andre organisationer.

Hjælpearbejde må ikke kunne sammenblandes med formidlingsarbejdet på en måde, så der kan opstå tanke om "køb af børn".

Hjælpearbejdet skal udbygges i en takt, der sikrer at arbejdet foregår med optimal forsvarlighed.

Øget hjælpearbejde udløser også øgede forpligtelser i fremtiden i form af driftsomkostninger til de institutioner, der hjælpes.

Disse forhold blev gjort til genstand for drøftelse ved seneste møde i Familieretsdirektoratet den 18.5.1989, hvor der var enighed med Direktoratet og de øvrige formidlingsorganisationer herom.

Formuens anvendelse

Med foranstående baggrund har Adoption Centers bestyrelse på sit møde den 14.6.1989 indgående drøftet formuens anvendelse. Der var herved enighed om, at nedenstående beløb som minimum skulle hensættes:

"Klientkonto" der til enhver tid sikrer, at Adoption Center kan udføre de pålagte opgaver eller tilbagebetale adoptanter beløb, såfremt formidling af den ene eller anden grund opgives .	4,0 mill. kr.
Konto til sikring af kontorets drift i minimum 2 år efter formidlingens ophør	3,0 mill. kr.
Rentesikringskonto til sikring imod kurssvingninger.....	1,0 mill. kr.
Konto til hjælpeforanstaltninger vedrørende formidlingsorganisationer i udlandet (løbende hjælp og udgifter)	9,0 mill. kr.
Konto til iværksættelse af indsamlingsprogram med henblik på iværksættelse af indsamlingsprojekter til sikring af fremtidigt hjælpearbejde	1,0 mill. kr.
Konto til indfrielse af hjælpeprojekter, hvorfra der allerede er givet tilsagn om hjælp i de kommende år	<u>1,5 mill. kr.</u>
Ialt vil der herefter være disponeret over	19,5 mill. kr.

ADOPTION CENTER

- 7 -

Bestyrelsen agter i den kommende tid at imødekomme et betydeligt antal ansøgninger om hjælp vedrørende projekter, som man allerede er i gang med at indsamle oplysninger om. Dette arbejde vil blive intensiveret ved udsendelse af medarbejde og bestyrelsesmedlemmer til de pågældende områder, for direkte vurdering af projekterne.

Samtidig vil bestyrelsen arbejde på at få konkret vurderet, om Adoption Center et eller flere steder i udlandet kan iværksætte selvstændige hjælpeprojekter for børn, direkte styret af Adoption Centers midler.

Til effektivisering heraf vil det i den nærmeste fremtid blive vurderet, om der skal ansættes projektmedarbejdere til dette særlige formål.

Samtidig vil Adoption Center positivt medvirke til at udbrede indsigt og forståelse for de nuværende vilkår for adoptionsformidling og deltage aktivt i drøftelser af, på hvilke betingelser formidlinger af børn kan foregå i fremtiden. I det omfang det måtte være muligt, deltager Adoption Center gerne selv i rejser eller medfinansierer rejser for centralt placerede personer, med det formål at skaffe øget indsigt og forståelse for det arbejde, der udføres omkring adoptionsformidling til Danmark.

Ligeledes er vi indstillet på at ofre de nødvendige midler for at få tilrettelagt møder og kursusvirksomhed med læger, øvrige samrådsmedlemmer og andre relevante persongrupper til sikring af større ensartethed og fælles holdning i arbejdet.

Konkret overvejer Adoption Center at overføre 8 1/2 mill. kr. af formuen til en særlig fond med formål som:

Møder og kursusvirksomhed for personer i Danmark, der deltager i adoptionsformidling.

Rejseomkostninger for personer, der i henhold til ovenstående kan støtte adoptionsformidling til Danmark.

Forskning.

Hjælpearbejde for mødre, familier og børn som ikke kan adopteres.

Der forhandles gerne med Familieretsdirektoratet om, hvorledes en sådan fond bør etableres.

Det bør sluttelig på ny understreges, at en positiv holdning til adoptionsformidling af udenlandske børn i dag ikke demonstreres ved at lette adoptionssøgendes adgang til adoption i en tid, hvor der allerede er 2-4 års ventetid inden indsendelse til forundersøgelse og muligvis yderligere nogle år, inden der er udsigt til adoption. Det primære må være at lette børnenes adgang til at blive adopteret; herved hjælpes også adoptanterne så direkte som muligt.

ADOPTION CENTER

- 8 -

Vi skal på ny anmode Familieretsdirektoratet om at foranledige, at der tages aktive skridt til at der gennemføres forhandlinger med relevante institutioner og myndigheder med henblik på en klaring af disse forhold.

Med venlig hilsen
ADOPTION CENTER

På bestyrelsens vegne
Kai Aaen
Formand

C.c.: Danadopt